Colecția „Ego. Proză" este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2009 by Editura POLIROM www.pol ir om. ro Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506 Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX l-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României: FLORIAN, MATEI
Şi Hams Şi Regretel / Matei Florian. - Iaşi: Polirom, 2009
ISBN 978-973-46-1568-1
821.135.1-31 Printed in ROMANIA
Matei Florian

Si Hams Şi RegreteI

roman

POLIROM 2009

Pentru Adriana, pînă la cer şi înapoi

I

Bună dimineața. Nu ştiu cum o arăta la tine coloana aia de mercur, mi-o închipui tulbure şi uşor adusă de spate, probabil că mercurul n-are nici pe dracu\ e bine, sănătos şi la fel de fudul ca întotdeauna, stă tolănit la soare şi urcă sau coboară după cum are chef, nu-i rău să fii mercur, să ai termometrul şi coloana ta, să fii pomenit cu sfințenie în toate buletinele meteorologice, să te lăfăi într-un tablou atît de celebru cum e cel al lui Mendeleev, în fine, nu ştiu ce părere ai tu, dar eu mi-aş dori să fiu mercur, măcar uneori, atunci cînd în zonele preorăşeneşti, cum spun ăştia la radio, se lasă ceața. Şi pot să pun pariu că acum e ceață la Chitila, că, dacă te-ai afla într-un personal d-ăla răpciugos, cîinii ar strănuta rebegiți de frig şi din case n-ar rămîne decît acoperişul, atît şi nimic mai mult, iar trenul ar trece mai departe ca şi cum

nimic nu s-a întîmplat, ca şi cînd Chitila ar fi singurul loc de pe pămînt în care oamenii nu au altceva decît multă ceață, un acoperiş deasupra capului şi vreo cîțiva cîini care strănută. Şi asta nu-i tocmai rău, să ştii. Ce voiam să-ți spun, de fapt, e că la mine e al naibii de frig, toate frunzele astea galbene care au plecat pe rînd din frasin s-au bosumflat dis-de-dimineață"şi s-au acoperit de brumă. Le stă bine aşa, chircite, posace şi albe, s-au strîns una-n alta şi aşteaptă probabil un semn de sus, un strop de căldură, vreo pală de vînt, pe mine cu grebla, habar n-am. în orice caz, să ştii că cele mai multe sînt de treabă şi nu se supără prea tare atunci cînd le calci în picioare. S-ar putea chiar să le placă, dar pînă acum n-au suflat o vorbă sau, mă rog, nimic să pot pricepe şi eu.

Chiar dacă dormi, aşteaptă-mă un pic, te rog. Am înțepenit de frig şi fără un fes pe cap n-am să-ți mai pot scrie niciodată. Aşa, acum e bine.

De fapt, mint, nu e bine. Am aşteptat prea mult gîndindu-mă la ce ți-aş putea scrie, pentru că, vezi tu, îmi doresc să-ți scriu mai mult decît orice pe lume, să mă poți înțelege, să mă poți ierta, să-ți povestesc tot felul de drăcovenii, să te fac să rîzi sau măcar să zîmbeşti, hai, ştiu că te-ai trezit acum, ai putea măcar să zîmbeşti, să te prefaci barem, nu te costă nimic; mai ții minte cînd am

jucat fotbal o după-amiază întreagă în fața geamului tău ?, eu eram Dinamo şi tot eu eram şi Steaua, înscriam gol după gol într-o singură poartă, eram cînd lordănescu, cînd Augustin; cînd Majearu, cînd Costel Orac; nu ştiu de ce, dar dinamovişții făceau meciul vieții, steliştii trăgeau mai mult pe afară, prin tribună, pierdeau minge după minge şi ajungeau întotdeauna în ofsaid, trebuia să vezi toate astea, spectatorii erau în delir, iar scorul căpăta proporții astronomice, îți aminteşti, nu ?, eu eram totul, Dinamo, Steaua, tribunele, comentatorii, arbitrul central şi arbitrii de margine, toate astea ca să-ți ridici pentru o clipă fruntea din caietul ăla de matematică şi să înțelegi ce grozăvie de partidă ți-a fost dat să urmăreşti, însă tu rămîneai neclintită, de parcă în exercițiile alea s-ar fi aflat secretul întregii tale vieți, nu conta că urlam din ce în ce mai tare, răcneam de-a dreptul, țopăiam ca un nebun şi încercam să mă îmbrățişez singur atunci cînd

tabela arăta deja 23 la 2, cîte goluri aveam să mai înscriu ca să termini înmulțirile cu fracții ?, cîți vecini trebuiau să mai apară şi să strige s-o las mai moale?, de cîte ori mai era nevoie să-mi astup urechile ca să nu aud ce poante răsuflate făceau Cimpoca şi cu Nini în spatele meu?, cum aş fi putut scăpa de taică-tu atunci cînd a ieşit din casă şi mi-a confiscat mingea?, cum puteam să-i spun că toate golurile alea, se adunaseră între timp 44, ti-erau toate dedicate tie ?, vezi, dacă ti-am amintit toate astea, e pentru că atunci, cînd rămăsesem fără minge şi atîrnam ca o curcă plouată în fața ferestrei tale, tu ai închis în sfîrşit caietul, mi-ai zîmbit şi m-ai întrebat în şoaptă cît a fost scorul. Nu ți-am spus niciodată, dar am fugit nu pentru că eram lac de transpirație, nu pentru că se înserase si aveam şi eu aceleaşi teme de făcut, nici măcar

pentru că mi-era ruşine să-ți mărturisesc că fusese 41 — 3, ci doar pentru că inima mi-o luase razna şi nu mă simțeam în stare să scot vreun cuvînt. Am fost foarte fericit în seara aia, să ştii, atît de fericit, încît m-am zgîit ore întregi la 123 pe 4 X 27 supra 2 fără să-mi vină alt răspuns în minte decît 41 la 3. Intr-un tîrziu am adormit, am şi visat ceva, dar din visul ăla nu-mi amintesc mai mult decît că ploua, ne rătăciserăm în pădure şi aveam teme de făcut.

Da. Acum, de pildă, mi-e cald şi, scuză-mă, dar îmi bag picioarele în toate fesurile pe care le port doar ca să mă aflu în treabă. Aşteaptă-mă o clipă. Da. Poate mă lămureşti tu sau poate întrebi pe cineva care să se priceapă de ce, atunci cînd începi să scrii, ți se împăienjenesc ochii şi ai frisoane sau, mă rog, nu chiar aşa, dar ceva pe acolo, de ce te simți de parcă ți-ar zăngăni un mărfar în piept şi, mai ales, de ce uiți toate cuvintele pe care le-ai avut în minte o clipă mai devreme. Ştii doar că nu am mai scris vreodată şi mă gîndesc că s-o fi inventat vreo chestie ştiințifică care să explice toate stările astea. Sau poate că am febră. Sau poate că sînt eu mai căcăcios. Poate că asta e. Stai să-mi fac un ceai.

E nasol să bei acelaşi lucru prea mult timp. Uite, ieri am fost pînă în Poiana Galbenă, s-au luat si cîinii ăia de care ți-am vorbit altădată după mine, să fi văzut ce fericiți erau, au început să se rostogolească, apoi să țopăie ca iepurii, lătrau la tot felul de vaci invizibile, scurmau după cîrtițe şi-mi săreau în spinare, i-am luat cu binişorul şi i-am rugat să se potolească, le-am explicat că nu-i frumos să se poarte aşa de la prima întîlnire, abia pe urmă am priceput că habar n-am cum îi cheamă şi că, pînă nu voi afla, n-am nici un drept să fac pe deşteptul cu ei. Ce voiam să-ți spun (nici nu ştiu dacă te interesează, dar sînt încăpățînat şi îți zic oricum) e că, în afară de coada-şoricelului, n-am dat de nici o floare mai de Doamne-ajută. Şi că pînă şi cozile astea - de ce Dumnezeu se numesc aşa, n-am idee - erau pălite de brumă, aşa că le-am cules mai mult ca să tai frunze la cîini. Merita să fii aici să-i vezi: mă priveau atent, îmi tot mîrîiau ceva scurt şi răspicat, se cabrau pe picioarele din spate, apoi țîşneau în fața mea, o luau la goană pe pajişte, îmi dădeau de înțeles că e mult mai înțelept să alergi de

nebun decît să umbli cocîrjat după cozi de şoareci. Ceaiul pe care îl beau e sălciu, decolorat, abia dacă mai are miros şi, sincer, m-am săturat pînă-n gît de el. O să mă întrebi de ce mă mai chinui, dar mai bine n-ai întreba nimic: oricum o să-ți răspund „d-aia". Acum ce-ai vrea ? Să prind şoareci adevărați, să le tai cozile şi să le pun la fiert ca să aibă ceaiul alt gust? Hm?! Bine, pentru tine o s-o fac şi p-asta, fac orice, numai ca să nu mă mai bați la cap seară de seară.

Iartă-mă. M-apucă pandaliile uneori, aşa, din senin, mă simt cam singur, să ştii, nu-i o scuză, pe bune, aş vrea şi eu să mă lămuresc ce mi-a căşunat pe bietul fes, nu mi-a făcut nimic şi acum zace scofîlcit într-un colț aici în cameră, pedepsit şi abătut, o să ajungă hrană pentru molii şi adăpost pentru păianjeni, aproape că am remuşcări, am să-l scutur de praf şi am să-l împăturesc cît pot eu de frumos după ce voi sfîrşi scrisoarea asta, uite, odată cu soarele ăsta păduchios care se căzneşte să-mi încălzească mutra, mă simt ceva mai bine şi aproape că îmi dau lacrimile cînd mă gîndesc cît de prosteşte m-am purtat aseară, măgăruşii ăia n-aveau nici o vină, ronțăiau liniştiți crengi de mesteacăn, doar că, vezi tu, mesteacănul ăla creşte aici, la mine în curte, iar măgăruşii ar trebui să ştie asta, să-şi vadă de treaba lor, să-şi găsească meste-ceni fără stăpîn, să-i halească p-ăia, nu ?, măgăruşii n-au nici o vină, au ochii blînzi şi poți afla multe dacă îi priveşti cu luare-aminte, recunosc, aseară eram nervos, m-a cam supărat chestia aia, ştii tu, întotdeauna ai găsit o cale să-mi răsuceşti cuțitu-n rană, să-mi aminteşti tot felul de lucruri pe care le credeam uitate de mult, şi asta tocmai cînd mi-e lumea mai dragă, vezi, aseară m-am întors însoțit de cîini, mi-era bine, culesesem coada-şoricelului, aveam de gînd să pun de ceai, să-mi aprind o țigară şi să aştept ceața să astupe dealurile astea, chiar mă gîndeam cu bucurie că a mai trecut o zi şi n-am simțit nevoia să-ți scriu, chicoteam de plăcere cînd îmi închipuiam cum aerul lăptos se va gudura pe lîngă coşul casei ca să se întîlnească acolo cu şuvițele de fum (am să inventez un deodorant cu miros de fag ars, să nu uit asta, trebuie neapărat să-mi subliniez în caiet), da, fumam atunci cînd ai apărut, priveai în altă parte, o țineai una şi bună că n-ai nimic, că nu eşti supărată, doar că nu prea ai chef de discuții, apoi, pînă să mi dumiresc, ai început să vorbeşti fără oprire, ochii îți scăpărau de furie, da, trebuia să fiu idiot să nu observ, ce era să tac ?, tăceam şi te ascultam înmărmurit, nu era vorba că nu sînt în stare să duc gunoiul, nici că mai bine mor decît să-mi spăl un ciorap, nu-mi reproşai că n-am mai fost la cumpărături de un an întreg şi că nu ştiu să fac diferența dintre o legătură de pătrunjel şi una de mărar, nu, cu toate neroziile astea spuneai că te-ai împăcat, măcar că nu te credeam nici cît negru sub unghie, era vorba, spuneai tu, de unghii, de unghiile de la mîini şi de la picioare, de unghiile pe care mi le tăiam zilnic cu rîvnă şi înverşunare, oriunde şi oricînd, că eram fascinat de unghii, ba nu, bolnav de-a dreptul, şi că asta, în definitiv, ar fi treaba mea, cîți oameni nesănătoşi nu sînt pe lume?, însă ce nu puteai înțelege,

nu, în ruptul capului, să te tai şi nu puteai înțelege, era de ce toate unghiile astea trebuiau să rămînă mărturia trecerii mele prin casă, de parcă m-aş fi crezut şi Hănsel, şi Gretel, rătăcit în pădure, ca să nu mai vorbim că niciodată, dar niciodată, nu mi-a trecut prin cap să te ascult cînd ai avut nevoie. Aşa mi-ai spus, sper că-ți aminteşti, doar se întîmpla aseară, iar eu am lăsat apa de ceai să fiarbă, să bolborosească şi să crape de ciudă, am ieşit în curte şi am dat cu ochii de măgăruşi. Da. Mi-a părut rău dup-aia, mesteacănul nu dădea semne să se fi supărat prea tare, are destule alte crengi, iar pe crengile astea, frunzele sînt rînduite frumos, galbene şi împăcate cu soarta lor, că vor fi măgăruşii

sau iarna cea care le va veni de hac are prea puțină importanță, ce contează e că totul a trecut acum şi mi-e tare dor de tine. Mă duc să tai lemne.

A trebuit să-mi dau jos inelul de la tine. Uite, ca să vezi rit de hăbăuc sînt, închipuie-ți că pînă acum nu mi-am dat seama de la ce mi-a apărut zgaiba asta vineție şi rotundă în podul palmei. Mi se părea de ajuns să ştiu că am uitat să sparg lemne, uneori dădeam vina pe topor, vezi Doamne, lama nu era ascuțită, iar coada e cam neşlefuită, în fine, mi se părea şi că butucii de fag sînt mai grei şi mai noduroşi ca altădată şi, în tot timpul ăsta, de cînd am ajuns aici şi pînă cînd pielea mi s-a zdrelit de-a binelea, nu m-am gîndit că poate un inel nu are ce căuta pe deget atunci cînd spargi lemne. Am lovit cu prea multă sete, unele bucăți au zburat peste gard şi s-au rostogolit în vale. Le-am lăsat acolo. Şi aşa eram leoarcă de transpirație şi stors de oboseală.

N-o să-ți vină să crezi cine s-a tolănit la soare în fața mea. Hai, te las să ghiceşti. Da, ei sînt. Amîndoi. Acum mă privesc, clipesc rar şi scot limba. în fine, doar unul din ei, ăla alb cu pete negre. S-ar putea să mă iubească, deşi n-au nici un motiv. Oricum, n-am de gînd să-i hrănesc. Nu-mi vine săi momesc aici, să facă hărmălaie de dimineața pînă seara şi apoi să mă cert cu oamenii

degeaba. Chiar nu am chef să dau explicații nimănui, nu vreau să mă întrebe nimeni nimic, să-şi vadă fiecare de ale lui, ei la coada vacii, eu la coada--şoricelului. M-am întîlnit cu un moş pipernicit alaltăieri, care tot ținea să intrăm în vorbă. Nu l-am repezit, dar nici mult nu mai aveam. I-am zis doar că e treaba mea ce caut acolo, i-am urat sănătate şi am plecat. L-am auzit apoi boscorodind, că s-a săturat de turiştii care nu ştiu să vorbească româneşte. Nu e o idee rea. Cred că data viitoare cînd am să mă trezesc nas în nas cu un moş sau o babă d-ăştia am să mă prefac englez. Sau norvegian. Pot, la o adică, să inventez o limbă neştiută, ăştia oricum nu pricep nimic. Sau aş putea să le înşir cuvinte d-alea urîte - abscons, imund, concupiscent tot dracul ăla ar fi. Mda, cred că asta am să fac. Mai ştii?, poate că o să ajungă să mă înțeleagă cu timpul şi o să vorbim de atunci încolo numai aşa.

Nu te-am întrebat ce mai faci. Eşti la fel de frumoasă? îți mai miroase pielea a lapte? Te mai trezeşti zîmbind? Mai îmbrățişezi perna ca să mă faci gelos? Mai

ai aluniţa aia mică şi pitită sub sîn? Pun pariu că e tot acolo şi că n-a mai sărutat-o nimeni de mult. Uite, îţi dau cuvîntul meu de onoare că am să repar nedreptatea asta. N-am să mai stau mult aici, ştii şi tu asta, şi trebuie să îţi

mărturisesc că îmi e cam frică de iarnă. Nu mă crezi, ştiu. Cum să-mi fie mie frică de ceva? Parcă te văd cum zîmbeşti, nu, nu, rîzi cu poftă acum, am dreptate, aşa-i? Ei bine, cred că, după atîţia ani, e vremea să afli că mi-e frică de cîteva lucruri. E adevărat, n-am probleme nici cu şoarecii, nici cu păianjenii, nici cu şerpii, pun pariu că sînt în stare să trag de coadă şi un crocodil de Nil, dar, uite, cel puţin în ultimul timp, mi-e frică, hai să nu zic frică, să zic urît, mi-e unt la gîndul că o să vină iarna, iar eu voi fi tot aici, chinuindu-mă să sparg lemne cu inelul de la tine pe mînă, cu o zgaibă care între timp o să se infecteze şi o să devină o rană în toată regula, sorbind dintr-un ceai sălciu din cozi de şoricel, bodogănind întruna, înfrigurat şi nervos, ferindu-mă de oameni şi vorbind în norvegiană, copleşit de viscol şi de ţiuiturile alea îngrozitoare care se vor strecura pe sub uşi. Şi ar mai fi ceva de care nu ştiu dacă să-mi fie teamă sau nu, iar ai să rîzi, aşa că mai bine îţi povestesc încet, în şoaptă, să nu ne audă nimeni, să ne pitim, să ne prefacem că ne ascundem sub plapuma noastră mare şi călduroasă sau, dimpotrivă, într-o cazemată de gheaţă, unde să hibernăm ca doi hîrciogi...

A fost odată, alaltăieri, pe la ora 5, o linişte care m-a făcut să plîng. Drujba aia înnebunitoare

terminase de tăiat ce avea de tăiat, copacul se prăbuşise scurt, fără să se împotrivească, probabil că oamenii l-au ciopîrţit apoi pînă li s-a făcut foame, asta n-am de unde să ştiu, avioanele trecuseră şi ele de mult, lăsaseră în urma lor nişte dungi albe, palide şi tremurătoare, de acum încolo n-o să mai fie nimic, îmi ziceam, soarele se va ascunde după pădurice, se va furişa tiptil din după-amiaza asta, se va face nevăzut, va lua cu el toate lucrurile ştiute - dealurile, pietrele, copacii -, unii vor aprinde lumina, televizorul, se vor mişca prin casele lor ca şi cum nu s-ar fi întîmplat mare lucru, ca şi cum bezna şi noaptea ar fi de la sine înţelese, poate că aşa şi sînt, îmi ziceam, apoi am început să plîng, ştii, era o linişte greu de suportat, iar soarele mai avea puţin pînă să dispară pe cărarea lui din spatele pădurii, mi se părea nedrept să fie aşa, da, lucrurile ar trebui să rămînă suspendate, crede-mă, nu puteam face nimic decît să suport liniştea şi să aştept, era greu şi mă simţeam învins, atunci am alunecat, dacă ai şti cît de firesc e să să te întinzi la pămînt, nu e nici un fel de ruşine, ai să vezi că după un timp, odată ce inima încetează să te mai asurzească, începi să te obişnuieşti, să simţi pămîntul de sub tine ca un animal uriaş şi blînd - te împrieteneşti repede cu el, nu e năzuros, te acceptă, te-nveleşte, îţi dăruieşte pietre şi o

răsuflare sfioasă, copleşitoare - un animal care are nevoie de mîngîieri şi de vorbe bune, şi uite aşa am început sâ-l miros şi să-i strîng frunzele în palme, îi eram recunoscător că m-a lăsat să plîng fără să se supere, că m-a primit la el şi

m-a ținut pînă cînd soarele s-a furişat pe după copaci, mi-era tare drag şi aş fi vrut sa ştie asta, încă mai plîngeam uşor, de bucurie, atunci cînd l-am sărutat, rar, pe îndelete, ştii, dacă încerci să nu te gîndeşti deloc la asta, vei vedea că are un gust bun, umed, cleios şi înăbuşitor, încearcă dacă o să ai timp, vei simți pe unde au trecut melci şi pe unde s-au pitit rime, vei şti unde au putrezit frunze şi în ce loc se ascund rădăcini, copacii nu sînt chiar nebuni, să ştii, am aflat de ce se înțeleg atît de bine cu pămîntul ăsta bun şi de treabă, de ce foşnesc stins dacă îi bagi în seamă, am aflat că nici dinii nu sînt străini de întîmplările astea, vei vedea că o să latre de departe, vei vedea că pricep tot felul de chestii, chiar dacă nu par să dea vreun semn, cînd m-am răsucit, am văzut că mă acoperise o ceață străvezie, să nu crezi însă că doar pe mine, la început am zis că de vină e înserarea sau liniştea, zîmbeam atunci şi plîngeam rar, descoperisem chiar că mi s-a făcut frig şi că o furnică mă gîdilă pe şira spinării, aveam şi o mîncărime pe care voiam s-o fac uitată, nu mă gîndeam la tine, pe cuvînt, mă

gîndeam la furnică, la cît de ciudat i s-o fi părut ei să apar aici, îmi imaginam ce-o crede ea despre mine, dacă are habar cine sînt sau dacă mă vede doar ca pe o potecă mişcătoare şi caldă, drept să-ți spun, mi-era tare drag de furnica aia, am lăsat-o să mi se urce în palmă şi am întrebat-o vrute şi nevrute, dacă e furnic sau furnică, dacă are muşuroiul ei sau e doar călătoare, băi, tanti, îi ziceam, tu habar n-ai să joci tenis, o să te plictiseşti de moarte iarna, dacă îmi spui unde stai, dacă îmi laşi adresa, o să-ți trimit un colet cu dulceață de vişine, dacă te porți frumos, te invit la mine în bucătărie şi îți servesc firimituri de pîine, te păzesc de ciori şi te las să te plimbi pe mine cît pofteşti, tanti, eşti foarte atrăgătoare, mor după picioruşele tale, după cîte văd, eşti suplă şi te ții doar cu iaurturi dietetice, sînt convins că îi plăcea foarte mult să îi vorbesc, înțepenise în palma mea şi îşi mişca din cînd în cînd antenele, nu se plictisea deloc, uite, ziceam, întoarce-te la copiii tăi şi la treburile tale, uite, se lasă noaptea şi te papă vreo dihanie, ți-ai găsit!, îşi aflase fericirea cu mine şi nu mai voia să plece, e posibil să fi luat de bun tot ce i-am spus, m-am gîndit în clipa aia s-o înfiez, să-i împletesc o zgardă din ață roşie şi să-i leg o fundiță invizibilă, m-am gîndit şi cum o s-o cheme, Mimi, era ceață de-a binelea şi muream

să-mi aprind o țigară. Am lăsat-o pe Mimi pe tulpina frasinului şi am intrat în casă. Cînd m-am întors, furnica dispăruse. Cu chiu, cu vai, m-am cățărat pînă aproape de vîrf, am strigat-o de cel puțin zece ori, însă, ori pentru că nu apucase să se obişnuiască cu numele, ori pentru că furnicile nu aud, Mimi nu s-a mai arătat. Am rămas acolo, cocoțat în frasin, mi-am aprins altă țigară şi am început să mă holbez la ceață, posac şi plictisit ca întotdeauna. Şi atunci, mai mult ca o părere sau ca o amorțeală nelămurită, aerul ăla pufos şi rar a ajuns să se legene

şi să se unduiască, să se apropie şi să se depărteze, temător şi firav, să se înfoaie sau să se destrame, de parcă acolo, înăuntrul lui, s-ar fi aflat o vietate care îmi dădea tîrcoale. Hait, mi-am spus, asta e prea de tot. Să vezi că acum o să mă trezesc cu mogîldeţe de ceaţă pe faţă. Aşa s-a şi întîmplat. Mai întîi, aburul a început să foşnească, să miaune discret şi să strănute şi, pînă să mă dumiresc ce naiba se întîmplă, din vălătucii ăia zbanghii s-au desprins trei ghemotoace rotunde şi colorate. Unul mi-a stins ţigara, altul mi s-a aşezat pe nas, iar celui de-al treilea i-a căşunat să-mi intre în ureche. Dacă nu s-ar fi foit aşa de mult, dacă n-ar fi chicotit, chiţăit sau pufăit, în fine, dacă nu m-ar fi gîdilat cu adierea lor umedă şi pufoasă, poate aş fi tăcut chitic şi m-aş fi gîndit

mai departe că şi mîine e o zi. Problema era că toate astea se întîmplau atunci, că, pînă să se lase noaptea, mai erau ore bune şi că, din cîte ştiam, ceaţa nu prea se îndeletnicea cu năzbîtii de felul ăsta.

„Domnule, fumaţi cam mult. Sînteţi ca lufele întinse pe sfoală, nici nu ştii cînd le bate vîntu'", am auzit clar în urechea mea dreaptă. E drept, nu prea înţelegeam ce poate fi cu rufele bătute de vînt şi cum aş putea semăna cu ele, dar pricepeam clar că cineva îmi vorbeşte cu voce peltică şi ascuţită şi că, în lipsa oricăror alte dovezi, eram nevoit să accept că ghemotoacele alea nu doar că sînt vii şi mişcătoare, că-şi fac de lucru în nasul şi în urechea mea, ci şi că au ceva de împărţit cu mine, că ţin musai să-mi dea sfaturi şi să facem conversaţie. După cum poţi să-ţi închipui, am tăcut mîlc.

„Eu, demult, cînd am fost cu tlactolu', m-am plimbat plecum un pescăluş şi ela să înghit mult eşapament, să tuşesc lapid şi să mă duc de-a lostogolu' pînă la muşuloiu' de cîltiţe spilalate. Cale te mănîncă, deoalece ele sînt înzestlate cu un fel de foame ca să mănînce olce. Să ştiţi, aşadal, ce vă spun, că fumatul e un fel de eşapament din cale poţi să cazi de pe tlactol şi acolo se află nişte cîltiţe deosebit de volace cale v-al putea devola şi

pe dumneavoastlă şi pe culegătolii de fin cu coalne şi mai multe picioale decît pasălea. Cîteva picioale pale, vleau să spun."

Pentru prima oară, jur, de cînd stăteam în copacul ăla şi ascultam năuc ce-mi îndrugă un ghemo-toc de ceaţă, am înţeles despre ce era vorba. M-am luminat la faţă şi i-am spus: „Vaca?!".

„Desigul, dlagă domnule, dumneavoastlă, în calitatea dumneavoastlă de om cu picioale pale, ştiţi mai bine să plonunţaţi cuvîntul acesta cale este «vaca». Noi, să ştiţi, nu spunem decît foalte lai «vaca», fiindcă «vaca» la noi se numeşte «caca», ial noi, aceştia cale noi am vlut să venim aici, facem foalte lai vaca, aşadal este ceva luşinos şi nedolit."

„Vă rog să nu-l băgați în seamă pe Usi", mi-a spus o voce clară şi sfătoasă, venită de undeva de pe vîrful nasului. „întîmplarea aceea nefericită cu tractorul l-a zdruncinat îndeajuns încît să rostească vorbe necuviincioase. Numele meu este Altfred şi dați-mi voie să spun că tolerez în bună măsură obiceiul acesta al fumatului. De altfel, chiar şi printre noi există un procedeu asemănător, răspîndit în jurul celor cu anumite necazuri, dar repudiat, pe drept cuvînt, în spațiul Arhipelagului Stîncos. V-aş recomanda să nu-l mai căutați din priviri pe Regretel. Dînsul are o anumită experiență de viață,

în urma căreia, se ştie, necesitatea oricărei conversații dispare. Vă garantez că nu vă va deranja defel şi că, în cel mai rău caz, ne va părăsi pentru a da curs sentimentelor sale amoroase."

Altfred începuse să se coloreze uşor, căpăta o tentă galbenă şi Usi făcea la fel, respira egal, cocoțat acum pe vîrful urechii mele, doar că lucirile sale sclipeau, mai degrabă, în verde. Regretel se făcuse nevăzut. Probabil că cel numit Altfred avea dreptate, Regretel ne părăsise ca să dea curs sentimentelor sale amoroase.

„Intru cîtva, dacă îmi dați voie să fac o observație, şi nu văd de ce v-ar deranja acest lucru, ținînd seamă de poziția dumneavoastră uşor nefirească, de persoană adultă urcată pe creanga unui copac, starea de spirit în care vă aflați nu diferă prea mult de cea a distinsului nostru Regretel. Acest interval de timp în care ne-am luat permisiunea să vă observăm îndeaproape şi pînă la acest contact pe care l-am inițiat cu prilejul înserării ne-a îngăduit, mie cel puțin, în calitate de Ambasador al Ordinului Stîncos, să constatăm o tulburare în comportamentul dumneavoastră care, fără îndoială, se datorează unui sentiment de ordin amoros. Desigur, similitudinile merg pînă la un punct, după care, firesc, aş putea spune, se despart, funcție de trăsăturile speciilor pe care le

reprezentăm. Singurătatea dumneavoastră, prielnică altminteri unor astfel de contacte, vă îndeamnă, probabil, la gesturi care alternează între necuge-tare abisală şi euforie judicioasă. Cu regret o spun, şi v-aş sugera să mă opriți dacă ating puncte sensibile, natura mea de psiholog, permanent înclinată în analiza ființelor cu picioare pare sau mai puțin pare, mă împinge uneori să trec pragul bunei-cuviințe şi să mă lansez în teorii care, de regulă, nu mă privesc. N-aş vrea, pe de altă parte, să nu vedeți în mine un confident care, de ce să nu spunem lucrurilor pe nume, vă poate sfătui în unele privințe. Cred că l-am studiat îndeajuns pe Regretel, încît să-mi permit anumite diagnostice cu referire directă la viața amoroasă."

Eram năucit, asta poți să-ți închipui. Am văzut cum picioarele mele pare atîmau la o înălțime zdravănă de pămînt şi am văzut cum acea pîlpîire de ceață

verde şi peltică, botezată, după toate aparenţele, Usi, se străduia din răsputeri să-mi dezlege şireturile. Altfred lucea deja galben pe pleoapa mea stîngă, îşi găsise o poziţie comodă şi respira calm. Pun pariu că n-ai să mă crezi, dar începusem, timid, să mă obişnuiesc. Dacă mă nedumerea ceva, măcar cît să dau la o parte ceva din uluială, era povestea aia cu şireturile. Ştiu, o să spui că sînt nătîng şi picat din cer, însă nu

m-am încumetat să întreb altceva decît: „Ce faci acolo?". Cu aerul cel mai firesc din lume, Usi a devenit de un verde strident, s-a foit încet spre mine şi, fără să elibereze din strînsoare şiretul, a plescăit cu toată forţa: „Cu mine volbeşti ?".

Cu el volbeam, desigur, însă nu mi-a lăsat timp să-i răspund la asta.

„Şiletulile tale sînt foalte nesufelite. Seamănă cu nişte vielmişoli cale fac pagubă-n ciupelci, ial eu, oii de cîte oii îi văd, mă fac velde de fulie şi polnesc un atac împotliva lol. Eu sînt considelat extlem de voinic şi pot face faţă olicălui advelsal. Sînt lenumit în lumea Oldinului Culegelea Gheba. Eu mă năpustesc ca o emblemă şi tot ca o emblemă eu devin. Şi şiletulile tale au fost asediate şi s-au pledat, aşa că în acest moment ele au devenit plada mea de lăzboi. Te-aş luga să mă ajuţi şi să mi le dai, deoalece ele nu-ţi mai apalţin şi, după cum vezi, am început să te tlag de ele, ceea ce nu e foalte politicos. Este exact la fel ca în poezia la hopa la poallă este malea moaltă. înţelegi, nu ?"

Am dat din cap că da, cum era să nu înţeleg? Şireturile mele erau de acum prada de războiu a lui Usi; pe viitor voi avea grijă să fac rost de altele, care să nu mai capituleze atît de uşor. Mi-era chiar puţin ciudă că se arătaseră nedemne de bocancii mei. O umbră pirpirie şi albastră s-a desprins din

ceaţă şi s-a aşezat pe umărul meu. Regretel se întorsese din pribegia sa amoroasă şi mă privea cu luare-aminte. Usi a continuat: „Domnule, să nu fiţi supălat. înainte şi-nainte, pe cînd lătăceam alene, deoalece elam plea puţin velde, elam singul şi plin de cusululi, aveam o potecă-n zmeuliş numai şi numai a mea. Şi alipioalele lol elau multe şi lonţăiau floli, ceea ce avea nişte impoltanţă apalte. Apa ela şi ea male şi făcea stlopi. Puf! Şi atunci, uite-aşa au venit nişte picioale pale şi au făcut vaca-n zmeuliş! Şi eu, de luşine, nu mai aveam nimic în afală de nişte cusululi şi cledeam că am să mă fac loşu şi am să mol. Şi volbeam şi volbeam şi volbeam şi acolo unde volbeam cleş-teau nişte buluieni atloce. Şi chial cled că m-aş fi făcut loşu s-as fi mulit dacă nu l-aş fi întîlnit pe Legletel, cale atunci volbea şi se numea Şi Hams Şi Legletel. Şi eu ştiam să zic înainte „lîu, lăţuşcă, lămulică", dai m-am făcut male şi-am uitat. Şi să ştiţi că Legletel o să se căţele în pălu' cale vă apalţine şi pălu' o să se facă albastlu. Să nu vă speliaţi, că tot al dumneavoastlă lămîne. Picioalele pale sînt spelioase şi au cusululi. Heeeeei, dai să ştiţi că cine nu e tata pleacă-n Munţii Tatla! Şi spanac, şi pătlunjel, şi napola Enighel!".

Şireturile se legănau prin ceața aia mică şi vorbitoare, îşi părăsiseră bocancii şi deveniseră

verzi. Puteam să întind uşor mina, să le apuc, să le fac să redevină şireturi, dar pricepeam că n-ar avea nici un rost. Erau mult mai frumoase aşa, strălucitoare şi cuminți. Aş fi vrut să fii şi tu cu mine pe creanga aia de frasin, sînt convins că ai fi avut întrebări de pus, sînt convins că n-ai fi renunțat la şireturi atît de uşor. Am închis ochii şi mi-am simțit tot părul luminat albastru de Regretel, l-am auzit pe Altfred picotind pe pleoapă, torcea încet, sau poate că aşa mi se părea atunci, şi l-am surprins pe Usi privindu-mă mirat şi sfios. Se lăsa frigul acolo în copac şi asta nu era tocmai rău, să ştii.

„Domnule, noi vă dorim o seară plăcută în continuare, a fost o reală plăcere să v-avem în preajmă şi cred că sînt în asentimentul camarazilor mei cînd spun că nutresc speranța ca aceste întîlniri bilaterale să fie reluate cît de curînd. Am observat şi, în aceeaşi măsură, am admirat discreția pe care ați etalat-o de-a lungul şederii dumneavoastră în acest frasing. Dați-mi voie să precizez că noi toți, chiar şi mult-încercatul Regretel, apreciem ca fiind pozitivă o astfel de atitudine. în definitiv, adaug cu amărăciune că astfel de schimburi culturale au loc destul de rar, din varii motive, presupun, începînd de la natura noastră mai degrabă incertă şi pînă la suspiciunea perpetuă de care dau dovadă

picioarele pare. Toate la timpul lor însă. Probabil că sînteți în măsură să prețuiți la adevărata lor valoare cuvintele am tam ti ri ram bam bam. Citesc pe chipul dumneavoastră o urmă de îndoială. Poate că sînteți mai familiarizat atunci cu orori, sau sau, nici nici, nicigînd? Hm? Ciudat! Aş fi jurat că vi se aplică întocmai. Mărturisesc că înclinația mea spre psihologie este pusă la o grea încercare. Ce spuneți atunci de unde nu-s pastile dovedit sterile apare şi-un vasile cu purtări umile? Mda, bănuiam eu că acest proverb vă caracterizează în unele privințe."

Ceva fosforescent şi verde pufni de pe nasul meu.

„Aş, gălbejitule! El este bec, bec codobec, ana-nache, bumbonache, malpighi şi eustache! Lapiți, papiți, nod, na!"

„Banueste!"

„Badaeste!"

„Banueste!"

„Badaeste!"

„Banu!"

„Bada!"

„Banu!"

„Bada!"

„Pelticule!"

„Nesufelitule!"

Două ghemotoace de ceață, unul galben şi altul verde, pufneau cu ciudă sau mai degrabă mior-lăiau ascuțit din stînga şi din dreapta mea, păreau să se amestece, să se rostogolească, să țopăie precum o bilă elastică azvîrlită în sus şi în jos de o mînă invizibilă. Doar părul continua să lucească liniştit şi netulburat. Atunci, de abia atunci, crede-mă, mi-am luat inima-n dinți şi le-am pus o altă întrebare, cea de-a doua şi ultima din acea zi: „Dar voi ce sînteti?".

„Pitici", mi-a răspuns ostenit şi grav Altfred.

„Pitici pitiți şi uneoli peltici", mi-a răspuns victorios şi vesel Usi.

Regretel a rămas pe mai departe mut şi albastru.

Apoi, ceața a prins să se decoloreze uşor, cele trei culori - galben, verde şi albastru - au început să pîlpîie stins, să se destrame într-un abur uşor şi străveziu. Pînă să mă dezmeticesc şi să-mi aprind o altă țigară, dispăruseră. Din toată perdeaua tremu-rătoare care acoperise frasinul nu mă alesesem decît cu nişte stele îndepărtate şi reci. Era noapte şi mi-era frig.

Se prea poate să fi visat, nu ştiu. în orice caz, din seara aia în care mi-au dispărut şireturile, n-am mai văzut nici un fel de luminiță vorbitoare. Nu sînt îngrijorat, zău. Voi fi cuminte şi voi bea tot ceaiul ăsta sălciu. Or să apară ei într-o zi. Uite, chiar acum mă duc să împăturesc fesul. Ți-am promis că voi fi ordonat, nu?

Să nu te superi pe mine că îți scriu. Ah, şi încă ceva înainte să adorm, cred că am aflat cum îi cheamă pe dini: Ana Nache şi Bumbo Nache. Atît. Te sărut.

II

Bună dimineața. Vrei să afli cum arată cel mai frumos vis din lume? E al meu, doar al meu, nu îl împrumut, nu îl dau de pomană, nu îl scot la licitație, nu am de gînd să-l povestesc altcuiva decît ție. Şi, la urma urmei, cine ar vrea să cumpere aşa ceva de la mine ? Cine ar putea să înțeleagă ce înseamnă să te piteşti sub plapumă, să se facă întuneric beznă şi să aştepți acolo, ciucit, să apară o siluetă înaltă şi unduitoare care să se furişeze în ascunzişul tău, să se lipească de tine încet, fără grabă, să te adulmece şi să te descopere, să-ți alunge spaimele şi frigul cu răsuflarea ei caldă şi ademenitoare, cine, spune-mi, şi-ar dori să rămînă acolo o viață întreagă, să nu se mai trezească niciodată, să doarmă de-a pururi, ciucit, sub plapumă, înveşmîntat în cea mai desăvîrşită piele cu putință, pielea ta, cine şi-ar dori să se descotorosească de el pînă cînd nimic, nimic nu ar mai însemna ceva, pînă cînd lucrurile se vor preface, toate, în tihnă şi răsuflare fierbinte? Iartă-mă că sînt aşa plin de mine, iartă-mă că doar eu am răspunsul: nimeni. Nimeni, îți spun, nimeni.

îmi pare rău, e jalnic să îți înghețe picioarele, să vezi lumina chinuindu-se să răzbească pînă la tine, să îți dea de ştire că visele nu fac nici cît o ceapă degerată, că vrei pipi, vrei caca, vrei cafea, vrei pîine, că ți-e frig şi trebuie să faci focul, urăsc lumina, lumina e cea mai idioată invenție a omenirii, ar fi trebuit ca parascovenia aia de Dumnezeu să ne facă pe toți noaptea şi să ne lase acolo, eventual să potrivească şi El căldura, să lase caloriferul ceresc fixat pe luna mai, ziua 16, n-ar fi fost rău, dacă era băiat bun şi se îngrijea de toți ăştia cu chipul şi asemănarea Lui, să ne fi inventat şi o plapumă, eu, unul, pe cuvînt de onoare, m-aş fi trezit din cînd în cînd şi I-aş fi închinat un psalm, însă aşa, totul e de prisos, ne-am inventat singuri plapuma, ne-a trimis la Ikea să ne luăm paturi, ne-a băgat lumina-n ochi ca la interogatoriu şi ne-a lăsat de proşti să-I tăiem copacii şi să-i perpelim în sobă cînd ne e prea frig. Nu zici şi tu că totul ar fi fost mult mai simplu ? Fiul Său nu mai trebuia să moară pe cruce, noi n-am mai fi mers la serviciu, gîndeşte-te, după toate chestiile astea

pe care le-a îngăduit, mai are pretenția să ne închinăm viețile Lui, să fonfăim rugăciuni şi să ne petrecem viața cu gîndul la o alta ?! Să fim serioşi: ar fi fost nevoie să nu ne fie foame, sete, cald, frig, poftă, urît şi atunci, abia atunci, cînd am fi avut vreme să ne tragem sufletul, I-am fi făcut pe plac, I-am fi cîntat osanale sau ce I-ar mai fi trecut prin cap să facem. Nu, nu e drept. După cum spun popii, El n-ar avea nici o treabă: nu se bagă peste noi, în cel mai bun caz ne trimite nişte îngeri ca să ne aibă în pază. Şi de asta nu mai pot eu, eu am nevoie de un nene care să mă tragă de mînecă, „alo, băiatu', ai luat-o razna, vorbeşti în dodii, ia trage tu nişte aer în piept, hai, curaj, inspiiiri, expiri, inspiiiri, expiri, ne calmăm frumos, spunem rugăciunea înger îngeraşul meu şi o iei mătăluță la dreapta, că p-acolo e poteca". Nu? Abia atunci avem ce discuta, abia atunci poți să mă învi-novățeşti că n-ascult cuvîntul Tău, cînd îmi spui clar, omeneşte, despre ce e vorba şi nu mă iei cu pilde pe după cireş, că hîr, că mîr, că pescar, că Tabor, că Luca nu ştiu cît şi Matei rîndul trei, aiureli pentru babe, sclifosiți şi băieți cuminți. Şi după toate astea, aud că îi pare rău şi că suferă pentru noi. Suferă o laie, ascultă-mă pe mine. II doare-n cot şi-şi vede de cerul Lui acolo, dirijează universul şi planete de care n-a auzit nimeni şi nici nu va auzi vreodată, se face că plouă şi ne lasă aici să murim unul de dorul altuia. Nu e drept, dar, în definitiv, e treaba Lui. Singura mea pretenție e să mă lase naibii în pace şi să nu-mi mai ceară nimic, că eu, cînd am cel mai mărunt tupeu să-L rog ceva, să-mi dea voie să rămîn sub plapumă, ciucit, îmbrățişat cu cine vreau eu, îmi trimite lumina aia coclită şi mă pune să sparg lemne. Uite, de-al dracu' şi n-o să sparg nici un lemn! O să rămîn aici, să crap de frig, să mor în chinuri c-aşa mi s-a năzărit mie. O să-mi pun şi nişte plasturi pe ochi să nu mai văd, o să fac pe mine pînă n-o să mai am ce şi o să mor ca martirii Lui care se jertfeau în numele crucii. Şi eu tot în numele crucii o să mă sacrific, poate pricepe pînă la urmă

ceva. Cel mai nasol, crede-mă, e că simt nevoia să-I bat obrazul, că ştiu că e pe undeva pe aici şi-mi dă tîrcoale gata să mă înhațe. Huo! Ştii ce ?, mai bine să-l las în ale Lui şi să-ti scriu tie ce voiam să-ți scriu, poate aşa o să moară de ciudă că țin la alții mai mult decît la El. Poate, în sfîrşit, se simte şi-şi dă seama că a dat chix cu chipul şi asemănarea Sa.

Nu. Au mai spus unii că nu cred într-o chestie care nu dansează, să fie ei sănătoşi şi să creadă ce au chef, că şi eu am dreptul să cred că habar n-are să danseze. De dansat ştii să dansezi doar tu, eşti

singura dansatoare care pluteşte deasupra lucrurilor cînd păşeşte, ar muri de invidie toți balerinii pămîn-tului dacă te-ar putea privi, dar asta e imposibil: sînt lucruri pe care le ştiu doar eu şi nimeni altcineva. Chiar: tu ştii ce se întîmplă cu tine cînd dansezi ? Ştii că paşii pe care îi faci ating din ce în ce mai rar podeaua, că te înalți uşor, zîmbind, că, dacă ți-ai dori, ai îmbrățişa fără efort tavanul, că ai putea să ieşi pe fereastră şi să pluteşti deasupra oraşului atîta vreme cît ar mai răsuna muzica ? Mă tem pentru mine, asta e sigur, mă tem că într-o zi îți vei da seama de harul tău şi atunci vei dispărea, vei găsi fereastra deschisă, vei flutura din mină şi te vei duce să îngrijeşti cuiburile de ciori, vei dirija avioanele şt te vei rătăci prin spațiu, prin galaxii, prin locuri unde nu există nici durere, nici tramvaie, nici întristare, nici maşini şi, mai ales, nici un apartament de bloc în care să locuiesc şi eu. Mă vei părăsi, ştiu, dar asta nu are nici o importanță, îți mai aminteşti?, dar mai bine nu îți mai aminti nimic acum, tocmai a apărut familia Nache, doamna Ana şi domnul Bumbo, se uita la mine cu jind şi încredere, se ling pe bot, zi şi tu: ce altceva să însemne asta decît că îmi cer de mîncare ? O clipă, te rog, mă întorc imediat.

Potăile astea hămesite au lins tot ce le-am dat, s-au gudurat pe la picioarele mele, au făcut tot felul de temenele cîineşti, s-au umilit jalnic, de ce trebuiau să scîncească, habar n-am, mai aveau puțin şi-mi înghițeau toate degetele. Sînt nişte profitori şi nişte milogi, nişte escroci sentimentali care m-au convins să renunț la jumătate din porția de parizer. Parizerul meu, lua-i-ar naiba! Acum parcă văd că o să ajung să cerşesc de mîncare pe la oameni şi ăsta e fix lucrul p"e care mi-l doresc cel mai puțin. De cîini aveam eu nevoie! Eeh, ce să zic acum, ham! ? îi auzi şi tu ? Ham! Na, că pot să latru şi eu! Te miri, nu? Pot să latru şi ca un pechinez dacă vreau. Au tăcut chitic. Se vede că sînt impresionați de cunoştințele mele, tocmai le-am spus că ne vedem la arondismentul 10 sau poate că mă cred tălîmb. N-am de unde să ştiu şi nici nu mă interesează. Ham!

E soare azi, da, da, e soare. Poate că mă întind un pic, îmi scot păturica, cum fac cetățenii în vacanță, şi-mi încălzesc oasele astea rablagite. Am tras un frig cumplit în frasin, atunci nu mi-am dat seama, dar de trei zile am nişte frisoane urîte. îmi clănțăne dinții-n gură, pe cuvînt. Ştiu ce o să mă întrebi: nu, n-au mai apărut, nu că m-ar interesa foarte tare, însă nu, n-au venit. Dacă vin, e

treaba lor, mi-am propus să fiu pe mai departe tăcut, să-i las în pace şi să-mi înşire tot ce le trece prin minte. Oricum, în frasin nu mai stau nici bătut.

Dacă au ceva să-mi spună, să ciocănească frumos la uşă şi atunci o să stăm de vorbă. Cred că ei n-au oase care să-i doară şi mai cred că îşi închipuie că îmi fac un hatîr cu vizitele lor. Dacă am cu cine să mă înțeleg, e timpul să priceapă că e rîndul lor să treacă pe la mine. Asta în cazul în care ar locui în frasin, vezi, nu m-a dus capul să-i întreb atîta lucru. în fine. Nu vreau să deranjez pe nimeni, îmi pare bine că i-am întîlnit, că am avut ocazia să-i ascult, dar, în fond, cu cîți alții nu discutăm o seară, ne împrietenim la cataramă, apoi nu ne mai vedem cu anii? Aşa că să mă scutească, ți-am spus: eu în frasin nu mă mai urc. Am tam ti ri ram bam bam.

Să nu îți treacă prin minte că javrele astea de cîini ar fi mai importante decît tine. Hai, nu mă pune să mă milogesc şi să aştept parizer, nu-ți cer altceva decît să mă crezi pe cuvînt, nu te bosumfla degeaba. Ştiu că-ți scriam ție, ştiu că m-am întrerupt, dar de ce nu vrei să vezi că ei sînt cu mine şi tu la mama dracului ? Ei mă privesc în ochi, ei dau din coadă, ei latră, nu tu. Crezi că dacă te-ai afla aici, m-ai privi în ochi, ai da din coadă şi ai lătra, nu m-aş lepăda de ei ? Oho, şi încă cum! Dar tu nu latri, n-ai lătrat niciodată, nici măcar ca un pechinez, de dat din coadă, iarăşi, te-ai ruşinat, din cîte ştiu, iar de privit în ochi m-ai privit doar cînd ți-ai dorit parizer. Sînt rău ? Dar tu cum eşti, vreau să aud? Tu cum poți să-mi întorci spatele cînd ai chef şi să dispari la primul meu gest prostesc? Hm? Ha? Văd că taci, foarte bine, taci. Nu am să-ți spun nimic, îți scriu ca să mă aflu în treabă şi ca să îmi imaginez cum te scobeşti între dinți în timp ce îmi citeşti scrisoarea. Şi mai treci pe la dentist, că ai carii. Gata, bine, m-am calmat, îmi aprind o țigară şi promit să mă liniştesc.

Ai vrea tu! Şi ce dacă am dansat o noapte întreagă în garsoniera noastră de la etajul 10, ce dacă în oraş cădea guvernul şi se aprindeau felinare, ce dacă antilopele Gnu erau căsăpite de lei, iar vecinii ne băteau în țevi să dăm muzica mai încet, ce dacă tu miroseai a scorțişoară şi a vanilie, iar unele avioane nimereau în clădiri înalte şi apoi plecau să arunce bombe, ce dacă existau Binefăcători pe care-i durea în cot de toate astea, iar noi, după chipul şi asemănarea Lor, aveam coatele noastre dureroase, ce dacă tu începuseşi, ca de obicei, să pluteşti, iar eu te trăgeam înapoi, de teamă să nu zbori pe fereastră, ce dacă afară tiuia sirena pompierilor, iar răcoarea serii îți învolbura părul, ce dacă eu nu mai puteam ține pasul cu tine, iar în jurul nostru se prăbuşeau veioza, lustra, televizorul, biblioteca, ce dacă toate acele cărți cu coperți groase spuneau că asta nu trebuie să se întîmple, ce dacă eu te mai țineam doar de glezne, iar tu dansai în continuare, ca vrăjită, ce dacă a doua zi ne-am dus la piață ca să

cumpărăm gogonele şi cartofi, ce dacă te-am muşcat şi tu m-ai muşcat la rîndul tău ? Ce dacă ? Ține minte ce îți spun: te detest, lasă-mă-n pace.

Mă tot holbez de o oră întreagă la iarba care se unduieşte în vînt. Unele fire se apleacă supuse, se lasă mîngîiate şi dezmierdate, iar altele rămîn mofluze, bățoase şi reci. Nu pot să înțeleg ce se întîmplă şi pace. Doar firele sînt laolaltă, iar vîntul adie pentru toate la fel. Sau poate că nu-i aşa, nu se ştie niciodată. Va ninge în curînd, o simt cu tot sufletul. E o căldură mincinoasă, stătută şi amenințătoare. E prea cald pentru acum, prea cald. Pînă şi meteorologii turuie întruna despre ciondăneala fronturilor atmosferice, milimetrii coloanei de mercur, precipitațiile sub formă de lapoviță şi ninsoare, suflatul slab pînă la moderat. îmi plac meteorologii. Sînt gravi. Şi ştiu cînd vine iarna. Asta e al naibii de important, pe cuvînt. Mai ții tu minte cînd am ieşit de la liceu şi tot bulevardul se acoperise de zăpadă ? Cum se împotmoliseră maşi-nile, iar motoarele lor tuşeau a neputință, gîtuite de toți fulgii ăia care cădeau cu nemiluita? Ce balet luminat de faruri, ce concert de claxoane stridente, ce spectacol ne era dat să privim atunci cînd se însera şi ronțăiam pufuleti? îti mai aduci aminte cît de grațios se roteau cu toții, cum se întreceau în piruete line şi sfîrşeau apoi neputincioşi într-un morman de zăpadă ? Cum se prelingeau oamenii pe lîngă ziduri, zgribuliți, nesiguri şi uimiți ? N-ai cum să uiți, n-ai dreptul. Doar împreună am construit cazemata aia, ne-am suflat aer cald în palmele înghețate, ne-am înghesuit în hruba îngustă, ca două vietăți temătoare si cuminți. „Noi sîntem hîrciogi, doamnă, hîrciogi de oraş, şi a venit timpul să hibernăm", i-ai răspuns tu cucoanei ăleia pline de parapon, care ne întreba ce facem pe trotuarul ei. Erai atît de serioasă şi de sigură, că, pentru o clipă, am simțit că nu s-a inventat pe lume vreo poveste mai adevărată ca asta. Eram hîrciogi, fără doar şi poate, şi nu ne rămăsese decît să ne adăpostim în vizuina noastră din inima oraşului, printre reclame multicolore şi clădiri de sticlă, împresurați de claxoane şi oameni grăbiți, doar noi şi punga noastră de pufuleți, pînă cînd primăvara avea să se milostivească de noi şi să ne gonească afară. Şi te-aş ruga să nu-mi vii mie cu chicoteli d-astea răsuflate, te-aş ruga să nu îndrăzneşti să-mi spui că a fost o prostie, să nu mă iei peste picioarele mele pare, pentru că ar trebui să ştii că la unele cuvinte nu poți renunța pur şi simplu şi ce a fost odată hîrciog, hîrciog rămîne, da, da, un hîtxriog pensat şi parfumat, asta n-are a face, ascultă-mă cînd vorbesc cu tine, pentru numele lui Dumnezeu !, tu nu vezi că ai uitat tot, că nu eşti în stare decît să mă scoți din minți şi să mă faci să urlu tîmpenii ?, să-ți fie ruşine!, nu e nimic mai caraghios pe lume decît un hîrciog pe tocuri, asta eşti tu, nu mă lua cu oglinzile, nu-mi cere tu să mă uit în ele şi să văd ce moacă am, dacă tot te interesează, află că le-am spart demult, da, le-am făcut țăndări ca să nu mă mai holbez la fața asta nebătbierită, la dinții ăştia galbeni, la părul vîlvoi şi ochii bulbucați, chiar crezi că eu nu ştiu cum arăt ?, chiar îți închipui că nu-mi

amintesc ce s-a întîmplat între noi ?, îți jur, ştiu tot, tot, tot, pînă la cei mai mic amănunt, numai că n-am chef să mă gîndesc la nimic, nu vreau, la ce bun?, tu nu vezi că-mi vorbeşti seară de seară, iar eu mă tot zgîiesc la flăcările din sobă pînă mă ia ameţeala, doar ca să nu te aud, doar ca să nu te iau în seamă, doar ca să nu îngîn la nesfîrşit „zevzecule, zevzecule, zevzecule, zevzecule44, chiar ți se pare că aşa trebuie să arate viața mea, chiar n-ai pic de milă, chiar îți închipui că îmi face plăcere să mă ascund aici, să văd cum dă bruma, cum dispare bruma, să păzesc frunzele de mesteacăn de urecheați cu mai multe picioare pare, poate aş vrea să merg la serviciu, te-ai gîndit la asta?, poate că am nevoie de un credit ca să-mi cumpăr o căpiță de fîn, hm ?, nu mă crezi în stare?, aiurea, eşti la fel de rece ca un fir de iarbă gălbejită, de ce a trebuit să te ascult, de ce a fost nevoie să împart cu tine o pungă de pufuleți, o cazematăşi o garsonieră urîtă, „o iei razna" să-i spui Iu' mă-ta care a murit, nu mie, eu sînt viu, tu fă-mă mare, eu sînt slab, tu fă-mă tare şi-n tot locul mă-nsoteşte, şi de rele mă

fereşte. Că a ta este împărăția, puterea, slava şi mărirea, acum şi pururea şi-n vecii vecilor, amin.

Cred că am puțină febră. Mda, de aici trebuie să fie şi năduşeala asta rece. Put, îmi pare rău. Simți şi tu? Put, asta e, îmi încălzesc apă, o torn în lighean, mă săpunesc bine, mă clătesc şi gata, a trecut. Ştii de ce mă bucur că nu eşti tu aici ? Că pot rontăi cîtă ceapă vreau. Ha! Pariez că nu ți-a trecut prin minte asta. Recunosc, nici mie, dar, dacă tot am descoperit secretul, nu-mi rămîne decît să mă răsfăț în tihnă cu el. E bine aici, e linişte. Mă duc să întind pătura la soare, poate adorm, poate mă bronzez, îți scriu mai tîrziu, te las.

Parcă am putut să dorm?! Taman cînd mă năpădea soarele pe pleoape, am auzit un foşnet mic prin frunze. Păi, zi şi tu dacă îți mai arde de picotit în condițiile astea... Tot e bine că atunci cînd mi-au mijit ochii, convins că o să dau de vreo gaiță sau de un pițigoi, mi s-a părut că-l văd pe

Altfred. De fapt, de ce zic că mi s-a părut?, l-am văzut sigur, galben şi pufos, cercetîndu-mă atent de pe un muşuroi de cîrtițe. Şi acum e tot cu mine, l-am invitat să mi se urce pe umăr, pentru că, după cum spune el, „a luat act de îndeletnicirea mea predilectă" şi ține musai să-mi dicteze ceva foarte important. Dacă nu te superi, o să notez acum vorbele lui, nu de alta, dar văd că aşteaptă cu nerăbdare să-l bag şi pe el în seamă. Stai un pic, stai un pic, că tot îmi îndrugă nişte chestii şi nu mă pot concentra. Aşa, cică „să se consemneze pentru posteritate". O clipă, domnule Altfred, o clipă, n-am mai scris după dictare din clasa a şasea.

Scurtă clasificare a piticilor întocmită pe cale orală de Altfred întîiul, Ambasador al Ordinului Stîncos, sub înalta oblăduire şi acceptul maiestuos al distinsului şi atotcuprinzătorului Mus cel Mov întemeietorul (Cu „d" mare

„distinsul" şi „a" mare „atotcuprinzătorul" ? Am înțeles, promit să corectez imediat. Asta nu trebuia să scriu? Nu-i nimic, şterg la sfîrşit. Vă ascult):

întîiul ordin ; Piticii Răzvrătiți din Apartamentele cu Ferestre (prescurtat PRAF). Cunoscuți îndeobşte şi sub titulatura de Piticii Pitiți Urbani, această

categorie aparte prezintă multiple fațete, din care doar una este concludentă: amărăciunea. Pre-dispuşi unui trai singuros, aceste specimene cu tentă gri sălăşluiesc în colțurile greu accesibile ale confecțiilor dumneavoastră de beton, precum țevile ruginite, caloriferele de fontă sau grupurile sanitare dezafectate. Dependenți odinioară de marginile vălurite ale pajiştilor cu linoleum, Piticii Răzvrătiți din Apartamentele cu Ferestre (prescurtat PRAF) au fost conjurați de împrejurări nefaste- conforme cu primul paragraf din legea exodului - să se adapteze treptat unor regiuni mai puțin prietenoase; pomenesc aici, în primul rind, de întinderile cu mochetă, de cîmpiile cu parchet laminat şi, în special, de pustiurile cu gresie. Această veşnică prigoană la care au fost supuşi de-a lungul vremurilor a definitivat într-o bună măsură o anumită intoleranță totală la adresa picioarelor pare. Coroborat cu disponibilitatea lor retractilă, această expectativă refractară le-a imprimat un grad de uzură, sesizabil unui ochi atent. Astfel, tenta țepoasă şi sură, gravitația volatilă sau muțenia autoindusă sînt capricii comportamentale carefac o notă discordantă în societatea noastră. Nu trebuie omis însă că o conviețuire de lungă durată cu picioarele pare, radiațiile constante de pixeli şi fotoni pe care le au de îndurat sau lipsa contactului cu un areal exterior întrunesc suficienți factori pentru a formula o explicație plauzibilă în ceea ce-i priveşte. Ca un amendament personal, mărturisesc însă că nu ader şi nu încurajez de nici o culoare (fie ea chiar roşie, Atotputernice, iartă-mă!) predispoziția lor combativă concretizată prin acele ample mişcări de gherilă cu care, îmi permit să cred, picioarele pare deja s-au obişnuit. Defavorizați evident de aspectul lor redus (o trăsătură, de altfel, comună regnului nostru), acțiunile PRAF cunosc o răspîn-dire deosebită. Este de ajuns, cred, pentru a explicita, să enumăr doar cîteva strategeme pe care picioarele pare, în nețărmurita lor naivitate, le pun pe seama unor „fenomene ciudate11. De exemplu, iată: orice obiect de tipul monedă, pix, radieră, ac de siguranță ş.a.m.d. care va ajunge în preajma unui membru PRAF va fi transportat la o distanță apreciabilă de locul în care e de presupus că s-ar fi oprit. în felul acesta, picioarele pare vor avea o durată infinit mai lungă de căutare, soldată de obicei cu nedumeriri consistente şi invective ce fac deliciul amar al acestor semeni gri. Istoria consemnează procentajul de reuşită totală a celui numit Kruud Van Daal întîiul, care, din nenumărate astfel de acțiuni, a reuşit la fel de nenumărate camuflări perfecte ale obiectului în speță. în palmaresul lui figurează o greutate colosală de trofee

adjudecate de la picioarele pare, un record de neegalat pînă astăzi.

Operațiunea ciorapii: cu grad sporit de risc şi, în consecință, una dintre cele mai nobile arte belicoase, presupune descinderi de anvergură pe teritoriile coşurilor de rufe sau ale maşinilor de spălat, cu scopul luării de ostatici din rîndul adine disprețuiților ciorapi. Ciorapii' astfel capturați se lasă o vreme la cheremul particulelor de praf pentru a fi înmînați mai apoi, într-o ceremonie fastuoasă şi solemnă, progeniturilorplăpînde de molii. Denumită şi Noaptea Ciorapilor Impari, această desfăşurare de forte de tip ambuscadă necesită o pregătire prealabilă în forțele de elită PRAF. Nu de puține ori, temerari neinstruiți precum Klaus-Tratus au sjîrşit în ghearele de fier ale maşinilor de spălat, zdrobiți de rufe, răsuciți cu brutalitate şi storşi de culoare pînă la extincția de apoi. Klaus-Tratus este de altfel un erou, iar numele său figurează în panoplia de onoare a piticilor răzvrătiți. Legenda mai spune că odată ce un picioare pare va deține doar ciorapi impari, furia sa îl va colora în roşu, iar această culoare îi va atrage, după cum este şi firesc, sucombarea. Ori pentru că nimeni nu a fost în stare pînă acum să înfrîngă toți ciorapii dintr-un apartament cu ferestre, ori pentru că legenda ascunde un neadevăr, statistica nu a constatat

pînă în prezent nici un deces al vreunui specimen de picioare pare ca urmare a acestei operațiuni. Menționez în treacăt şi patentul de inventator conferit lui Phil-Lamenta-Bill întîiulpentru meritele sale deosebite în despovărarea de lumină a unor becuri accesate prin deget. Ar mai fi, desigur, şi Cazul Bricheta, Apariția şi Dispariția, caz datorat, de bună seamă, destoiniciei PRAF de a înmulți sau, dimpotrivă, de a împărți peste noapte numărul brichetelor aflate într-un apartament cu ferestre, dar mă opresc aici, nu de alta, dar întrevăd o iritare crescîndă pe chipul dumneavoastră. Nu-i blamați, vă rog, pe aceşti pitici. Sînt destinați unui trai auster, în care doar pînzele de păianjen pot reprezenta o delicatesă. în plus, pericolul curățeniei şi al asperietorului le pluteşte ca Scabia lui Damocles deasupra capului. Tocmai de aceea, durata vieții lor se întinde de la cîțiva ani pînă la foarte mulți ani. Trist, într-adevăr. Dar nu îndeajuns de trist încît să nu existe şi o rază de speranță, iar această rază de speranță să se numească Siramona. înhățată de tulumba sordidă a unui asperietor, Siramona a fost expulzată din apartamentul ei cu ferestre, a fost azmrlită fără milă pe toboganul Gheenei pentru ca din acel loc al pierzaniei, din maldărul compuşilor dezagregați olfactiv al rezi-duurilor picioarelor pare, să fie întemnițată din nou într-un malaxor motorizat, ținută sub amenințarea unor vopsele roşii, îmbălsămată în sudoare de pepene galben (precizez: galben, nu roşu) şi pîngărită cu maioneză de o şaorma în rut, pentru ca apoi să fie lepădată într-o groapă întocmită eminamente din plastic şi pucioasă. O mores, o tempera ! Leuro-Esteban, alungat din plopul său de o dezinsecție, a sosit exact la timp ca să o salveze. După un timp, culorile lor s-au amestecat fructuos (să nu le spuneți asta

prichindeilor), griul Siramonei contopindu-se în acajuul intens al lui Leuro-Esteban. De atunci, cei doi au rămas tributari dictonului „ala bala alandala, adevărul e ca bala". Ce frumos ! Ce frumoase sînt istorisirile cu Piticii Răzvrătiți din Apartamentele cu Ferestre!

Hm! Aş da orice să-l poți vedea acum pe Altfred: a devenit tremurător şi străveziu; aproape aş jura că o lacrimă galbenă şi fierbinte mi-a picurat pe vîrful degetului. Mă priveşte mustrător acum. S-ar putea să simtă că-l bîrfesc. Da.

Notați?

întîiul ordin (dar care este altul): Culegerea Gheba (se prescurtează eventual CGB). Acest ordin, cunoscut în aserțiunile populare drept Ca Ciupercile După Ploaie, este proclamat la expirarea

precipitațiilor sub formă de traversă şi conține fix următoarele sentințe: haiha, haihi, haihoy haihu. Autorul proclamației, mai exact distinsa doamnă ghebă Armillaria Mellea, emite comunicate clamate concomitent în orice comunitate clătinată de calamitate prin care caracterele clacate calate pe o cale de calitate, calme sau în etate, sînt carotate spre acte de caritate: deparazitarea garderobei minunate a doamnei Armillaria. în schimbul acestor servicii, grațioasa, ingenua, suava ciupercă oferă la schimb ospitalitate pe termen nelimitat şi condiții de trai forestier acelor umiliți şi obidiți fără căpătti, care privesc fără de țintă-n sus, într-o sălbatică rumoare. Nu puțini sînt cei care au ales să se bucure de mărinimia fără seamăn a distinsei Armillaria pentru ca, ulterior, să proclame că nu există binecuvîntare mai amplă decît să ştergi cu grijă pălărioarele doamnei de stropi sau să lustruieşti cu abur fin body-ul ei maroniu tras printr-un inel. Sigur că da, deşi la prima vedere soluția de curățat ciupercile pare apă de ploaie, se impune şi vigilență. Vtermişorii-albi-pagubă-n-ciuperci, sau temuta brigadă In Secte Veritas, descind neanunțați pe domeniul privat al buturugilor, chitiți spre acte de entropie, coroborate cu dezmăț barbar. Dar nici bravii noştri pitici nu se lasă mai prejos. Pentru a confirma spusele latrinilor (acea specie apusă, cîndva un imperiu),,furtuna labilis", pentru a-şi reafirma ataşamentul neprecupețit în sprijinul adevărurilor rostite de doamna Armillaria cu prilejul cuvîn-tărilor sale plenare (reamintesc: haiha, haihi, haiho, haihu) şi, mai ales, pentru a demara procesul de firească defulare (ținînd seama de vitregiile la care au fost supuşi în trecut), membrii Ordinului Culegerea Gheba dezvoltă o defensivă de fier, inițiază contraatacuri surprinzătoare şi finalizează cu execuții în masă de mare finețe, la firul ierbii. Menționez că nu o dată cadavrele invadatorilor au fost lăsate să putrezească pe cîmpul de luptă. Un neinițiat ar putea invoca natura genocidă a acestui ordin. Nimic mai fals. în lipsa adversarilor, oaspeții virtuoasei Armillaria trăiesc în pace şi armonie, intonînd la răstimpuri refrene pline de grație precum : „pe al nostru frag e scris uimire", „republică, mătreață,

latră" sau „am ciuperca mea, sînt spio-nieri". Emblematic pentru acest ordin este numărul mare al singuroşilor deturnați înspre comunitate. Bunăoară, Usi de acolo (din spatele dumneavoastră, vreau să zic, pata aceea verde de pe cana cu ceai) împreună cu Mars de Aici posedă întru cîtva experiențe similare. Şi unul, şi celălalt au fost alungați din rătăcirile lor pline de cusururi ca să sfîrşească în brațele eliptice ale desăvîrşitei Armillaria Mellea. Ambii au devenit embleme ale luptei de clasă

primară, acolo unde neatîrnarea în poziții incomode este pusă la mare preț. Scurt şi la obiect: dacă Mars de Aici mai este cum este, Usi nu ştie decît să se încaiere. Scrieți (cu majuscule dacă se poate): USI SE PUPĂ CU SPIRIDUŞII. Mai scrieți o dată, vă rog, tot cu majuscule: USI SE PUPĂ CU SPIRIDUŞII. Şi a treia oară, în acelaşi fel: USI SE PUPĂ CU SPIRIDUŞII. Pelticule, pelticule, pelticule! Asta nu mai trebuie să notați. Vedea-te-aş zacusca, ghebă murată ce eşti! Aaau! Miaaau ! Miorlaaau!

Au căpiat. E o hărmălaie de nedescris. Şi nu pot pricepe de ce trebuie să miaune cu atîta disperare. Trebuie să-i potolesc cumva, mă doare capul.

în regulă, domnule, în regulă.

Vă rog să-mi iertați culoarea şifonată, dar o veche dispută cu bunul meu prieten Usi a împins lucrurile mai departe decît aş fi avut în intenție. Să trecem şi peste impulsivitatea lui, atunci cînd eşti un nevrednic şi un peltic, opțiunile comportamentale îți sîntprecare şi limitate. Sincer, nu văd motivul pentru care a ajuns să-şi piardă cumpătul precum ați avut neplăcerea de a observa. în orice caz, între noi se va instaura un armistițiu temporar, cu condiția ca acest ingrat rudimentar (hai, spune, spune, să te auzim cum rosteşti tu „ ingrate rudimentar; hm?, de ce latri acum, pelticule?), da, acest ipochimen de un verde dubios (nu te apropia de mine, brută!) să vă împărtăşească cîteva din cugetările sale neprețuite. Sincer, voi avea o maaare plăcere în a-l asculta perorînd, în fine, de ce tot transcrieți aceste cuvinte? V-aş ruga, în măsura posibilităților, evident, să le eradicați cu proxima ocazie. Da. Regretabil. Spuneam că am atins un aspect problematic al Ordinului. Din nefericire, ca mai toate problemele noastre, şi acesta este legat de existența picioarelor pare, mai exact de unele obiceiuri culinare ce cunosc o largă răspîndire în societatea dumneavoastră. îmi pare rău să ating astfel de puncte sensibile, dar tristul adevăr nu poate fi ocolit la nesfîrşit. V-ați gîndit, dragă domnule picioare pare, atunci cînd vă aplecați deasupra unei Armillaria Mellea, cit chin şi suferință îi pricinuiți duioasei ciuperci înlăturind-o de lîngă buturugile ei dragi? Cu mintea la tocăniță, zacusca şi murături, v-ați ostenit vreodată să ascultați vaietele acelor pitici dezmoşteniți de soartă o dată în plus? Oare n-ați văzut acele pete multicolore furişîndu-se care încotro,

blestemîndu-şi clipa şi, mai cu seamă, pe dumneavoastră? Poate că vîntul, dacă nu altceva, v-a adus la ureche şoapta de suferință: „zac/uscat/acum/e/aseară. Nu?Păcat.

Poate că ați fi înțeles ceva pînă la urmă. Da. Să trecem mai departe, nimic nu e pierdut.

Usi s-a aşezat pe umărul meu: „Vă log flumos să nu mai mîncați ciupelci, da?!M. Pare mulțumit. Toarce. După cum a început să tuşească Altfred, se pare că trebuie să scriu din nou.

întâiul ordin, însă cu totul altul: Micul de Stîncă Pleistocen (prescurtat, prin urmare, PSP). Situat în zona limitrofă a pădurii de conifere, acolo unde ecoul răstălmăceşte cuvintele pentru a le transforma în vocale prelungi, ordinul prezintă aspecte dure, conglomerate sau calcaroase, terenuri de joacă pentru prichindei sub aspect de conuri de dejecție şi, mai cu seamă toamna, duioase forme de elagaj. Specializați, aparent, în făurirea cetii în laboratoare pietroase special amenajate, Piticii de Stîncă Pleistoceni sînt, în fapt, străjerii tezaurului compus din diatomee, foraminifere şi polen. Tovarăşi la cataramă cu supraviețuitori de tip coniferide, muşchi, angiosperme şi insecte, aceste efigii sculptate în stîncă, întrezăribile la ora amurgului în diferite ipostaze antropomorfe iluzorii, impun respect prin caracterul lor ireproşabil, dublat de o forță de temut. Astfel, la adăpostul aburilor lăptoşi producție proprie, Piticii de Stîncă Pleistoceni exersează aruncarea silexului în lună, cu rezultate reperabile cu ochiul liber, dovadă fiind multiplele pete pe care acest corp ceresc le etalează în orele sale de promenadă. Orgolioşi şi străvechi, camuflați în austeritate şi pete maronii, detestă frivolitățile, boicotează congresele şi invocă periodic distanțele şi datoria pentru a declina orice ofertă de socializare. De altfel, istoria lor, dacă ar fi să facem abstracție de cazul nefericit al lui AlVlaugh de la Stînca Cerbului, nu include nici un reformator sau răzvrătit, dovadă irefutabilă a mulțumirii lor perpetue. La adăpostul acestei mulțumiri, ordinul PSP nu a dezvoltat alte abilități de comunicare în afara celor de la sine înțelese: şuieratul vîntului, picuratulgheții, țipătul caprei negre sau şoapta grohotişului. Altfel spus, deşi priceperea lingvistică sau poliglotismul total este o însuşire inalienabilă a piticilor, PSP a ales să facă uz doar de strictul necesar, tratînd cu dispreț orice altă formă de comunicare. în scurtele lor contacte cu alte ordine, precum importul de ceață luxoasă sau înstrăinarea unei fosile, Piticul de Stîncă Pleistocen preferă negocierile mormăite, în dialectul urşilor bruni, sau aserțiunile absconse de tip păstrăv. Impulsionați, uneori, de Piticul Ubicuu Călător (PUC), acest ordin poate provoca unele avalanşe sau căderi de pietre asupra picio-relor

pare turiste, soldate îndeobşte cu morţi şi răniţi. Trebuie spus, spre lauda lor, că aceste eveni-mente sporadice se soldează întotdeauna cu regrete sobre şi ample coruri funerare. Memoria celor căzuţi este cinstită cum se cuvine prin intonarea de rec-viemuri, iar atacatorul este trimis în avene, la reeducare. In traducere, versurile ar suna 'astfel: „Autist, tu rist, ea ristă, el e fant, noi fantă tristă". Pînă la căderea nopţii în ghemotoace dense, doar reverberaţia stîncilorse mai îndeletniceşte cu isonul.

M-am hotărît să nu mai scriu despre Piticul Ubicuu Călător. L-am rugat pe Altfred să mă înţeleagă, sînt frînt, stimate Altfred, frînt, am avut o zi bramburită, soarele s-a împleticit pînă la mine degeaba, am rămas fără parizer, fără şireturi, fără vlagă, am un stomac acrit de coada-şoricelului, nişte ochi împăienjeniţi şi pari, desigur, Altfred, nu mă plîng, poate că domnul Regretel m-ar înţelege, ştiu, ştiu, dumnealui a plecat să dea curs sentimentelor amoroase, ştiu şi că se va întoarce aici, se va cuibări în părul meu şi va picoti mut şi albastru, îmi pare şi mie nespus de bine că Usi a căzut în cana cu ceai, am certitudinea că nu se va scufunda, că se va obişnui cu timpul, se va scutura de stropi şi ne va povesti tot ce i s-a întîmplat, e bine şi e tîrziu, domnule Altfred, puteţi pofti mîine dimineaţă la prima oră, vă rog să veniţi însoţit de Usi, să vă simţiţi ca acasă, înţeleg că aveţi atîtea să-mi povestiţi, credeţi-mă, şi eu sînt în aceeaşi situaţie, dar ţin să vă atrag atenţia că în acest moment am de gînd să fac vaca, iar vaca se face îndoindu-mi picioarele pare, nu-i tocmai rău, să ştiţi, iar dacă vă scriu, în loc să vă vorbesc, e pentru că am uitat cum se face lucrul ăsta, sînt convins însă că pricepeţi tot, chiar dumneavoastră aţi ţinut să precizaţi că piticii pot descifra orice limbă scrisă sau vorbită, iar dacă uneori vă mai scapă şi cuvinte din alt grai, de pildă cel pisicesc sau cîinesc, e de înţeles, sînt atîtea şi atîtea sunete ciudate pe lume, cele norvegiene bunăoară, poate că odată veţi avea amabilitatea să mă învăţaţi cîte ceva, vă mărturisesc că aş fi ochi şi urechi, că le-aş folosi în discuţiile cu semenii mei şi că aş pomeni neapărat de dumneavoastră, e în regulă, domnule Altfred, sigur că pot preciza că Piticul Ubicuu Călător este deosebit de senzual, în sensul că este dispus să-şi amestece culoarea rozalie cu orice doamnă pitic ce îi iese în cale, că poate fi pretutindeni şi nicăieri, că-i place teribil de mult să se lase purtat de ceaţă şi să ajungă în cele mai ascunse cotloane ale planetei, mi se pare normal că nu pridideşte acolo, că are o curiozitate fără astîmpăr şi că este un bîrfitor înnăscut, doar a văzut atîtea lucruri şi poate povesti tot, nu-i nimic că înfloreşte poveştile, de altfel şi marea majoritatea a picioarelor pare fac la fel, şi, într-adevăr, e trist că este înclinat spre zîzanie şi cu atît mai trist că marea lui plăcere este să învrăjbească vieţuitoarele, da, domnule Altfred, consemnez şi zicala: „bag atelă-ntre picioare, zici upercăcei", deşi, vă spun de pe acum, nu pătrund cu

adevărat tainele cuvîntului „upercăcei", poate data viitoare, domnule Altfred, poate data viitoare.

Aş vrea să te întreb dacă ai o aspirină. Cu tine vorbesc, da, doar n-am să le cer piticilor aşa ceva. N-ai? Juri? Bine, te cred. De ce nu te-aş crede? Chiar aşa! Te cred pe cuvînt. în clipa asta sînt în stare să cred pe oricine care nu are o aspirină. Vezi? Nimeni nu are, nimeni nu are o amărîtă de aspirină. Vă cred pe toți. Pe toți! Şi acum căraţi-vă! Mă duc să fac vaca.

III

Bună dimineața. Iartă-mă că te trezesc la ora asta, trebuie să fie vreo patru, e întuneric beznă, dacă mai vrei să dormi, eu n-am nimic împotrivă, nu-ți cer nici măcar să deschizi ochii, darămite să pui de cafea, dormi liniştită şi ascultă-mă, aproape că mi-aş dori şi eu să ajung la tine, puțin, cîteva clipe, să văd oraşul împresurat de ceață, ceața aia mincinoasă, verde, galbenă, albastră, dar, în definitiv, ceață, aceeaşi ceață ca aici; uite, încet, încep să pricep nişte lucruri, de pildă de ce nu ar putea trăi Usi, Altfred şi Regretel la oraş; gîndeşte-te şi tu, e simplu, închipuie-ți cît de buimăciți ar fi de felinare şi de panourile publicitare, cîtă vreme le-ar lua pînă să priceapă că toată ceața asta nu-i decît o înşelătorie, că nici vorbă ca bulevardele să fie înțesate de pitici, că la adăpostul aburului colorat nu e nimeni care să jongleze cu picăturile de ploaie, nu, becurile şi neoanele nu pot face asta, încearcă doar să îi convingi şi vei afla cu cîtă neîncredere, mirare şi tristețe te vor privi, nu, nu vor înțelege niciodată cum o ceață colorată poate fi şi altceva decît sălaşul unor pitici, e dreptul lor, îți spun, şi poate că au dreptate, poate că aşa trebuie să fie, numai că nu mă pot opri să îmi doresc să fiu cu tine, să privesc cu luare-aminte bulevardele adormite si să-l zăresc acolo, între semafoarele care clipocesc în galben şi reclama uriaşă la bere, pe acest domn pîlpîitor care şi-a făcut culcuş în părul meu, care a respirat subțire împreună cu mine toată noaptea, care m-a privit lung şi albastru ori de cîte ori mă trezeam bezmetic şi înfricoşat din visul ăla urît şi nesfîrşit, domnul ăsta ceva mai înalt decît un puf şi mai scund decît o frunză ghemuită de frig, nici nu ştii cît de drag îmi este, cum l-aş ocroti de orice strălucire roşie, fie ea de stop sau de coca cola, poate că-i mai bine aşa, că sînt aici, îți jur, nu aş suporta să-l văd cum se stinge mirat şi dispare pentru totdeauna, e limpede, Regretel nu are ce căuta unde eşti tu acum, iar eu sînt dator să rămîn cu el atît timp cît vom avea nevoie unul de altul, atît timp cît lumina lui blîndă mă va linişti după orice coşmar, iar firele mele încîlcite din creştetul capului îi vor mai fi de folos la ceva. Dormi, nu-ți fă griji pentru mine, am să-ți scriu şi aşa, îmi ajunge să te ştiu împăcată, nici măcar nu trebuie să te întorci* deşi, parcă, n-ar fi rău s-o faci, să-ți admir fruntea înaltă şi sprîncenele arcuite, să-ți mîngîi cu privirea pleoapele,

genele şi pomeții tăi de amazoană, să mă apropii temător de buzele tale cărnoase şi să mă îndepărtez cu cel mai de preț lucru în palme, răsuflarea ta, mai departe nu prea ştiu ce aş mai face, probabil că aş ține mîinile căuş şi m-aş teme ca nu cumva aburul tău cald să se risipească, să mă părăsească, sînt atingeri pe care nu mi le-aş fi imaginat vreodată, dar nu-i nimic, poți rămîne întoarsă, totul e să te simt că eşti, apoi şi spatele tău poate tresări dacă e atins cu degetele, uşor, uşor, cu sfială nerăbdătoare, apoi pielea ta ascunde atîtea alunițe pierdute, încît ar fi păcat să nu fie trezite la viață, chemate să se înfioare, să respire, să se dezmierde cu buricele degetelor, apoi, nu uita că mîinile mele s-au născut din talia ta, de acolo s-au desprins şi au pornit prin lume aiurea, legate printr-o întîmplare de mine, şi acolo, în acel cotlon prelung şi unduit, se vor întoarce într-o bună zi. Dormi. E numai vina mea că eu nu pot face asta, că sînt înspăimîntat să închid ochii la gîndul că te voi visa iarăşi, crede-mă, n-ai vrea să afli ce se întîmplă în visele alea, probabil că te-ar înfricoşa şi pe tine, probabil că nu ți-ai mai dori să-mi citeşti scrisorile, aşa că mai bine n-am să spun nimic, Regretel e singurul care mă înțelege, de asta am atîta nevoie de el; să ştii că odată, demult, s-a numit Şi Hams Şi Regretel, era un pitic ca toți piticii sau, mă rog, un pitic de grădină mai exact, un pitic prietenos şi cultivat, un pitic elegant şi plin de bun-simț, sociabil şi atent, delicat şi visător, nu ştiu ce-ți închipui tu, dar piticii de grădină nu sînt deloc creaturile alea îmbujorate şi pocite, cu tichii şi vestuțe, cu bărbi şi şosete şi tot felul de zîmbete tîmpite, cu care noi, ăştia cu picioare pare, ne decorăm aleile de la vile, nu, ar fi cea mai mare nerozie să crezi asta, unde s-a mai pomenit pitic roşu ?!, chiar n-ai înțeles că un pitic devine roşu doar atunci cînd moare?, că asta e singura cale prin care poți face ca un pitic să dispară ?, că, dacă n-ar exista picioarele pare, doar suferința cumplită, puzderia de ani sau hotărîrea nestrămutată i-ar schimba în culoarea asta infamă, aşa că să nu te mai dai cu ojă roşie niciodată, da?!, să nu mai defilezi cu sîngele închegat pe unghii, să ne fie clar, pricepi?, de altfel, orice pitic de grădină adevărat îi urăşte pe ăştilalți, ai noştri, şi nu există vînt sau ploaie prin care să nu se repeadă cu furie împotriva lor ca să-i spargă în bucăți. Regretel, de pildă, nu avea astfel de porniri, dar de disprețuit îi disprețuia din tot sufletul: „Nu

poți să zîmbeşti tot timpul. Nu, pesemne că nu. Eşti iţit, lipit, pitit. Eşti un urît. Urîtule!".

Uneori, vara, cînd prin iarbă se furişau arome de cartofi prăjiți, Regretel visa cum o mulțime de spiriduşi înarmați pînă-n dinți cu urzici, scaieți şi leurdă îl împresurau pe nesimțite, îl împătureau într-un brusture uriaş şi îl purtau, solemni, gravi şi fioroşi, spre statuia unui pitic de grădină. Acolo, într-o tăcere de gheață, îşi lipeau chipurile hîde de bărbosul cu tichie roşie şi murmurau vorbe cumplite, prelungi şi de neînțeles. După o vreme, gura aceea pictată începea să rînjească, picioarele durdulii să scîrțîie îngrozitor, trupul bondoc prindea să se

rotească, iar apoi, de parcă ar fi fost tras de o mînă nevăzută, să se aplece uşor pe spate. Ceea ce visa Regretel îl făcea să țipe: arătarea aceea roşie nu avea nimic pe dinăuntru. „Vei rămîne de acum încolo aici, în această burtă umedă şi îngustă, vei fi sufletul acestui zeu, iar numele tău va fi beznă", mai auzea Regretel înainte de a se trezi într-o sudoare albastră. Spiriduşii dispăreau unul cîte unul, se îmbulzeau printr-o ninsoare deasă, alunecau de-a valma pe o zăpadă înghețată, „încă puțin, foarte puțin", spunea Şi Hams Şi Regretel în vis, „şi o să mă trezesc, o să-l văd pe corcoduşul Matilda, corcoduşul Matilda va foşni uşor, heeei, mai am timp să topesc din zăpadă, mai bine nu, poate că nu", apoi grădina lui îi apărea verde şi strălucitoare, corcoduşul Matilda foşnea uşor, „ai adormit şi ai strigat", iar cîinii îl priveau întrebător şi lătrau mai mult din politețe: „Hams, Hams, e în regulă, şi noi mai visăm urît din cînd în cînd".

Draga mea adormită, ce n-aş da să am un strop de Şi Hams Şi Regretel în mine, să înnoptez în blana încîlcită şi stufoasă a cîihilor, să fiu dezmierdat de florile Matildei, să oftez la vreo adiere caldă şi să mă las în voia ei, acum înțeleg, tîrziu, în hruba asta înfrigurată, cu un bec chior deasupra capului, acum înțeleg cît mi-am dorit să fiu un petic mic de ceață albastră, să mă ridic alene, odată cu vîntul, deasupra unei grădini cu flori, corcoduşi şi cîini, „domnule Letițius, domnule Vermont, să lătrați ca şi pînă acum, de bucurie, de foame, de ciudă, de formă şi degeaba, cu respect vă anunț că am să lipsesc o vreme, pesemne că am să mă întorc spre seară", da, bucuria şi soarele primăvăratic m-ar colora în bleu, pesemne ca da, desigur, sigur aş pluti, ce altceva să fac?, mai întîi deasupra molizilor, apoi a stîlpilor de teleferic, apoi aiurea, pur şi simplu, mi-aş aminti de doamna De Scorbur-Suzi, aş vizita-o în copacul său rămuros şi îmbătrînit, am gusta puțină ceară caramelizată şi mi-ar istorisi, pentru a cîta oară, frumoasa poveste a Piticului plictisit de vulpe, ne-am lua apoi la revedere, ea ar suspina galant şi s-ar îmbujora vernil, „să mai vii, drăguțule Harms, să te servesc cu ceară4', pesemne că da, desigur, i-aş spune la plecare, politețea m-ar împiedica să-i atrag atenția asupra acelei greşeli, „sînt Hams, nu Harms, doamnă44, i-am şoptit odată, iar ea a continuat să adie ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, pesemne că da, desigur, sigur aş medita într-o doară la soarta piticilor pe cale de adormire, la cîte lucruri se ascund dincolo de foşnete şi de ceață, cîtă tristețe trebuie să dospească într-o scorbură bătrînă atunci cînd nu mai stăpîneşti vîntul, iar ceața îți devine grea, tîrzie şi încărcată cu acel cărămiziu apăsător care prevesteşte sfîr-şitul, pesemne că da, sau poate nu voi apuca timpuri de felul ăsta, cu mine se va petrece altceva, de sigur e sigur, şi atunci îmi voi aduce aminte de Airiaugh, nemuritorul nordic, reeducatul, cel care demult, mai de mult decît atunci şi mult mai de mult decît acum, cînd numele meu a devenit doar Regretel, a cutezat să se răzvrătească în Ordinul Piticului de Stîncă Pleistocen şi a fost rostogolit şi alungat, împreună cu stînca sa şuie, undeva departe, dar atît

de aproape de mine, l-aş găsi vesel şi condamnat la nemurire, m-ar trata cu fragi şi bunăvoință, ar suspina dosit, doar pentru el, dar eu aş cunoaşte deja totul, nemurirea sa singuroasă, dorul de munții cei mari, am depăna apoi ceața înşirînd-o în culori frumoase, ne-am holba la stîlpul de teleferic şi ne-am întoarce privirile atunci cînd vreo cabină de o culoare blestemată ar aluneca uşor peste capetele noastre, am hrăni cerbul cu verzi şi uscate şi am asculta valea şi şoapta tărăgănată a unui tren care se îndepărtează, „tudum tudum, tudum tudum, tudum tudum", ar începe să îngîne AU'laugh cel nordic şi nemuritor, iar eu l-aş lăsa cu amintirile sale şi veselia lui crispată, i-aş ura la plecare să aibă grijă de cerb şi să se ferească de picioarele pare, să vină să mă viziteze cît de curînd, sînt la cîțiva stropi de ploaie distanță, la o adică, poate oricînd să înnopteze ori în Letițius, ori în Vermont, i-aş spune că Vermont are o blană mai însorită, dar şi mai mulți purici care îl fac să se înfurie în toiul beznei, el nu m-ar asculta, pesemne că nu, desigur, ar rămîne pe mai departe să amuşine valea şi să privească cu jind spre munți, o eternitate e mult, pesemne că da, de sigur e sigur, desigur, şi pînă să nu se facă prea tîrziu, aş ajunge în preajma stîncilor cu fum şi aş afla-o acolo pe Tristina plîngînd. Da, desigur, aş fi orbit de frumusețea ei violetă, de suspinele blînde şi copleşitor de singuroase, m-aş apropia într-o doară doar, m-aş ascunde după brusturi şi pietre şi aş privi-o cu sfîrşeală, teamă şi uluire, pînă cînd vor

apărea urşii. „Pesemne că da, desigur, e sigur că jospine, suspine, lacrimari, albe caline, eumănclin-şindrept: e bine?44 Tristina ar tăcea mult, demult, destul de mult, pe semne mi-ar arăta s-o las, să fug, să uit. Nu, nu m-aş îndupleca să mai plec de acolo odată ce am găsit-o, de vreme ce violetul său e tot ce poate fi mai mult şi mai sus şi mai viu şi mai prețios, nu, desigur, voi lăsa grădina în noaptea asta, şi în cealaltă şi în cele care vor să vină, ştiu că Letițius se va îngrijora, iar Vermont mai puțin, Matilda va foşni a indignare, n-are a face, voi rămîne alături de plutirea aceasta singu-roasă şi suavă atît timp cît mi se va vorbi pe semne, iar pinele, jospinele şi suspinele nu vor înceta. într-un tîrziu, atunci, Tristina va şti că sînt tot acolo, că numele meu este Şi Hams Şi Regretel, că seara culorile se sting şi se aprinde ceața, va vedea strălucirea mea albastră, va simți după foşnetul brusturilor şi alunecarea pietrelor, după trosnetul vreunei crengi sau căderea vreunei frunze că nu am de gînd să dispar vreodată şi, da, poate, desigur, pesemne se va opri. Iat-o. „Şi tu eşti singuros ca şi mine?44, mă va întreba, iar eu, de sfială şi de bucurie, îi voi spune că „da, desigur44, chiar dacă Matilda s-ar scutura a supărare, iar Letițius, dacă nu şi Vermont îmi vor adulmeca mirați minciuna. „Eu ştiu ce înseamnă să te ascunzi, să fii părăsit şi să vrei să plîngi", i-am spus; nu i-am zis „eu ştiu că violetul tău mă învață totul Într-o clipă, începutul şi sfîrşitul, pinul, jospinul şi suspinul"; şi nicidecum „tocmai

am venit din vizită de la doamna De Scorbur-Suzi, tocmai am stat de vorbă cu All'laugh cel nordic şi nemuritor", nu. Toate astea i le-aş mărturisi mai tîrziu, după ce ea va tăcea prelung şi bine, cît să se spele de toată suferința din lume şi să adulmece cu luare-aminte culoarea mea albastră. Ar trece zile şi urşi, iar noi am tăcea, fiecare pe violetul şi albastrul său şi, de la atîta tăcere, am auzi cel mai bine şi vîntul şi seara şi furnicile şi apa şi fumul, şi vom înțelege că, pînă la urmă, asta e totul, că lumea a fost făcută aşa, cu doi pitici tăcuți, Tristina Şi Hams Şi Regretel, şi că, dacă mai există ceva în afară de asta, atunci lucrurile alea trebuie să fie foarte puține. „Eşti albastru şi tăcut, aud apa în tine, dar o să fie din ce în ce mai multă pînă o să dea pe-afară, iar eu să mă scufund cu totul: bîldîbîc!", a spus Tristina după multe, nespuse nopți de tăcere şi jospin, şi eu am ştiut că de aici încolo sentimentele mele amoroase nu vor mai avea alean, că sînt făcut să fiu cel ce o să fiu, iar fără ea, asta nu se va putea întîmpla. „Ştii, pe lume mai există Matilda, bună, Matilda, el e Matilda, Matilda e un corcoduş, şi nişte cîini, pari, unul, Letițius, fără păduchi şi cu blană mai puțină, şi altul, Vermont, care e invers. Şi mai există o grădină şi nişte urîțenii cu care visam eu urît şi mîini bune cu picioare pare, mîini lungi şi mişcătoare, care strîng greble şi mîngîie cîini, care răsfiră pietriş şi culeg mere şi mulți, mulți pitici, din care eu cunosc cel puțin cîțiva: pe doamna De Scorbur-Suzi şi pe Alllaugh, cel nemuritor şi nordic. Şi pun pariu că toți îşi doresc să te întîlnească, dulce Tristină, amețitoare ceață." Şi Tristină a spus „pesemne că da", şi violetul ei a atins într-o doară doar albastrul meu şi, pentru o clipă, o scînteie orbitoare oranj ne-a învăluit bucuria. Mai întîi am trecut pe la doamna De Scorbur-Suzi, care nu ne-a mai picurat cu ceară şi nici cu istoria Piticului plictisit de vulpe, ci s-a săltat de la rădăcini, cuprinsă de o adiere puternică, şi a rostit: „Tristină, violeta mea nepoată, unde ai rătăcit atîta amar de vreme?44. Şi cu toții am tăcut, am pinat şi jospinat un timp. Apoi, am poposit la stînca lui Alllaugh cel nemuritor şi nordic, care s-a oprit din îngînatul trenului, şi-a deschis brațele pleistocene, a strigat spre cerb şi a zîmbit: „Oh, tu, Tristină, fiica mea violetă şi pierdută fy Şi cerbul a prins să culeagă fragi şi nimeni nu a mai privit spre vale. într-o seară anume, atunci, i-am arătat curtea, pe Letițius şi Vermont, iar Tristină a adormit fericită mai întîi în mă bucur că-ți merge strună, haideți să vă arăt împrejurimile", şi acum pregăteşte-te pentru ceva ce n-ai mai văzut, nişte picioare pare sorbind o băutură neagră dintr-o ceaşcă fierbinte, tuşind uşor absent, cu privirea ațintită într-un ecran luminos, plin de puncte negre rînduite simetric, „o poveste", şopteşte Pisulina, „o poveste cu o cămilă şi nişte oase cam prea vechi pentru a fi mîncate; în orice caz, să nu-mi începeți să foşniți acum, iar îşi va pierde concentrarea şi va tuşi în gol, mai bine luați un loc aici şi haideți să vedeți cum îşi va aprinde o țigară", țigara, draga mea, e o chestie ca un eşapament de tractor, un fum urît, înecăcios şi mocnit, o luminiță fierbinte care dă să se stingă pînă

cînd picioarele pare o însufleţesc din nou, o sfîrîială care, pesemne, îi ajută să-şi ţină ochii aţintiţi într-un loc luminos înţesat cu puncte negre rînduite simetric, să mişte rar din degete şi să scrie. „E nigmatic, să ştiţi, ce face el, şi cu cît e mai nigmatic, cu atît uită să mă hrănească şi să-mi curețe tăviţa cu nisip. Sînt zile în care, dacă vă vine să credeţi, ignoră, pur şi simplu, că trebuie să fiu mîngîiată. Ceea ce vreau să spun este că simţurile mele felinăreşti au intuit că prezenţa unor pitici îndrăgostiţi, cum sînteţi voi, dragii mei, l-ar face să umple ecranul acela electric cu mult mai multe puncte ca pînă acum." Trebuia să mă vezi cum m-am albăstrit de tulburare şi de ceaţă dogo-ritoare şi, mai ales, trebuia să simţi cum a clipocit violetul Tristinei, cînd Pisulina a rostit cuvintele „pitici îndrăgostiţi". Am ştiut atunci că acel spirit felinăresc este o zînă abruptă a noastră, un oracol preaînţelept şi tandru. I-am mulţumit, desigur, i-am spus per tu. „N-ai de ce, drăguţă, n-ai de ce", iar apoi ne-a învăţat să toarcem, acolo, în camera aceea vrăjită, în spatele unui picioare pare cu obraji ţepoşi şi tuse absentă, care înfrunta de zile întregi o armată întreagă de puncte negre alintate simetric.

Atunci cînd Pisulina trebuia să se hrănească, iar picioare pare dormea, Tristina şi cu mine ne jucam de-a luminatul locurilor întunecoase. Nu a fost unul peste care să nu dăm năvală: borcanele cu gogonele şi ciuperci, cutiile cu vopseluri, lăzile cu metale ascuţite, şarpele lung, gros şi răsucit cu care, Pisulina ne-a spus, picioarele pare atîrnă uneori de stîncă, dulapurile cu ciorapi, fundăturile cu bocanci. Oriunde, oriunde ne opream, chicoteam a bucurie şi a nerăbdare, mirarea noastră năucă devenea fosforescentă, albastrul meu pîlpîia a nesaţ şi o lua razna, fără oprelişti, lumea devenea violetă, voluptoasă şi nestăpînită, o descopeream orbit de aroma şi lucirile ei, iar din atingerile noastre felurite şi fierbinţi, pînzele de păianjen se

acopereau de curcubee, din întuneric ţîşneau raze de smarald, ardoarea noastră ne cuprindea ca o cochilie sidefie, iar Tristina se prăbuşea istovită, iar eu mă stingeam în licăririle ei, supus, albastru, violet si fericit.

într-una din expediţiile noastre, într-un ungher tainic şi întunecos, pe cînd ne pregăteam să dăm naştere unei culori nemaivăzute, am zărit o pată galbenă înfrigurată, chircită deasupra unui.edificiu uriaş şi praf os pe care scria DEX. Era un pitic, de bună seamă, iar numele său era Altfred. (Bună dimineaţa, Altfred, bine ai venit printre noi.) Altfred s-a înduplecat tîrziu să ne urmeze, abia după ce i-am promis că-i vom arăta un loc cu picioare pare războindu-se cu multe puncte negre. „Hm", a spus Altfred, „presimt că avem de-a face cu un scrib aflat în plin proces al creaţiei." Ne-a urmat. (Nu-i aşa, Altfred?) E drept, Altfred nu s-a înţeles prea bine cu doamna Pisulina; nu era zi în care graţioasa zînă să nu scuipe a dispreţ, „măscăriciul îşi închipuie că ştie mai bine decît mine ce se întîmplă sub acoperişul ăsta", dar, de dragul nostru şi pentru că picioare pare părea să

zîmbească mulțumit şi să-şi mîngîie obrajii țepoşi ori de cîte ori Altfred îl atingea, neîndemînatic, pe ureche, l-a acceptat în preajma ei. Unde mai pui că pe Tristina o amuza gravitatea cu care Altfred se cocoța pe umărul domnului ca să privească şirul de puncte negre şi să repete la răstimpuri aceleaşi şi aceleaşi vorbe: „Interesant, hm, interesant, foarte interesant". Uneori, atunci cînd, tupilați în vreo gaură de şoarece, sorbeam violetul ei tremurător şi şopteam vrăjit „Tristina", ceața mea iubită mă trezea din plutire, rostind serios, precum Altfred ■ „Interesant, hm, interesant, foarte interesant". Pesemne că da, desigur, vremurile acelea au fost minunate, în scurtele mele rătăciri, în care simțeam apa din mine clocotind în bulboane mari pline de Tristina, în care trebuia să mă feresc ca nu care cumva, din nebăgare de seamă, să o scufund acolo, l-am întîlnit pe Usi. (Bună dimineața, Usi, bine ai venit sub lumina aceasta de bec, te aşteptam; uite, îi arătam unei persoane îndepărtate cum e să fii Regretel, ia loc, te rog.)

înainte şi-nainte, Usi rătăcea alene, pentru că era prea puțin verde, era singur şi plin de cusururi, avea o potecă-n zmeuriş numai şi numai a lui. Şi aripioarele fluturilor şi cele ale albinelor erau multe şi fluturii şi albinele ronțăiau flori, ceea ce avea o importanță aparte. Apa era adîncă şi curgătoare şi făcea stropi. Puf! Atunci, demult, au apărut nişte picioare pare şi au făcut vaca în zmeurişul lui Usi. Iar el, de ruşine, nu mai avea nimic altceva în afara acelor cusururi; credea că va deveni roşu şi va muri. Şi vorbea, şi vorbea, şi vorbea, şi acolo unde vorbea, creşteau nişte buruieni atroce. Dacă nu m-ar fi întîlnit pe mine, albastru şi strălucitor şi copleşit de Tristina, pesemne că s-ar fi făcut roşu şi ar fi murit. Cert este că, atunci cînd l-am cunoscut, Usi ştia să zică „rîu, rățuşcă, rămurică". De altfel, era singurul lucru pe care îl rostea în neştire. L-am ascultat cu băgare de seamă, l-am simțit ca pe un frate mai mic, verde, trist şi singu-ros şi i-am spus „hai". M-a urmat. Aveam să fim mai mulți, iar Tristina şi cu mine ne puteam vedea de ale noastre, pentru ca Usi şi Altfred să-l aibă în grijă pe acel domn cu picioare pare. Nu mai era nevoie decît ca Usi să renunțe la „rîu, rățuşcă, rămurică", să priceapă că unele picioare pare sînt altfel decît altele şi să nu mai înfrunte războinic orice fum de țigară ce ajungea în preajma lui. A fost mai simplu decît ne aşteptam. După cîteva zile de burzuluiala mută, Usi s-a întors cu demnitate spre mine şi, cu o voce schimbată şi gravă, mi-a spus: „Pentlu început, uite - lîu, lățuşcă, lămulică! Apoi, tlebuie pendu ca să ştii că atunci cînd ela mic, picioale pale acesta elam eu; chial dacă acum ale cîteva cusululi, plecum cel că fumează, de dlagul acelol timpuli pot tlece țanțoş peste asta. De altfel, m-am hotălît să tlec țanțoş peste olce vicisitudine". Am chemat-o degrabă pe Tristina, a apărut Altfred, a venit şi Pisuiina, Usi si-a mai rostit o dată jurămîntul, iar noi l-am aplaudat fericiți. „Vă mulțumesc tutulol", a spus el, a făcut o plecăciune adîncă şi a alunecat în scurgerea de la chiuvetă.

Iar îmi spui că aiurez. Parcă te aud: „Cum poate să fie un om, la un moment dat, pitic?**. Crezi ce vrei, eu îți spun ce ştiu. îți spun, de pildă, că am iubit-o pe Tristina la fel de mult cum te iubesc pe tine. îmi spui că nu sînt Regretel. Şi ce dacă? Mai are vreo importanță cine sînt? Hm? Chiar crezi că mai contează ? îți spun eu ce contează, contează că multă vreme, cam pînă atunci cînd, după spusele lui Altfred, „oasele ce dispar denotă faptul că ne confruntăm cu o veritabilă enigmă44, am locuit cu toții în acea casă: nu doar Altfred, Usi, Tristina şi cu mine, ci şi doamna De Scorbur-Suzi, venită cu chihlimbare de ceară pentru nepoata sa, şi nemuritorul nordic All'laugh, alungat de schelele pe care nişte picioare pare le-au proptit de stînca sa, împresurat de felurite zgomote, nisipuri, cărămizi, bîrne şi betoane ce se transformau, pe zi ce trece, într-o clădire mare şi urîtă. Pisuiina ne îngăduia pe toți: „Dragii mei, de multă vreme nu a mai fost casa asta aşa de plină, cam de pe atunci cînd bradul se umple cu luminări mici şi începe să miroasă a sarmale şi a reni".

Matilda se îmbunase tot şi ne blagoslovea cu bomboane zemoase, iar Letițius şi Vermont nu mai pridideau să latre a trîndăvie şi răsfăț. Era bine. Gazda noastră cea bună şi blănoasă ne urmărea pe fiecare în parte, se arcuia toată în salturi feli-năreşti, chipurile, să ne prindă. „Nu țin minte să mă fi jucat atît de bine, umbrele pe care le pîn-deam înainte nu au fost niciodată atît de colorate şi sprințare cum sînteți voi. Fiti binecuvîntati!" Si atunci, de mulțumire, ne puneam pe tors cu toții, iar Altfred, mai doct şi mai grav, îşi permitea chiar să miaune discret. Cît despre noi, dacă te interesează cît de puțin să ştii ce făceam, află că urzeam planuri să pornim cu casa spre vale ca pe o corabie, să învăluim curtea în ceață şi să o luăm cu noi, să ne oprim pe şinele de cale ferată şi să ne uităm la trenuri, să urcăm apoi prin pădure spre Pisicul Cîinelui, să vizităm acele luminițe misterioase care se ițesc în noapte, să ajungem pe pajiştile potrivit de înalte ale Bau-Baiului şi să rămînem acolo, cu priveliştea aceea de la începutul tuturor timpurilor. Asta, dacă vrei să ştii, însemna că Tristina şi cu mine ne iubeam nespus, că nu era zi să nu umplem de culori încăperile, că pălăvrăgeam despre fiorduri şi morse şi că pluteam pe ici, pe colo, într-o lumină azurie la fel cu încîntarea şi neasemuită precum fiorul. Spre seară, Tristina începea să se legene, îmi cînta „e linu e lin şi iar e lin, troia-i plină de calin, e lin şi iar e lin", eu sorbeam cîntul ei ca pe un homar mititel şi cît fusese odinioară de singuroasă, acum nu mai era defel. Spunea că eu sînt cum e cerul înalt şi senin, că poate vedea prin mine munții şi cîte un nor ciucit, eu nu-i spuneam nimic, nu pentru că n-aş fi vrut, ci doar pentru că toate cuvintele mi se păreau de prisos, iar violetul ei nu putea fi nicicum, de vreme ce era deja totul. De pinat, suspinam arareori, tandru şi în neştire, atunci cînd eram prea mult şi nu ne mai descurcam vorbind. Ea înțelegea pe dată şi dădea uitării multe. Soarele era nestăvilit, iar

cînd nu era, noaptea, îl aprin-deam pe furiş, mic şi bezmetic, cu o puzderie de scîntei aiuritoare.

Soarele se decolora însă încet, apăreau primii fulgi, Matilda îşi lua la revedere şi se închidea într-o tăcere uscată, Letiţius şi Vermont intrau în cotețele lor şi lătrau apatic, Pisulina se descotorosea de nişte păr şi se chircea îmbufnată ca să-i crească altul, All'laugh pleca după cerb şi se întorcea plin de mortar şi supărare, doamna De Scorbur-Suzi se închidea în copacul ei şi trăgea zăpadă pe deasupra, Usi se împotmolea în centrala electrică şi ieşea bolborosind, verde de furie, Altfred descoperise coperțile groase ale unui Larousse şi

îngălbenea cu migală înverşunată paginile, iar noi, noi osteniserăm să naştem culori din atingeri cutezătoare şi zăceam sfîrşiți în bîrnele casei. Eram mulți şi feluriți, iar picioarele pare făceau o gălăgie de nedescris, credeau, pesemne, că acel loc e al lor. Ei bine, de abia cînd nemuritorul nordic, AlPlaugh, ne-a mărturisit că se stinge de dorul stîncii sale, că cerbul l-a părăsit, alungat de picioarele pare zidari, am priceput că zilele din acel timp sînt pe sfîrşite, că molizii din jur vor fi doborîți, iar pe locul lor se vor înalță betoane, că fiecare potecă se va acoperi cu asfalt, iar pe asfalt vor stăpîni creaturi hîde, goale pe dinăuntru, că eu, dar mai ales Tristina cea străvezie şi violetă va trebui să plîngem, pentru că dacă nu albastrul meu, atunci violetul ei dosise destulă suferință, amărăciune şi sensibilitate pentru noi toți. Plînsul Tristinei era sfîşietor, nu mai era singuros şi tăcut ca pe vremea cînd am cunoscut-o, ci era însufleţit de o iubire uriaşă, plină, roasă de amărăciune şi neputință. Mă privea stins, palid şi violet, îmi cerea să mă înverşunez, să schimb lucrurile şi soarta lui Airiaugh, să găsesc cerbul, să-l scot pe Altfred dintre paginile lungi şi grele, să asupresc statuile de curte, să-i îndrept paşii lui Usi spre o Armillaria Mellea, să-mi îhfrîng Iepuraşul Sinistru ce a început să-mi roadă albastrul, s-o ascult, da, s-o ascult cîncl spune că plutirea bezmetică nu duce nicăieri, că e nevoie de mult, mult mai mult decît vîntul şi decît ceața pentru a colora pentru totdeauna şi cu desăvîrşire toate lucrurile ce ne înconjoară. Eu o ascultam şi tăceam, ce i-aş fi putut spune?, mă încerca bruma şi simțeam apa din mine răbufnind, eram plin de prea multă iubire şi neputință, simțeam foarte bine că vorbele rostite de ea cîndva aveau să se întîmple aievea, că „bîldîbîc" înseamnă, pur şi simplu, că se va scufunda în mine şi se va îneca, simțeam că asta se va petrece dacă mai rămîn şi atunci dispăream, mă lăsam dus spre cariere părăsite, iar în drumul meu se întindeau părăsirea şi praful, picioarele pare doborau la pămînt foioase şi conifere, iar de acolo țîşneau pitici neştiuți, mă împresurau, intonau imnuri, „sinaiacum sinoiafum", jeleam împreună cu ei, mă prindea noaptea. Noaptea mai era cum era, o regăseam pe Tristina, ea îmi povestea în ce fel s-au mai rînduit punctele negre, cum s-au încăierat Usi şi cu Altfred, ce istorisiri a mai depănat Pisulina, ce au mai lătrat Letiţius şi Vermont, îmi spunea că Matilda doarme în continuare nesmintit, că De

Scorbur-Suzi nu mai ştie nimic şi că AU'laugh azvîrie cu pietre în capetele picioarelor pare, apoi ofta, de aici ar fi trebuit să înțeleg că i-a fost dor de mine, că nu înțelege de ce trebuia să plec atît

de departe, eu nu înțelegeam nimic, desigur, mă vedeam doar pe mine, mi se părea că situația e albastră şi atît, nu-i suflam o vorbă despre cele văzute, pentru că, oricum, ea ar fi crezut altceva,/ încercam s-o ating, dar din tremurai ei violet țîşnea un singur gri obosit, o găseam vinovată, puneam totul pe seama ei, îi arătam cum trebuie să fie şi că veselia de altădată a fost alungată de tonurile ei închise, numai ea, desigur, numai ea, pesemne că începea să plîngă, pentru că eu urlam din răsputeri „taci", a-ul se lungea ca un şarpe plin de venin, intervenea, desigur, Pisulina, „taci tu, amice, mă plictiseşti cu țipetele tale", de sigur e sigur, o plictiseam, însă puțin îmi păsa, îi meneam purici şi camere înfrigurate, ea îşi arcuia coada a nepăsare, mă întreceam cu gluma, desigur, o răpeam pe Tristina şi rîdeam în hohote, nestăvilit, ursuz şi plin de venin ca un şarpe, ea încerca să scape, eu o împresuram cu totul, spre dimineață ne iubeam obosiți de atîta nelinişte, ne iertam şi ne promiteam cețuri pline de rouă şi de mirare, pentru o vreme totul era bine, Altfred citea neîntrerupt, Usi legase o prietenie trainică cu Letițius, All'laugh îşi continua războiul cu o patimă plăcută, făcea socoteala capetelor țintite, erau multe, destul de multe, De Scorbur-Suzi se amestecase cu rădăcinile şi aştepta un apus prielnic, i se făcuse dor de cețurile nemiş-cătoare şi veşnice de dincolo de noi, picioare pare a tuşit cît a tuşit, a fumat mult, dar a aşezat un ultim punct pe ecranul luminos, sfîrşit, l-au sărbătorit ai lui şi urşii, noi nu aveam timp, apoi a plecat o vreme, a plecat şi Pisulina, „nu pot, dragă, să-l las singur, să nu faceți prostii în lipsa mea, că vă mănînc", desigur glumea, glumeam şi noi, ce puteam face, dorul se făcuse ghem şi se pitise, apoi Tristina m-a părăsit, „mă duc", a zis.

Nu am căutat-o, de ce să o caut?, credeam că se întoarce, că-şi aduce violetul ei țîfnos înapoi, mă înşelam, dorul se desfăşurase şi alerga de unul singur prin încăperi, Tristina, Tristina, violeta mea cețoasă, Tristina!, a-ul se lungea ca un şarpe plin de venin, simțeam că mă înghițise o burtă umedă şi îngustă, numele ei era beznă, orbecăiam furios fără să dau socoteală nimănui, unde eşti, aş vrea să ştiu unde eşti, n-ai voie să mă părăseşti, n-ai voie, apoi am plîns a neputință şi mîndrie şi am găsit-o la stîncile cu fum, ea suspina tîrziu şi în armonii multiple, ştia multe, mult mai multe, îngîna stins „sinaiacum sinoiafumtt, nu i-am spus nimic, nu m-am ascuns printre buruieni şi pietre, bolboroseam, iar albastrul meu creştea amenințător a furie vîscoasă şi a nelinişte fierbinte, Iepuraşul Sinistru îmi rontăia de zor culoarea, n-ai vrea să

afli ce înseamnă asta, să simți o apă în tine crescînd şi să nu i te poți împotrivi, deşi ştii, oooh, ştii prea bine că e de ajuns să o îmbrățişezi ca să împlineşti cel mai cumplit destin cu putință, nu m-am ferit, de ce s-o fi făcut ?,

răbufneam în valuri şi bulboane adinei se ițeau prin mine, am îmbrățișat-o sau nu, pesemne că nu, şuvoaiele de apă s-au revărsat asupra ei ca în ziua fără de noapte, iar ea a început să se scufunde încet, întrebătoare şi potrivnică, mai mult întrebătoare, eram puternic şi stăpîn, treptat a încetat să se mai zbată, violetul ei a prins să se îngreuneze, să se inunde şi să se înroşească, apa mea nu mai avea limanuri, era fierbinte şi vîseoasă, murdară şi umflată, Tristina nu avea să mai plece niciodată, nu; violetul ei zăcea de acum pe fundul cetii mele albastre. Nimic din ea nu se mai vedea, iar tot ce era străveziu în mine dispăruse. „Tristina", am spus după ce m-am dezmeticit, Tristina, „unde eşti, Tristina?, te simt, dar nu te văd, Tristina, Tristina, Tristina", o tăcere asurzitoare mă împresura din toate părțile, mă chirceam sub greutatea ei uriaşă, simțeam că în curînd voi fi nimicit, că mă voi sparge într-o puzderie de fîşii albastre, aşteptam, mă amestecasem cu pietrele şi praful, şopteam încet „Tristina", o greutate tulbure şi violetă mă țintuia la pămînt, am simțit înserarea şi negura şi m-am prăbuşit într-un somn adînc, fără vise.

Priveşte-mă. Sînt mut. Numele meu e Regretel.

Hai, du-te, du-te. Roteşte butonul aragazului şi aprinde chibritul. Pune apa să fiarbă, nu mă grăbesc nicăieri. Să nu uiți de zahăr. Nu mult, două lingurițe sînt de ajuns. Aştept. Uite, îmi aprind şi o țigară. Da, desigur. Admir nepăsarea ta. Aproape că aş jura că nu vezi şi nu auzi nimic. Că nu ştii că sînt acum cu tine. N-are a face, te prefaci doar, n-ai cum să mă păcăleşti. Ai auzit şi ai înțeles tot, nu ? Răspunde! Nu-i nimic, poți să taci, poți să faci ce vrei tu, nu-mi pasă. Ai grijă să nu dea pe afară cafeaua aia. Pe urmă o să trebuiască să freci aragazul, doar ştii că n-am să mişc un deget să te ajut. Prea tîrziu. Țî-am spus doar să fii naibii atentă. Acum n-ai decît să freci. Treaba ta, eu aştept. Desigur. Pariez că vrei să afli ce s-a întîmplat cu Regretel. Ce mare lucru să recunoşti că eşti curioasă ? Şi te-aş ruga să ciuleşti urechile, că n-am să povestesc de două ori. Mă asculți, spune, mă asculți? Trebuie să mă asculți! Trebuie! Ascultă-mă odată! Stai o clipă să sting porcăria asta de țigară că îmi vărs mațele de la duhoarea ei. Pizda mă-sii! Ştiu, ştiu, înjur ca un prost. Asta e, trebuie să mă suporți cum sînt. Şi mie mi-e greu, dar fac față. Fac față. Fac față. Fac față.

Regretel s-a trezit odată cu primele raze de soare, înghețase, o mierlă s-a apropiat de el şi l-a întrebat ce face, n-a ştiut ce să-i răspundă, cuvintele i se amestecau anapoda şi-l făceau să tremure, se adunau laolaltă şi dispăreau cît ai clipi, nu voiau, nu puteau să iasă, rămîneau stinghere şi dădeau înapoi, o redută uriaşă, violetă se împotrivea asaltului lor, iar ele cedau, mici, speriate şi învinse, se retrăgeau de-a valma în unghere întunecoase şi albastre, Regretel se înfiora de la deruta lor, îi era greață, avea upercăcei, simțea doar că Tristina era pe undeva pe aproape şi că e dator să o caute, a început să o caute, o caută şi acum, de deznădejde şi-a abandonat cuvintele în unghere albastre şi întunecoase, a

început să spere că fără ele îi va fi mai bine, că încetul cu încetul avea să-şi dezgroape toate straturile, iar de acolo, dinăuntrul lor va țîşni un violet strălucitor şi splendid, Tristina, cu grijă, cu migală şi uneori cu furie a prins să-şi sece întinderile de apă, şuvoaiele se retrăgeau anevoios, dar, orice ar fi făcut, de pretutindeni se revărsau valuri de albastru şi nici urmă de violet, cînd Usi şi Altfred l-au găsit rătăcind, înconjurat de stoluri negre de lilieci, aproape de înălțimile pierzaniei, Stînca Roşie, s-au dumirit că nu mai exista nici o cărare spre numele Şi Hams Şi, că Şi Hams Şi dispăruse, secătuit în căutarea violetului, şi că, de aici încolo, prietenul lor albastru se va numi doar Regretel. Tristina n-a mai ieşit la iveală, iar Regretel i-a urmat mut şi abătut pe tovarăşii săi. Acum e cu mine. E prima oară cînd stă mai mult într-un loc. Bună dimineața, Regretel, bună dimineața.

Mi-a părut bine să te revăd, dar acum trebuie să plec. Tu trebuie să te îmbraci, să te machiezi, să pleci la lucru. Du-te, nu te reții. Ştii foarte bine că nu dau doi bani pe treburile tale, ştii că mă doare-n cot de serviciul tău. Pleacă! Mă lipsesc de aspirina ta, poți să-ți bei cafeaua şi singură. Hai, valea! La mine a început să ningă, trebuie să tai lemne, să fac focul, să-i hrănesc pe Ana şi pe Bumbo, habar n-ai cîte treburi am. Mai e şi afurisitul ăsta de Altfred, care mă tot întreabă dacă am corectat greşeala de la Mus cel Mov. Spune-i că o să corectez cînd o să am chef şi roagă-l să fie mai puțin pisălog. Devine insuportabil, crede-mă. Acum îmi cere să scot pasajul în care s-a răfuit cu Usi. Nu scot nimic, nimic! S-a băgat şi Usi în discuție, cică pe el cînd îl las să îmi povestească nişte ordine istorice ? Aveți de gînd să mă lăsați în pace ? Mă doare capul! Gata! La revedere. Sînt prea mulți pitici pe aici.

IV

Bună dimineața. Ți-am spus „bună dimineața4*. Nu te fă că n-auzi. Bu-nă-di-mi-nea-ța. Bună. Ce mai faci? Eşti bine? Mă bucur că eşti bine. Şi eu sînt bine. Toate lumea e bine. De ce n-ar fi bine? Doar pentru că au venit nişte oameni la mine nu înseamnă că nu e bine. De ce să însemne ? Sînt oameni şi ei, ca mine şi ca tine. Mai fățarnici, mai iscoditori, mai vicleni, dar oameni. Mi-au adus lapte şi colivă. Lapte şi colivă? Lapte şi colivă. Lapte şi colivă am zis, nu? Păi chiar asta mi-au adus. Nu mă întreba cine a murit, pentru că nu ştiu. Nici nu mă interesează, de fapt. A murit cineva. Tot timpul moare cineva. Şi, dacă n-a murit acum, a murit altă dată. Acum şapte ani, nu? Se murea şi acum şapte ani. Sigur că se murea. Se moare tot timpul. Şi oamenii fac colivă şi pun bomboane în ea. Bomboane mici, tari şi negre.

Foarte multe bomboane mici, tari şi negre. In unele poți să-ți spargi dinții. Cranț! Un dinte. Sau într-o coajă de nucă. Cranț! Alt dinte. Pentru că omul are

mai mulți dinți, să ştii. Chiar şi atunci cînd moare acum şapte ani, are dinți. Da, da, eu am dinți şi tu ai dinți, are şi el dinți, sînt oameni cu dinți. Şi cînd avem dinți, ce facem cu ei? Mîncăm bomboaaaneee. Daaaa. Să ştii că nu ți-am păstrat nimic. Laptele l-am dat la cîini, am doi cîini, ştiai? Pe unul îl cheamă Ana şi pe altul Bumbo. Iar pe amîndoi îi cheamă Nache. Familia Nache, da. Doi cîini. Şi au băut tot laptele. Bravooo. Lipa, lipa, lipa, aşa beau cîinii laptele. Ei beau laptele pentru că le place. Laptele e bun. Lipa, lipa. L-au băut pe tot. Iar eu am băut bomboanele. Ba nu, nu le-am băut, adică vreau să spun că le-am mîncat. Ştii cum le-am mîncat ? îți spun eu imediat. Le-am mîncat aşa: am luat coliva, m-am uitat în ea şi, cum vedeam o bomboană, o şi mîncam. Hap! Pe unele le-am căutat mai mult, deoarece se pitiseră. Se pitiseră în colivă. Dar eu tot le-am găsit. Ha! Credeau că se ascund de mine. He, he, dar cînd am băgat degetele după ele, nu le-a mai convenit. Pe toate, pe toate le-am prins. Una n-a mai rămas. Afurisitele! Pe urmă, de ciudă, au tot încercat să-mi spargă dinții. Nu le-a convenit că le-am scos din colivă. Cred şi eu că In colivă e bine. Stai la căldurică, printre boabe de gnu, pe-acolo, te mai împrieteneşti cu o nucă, te mai rostogoleşti prin zahăr, aproape ca un mercur într-o coloană d-aia. Cred şi eu că te enervează să vină unul şi să bage degetele după tine. Nici mie nu mi-ar plăcea, dar asta e: dacă eşti bomboană, trebuie să fii mîncată. Clar! După ce am găsit toate bomboanele, le-am făcut grămăjoară, parcă erau nişte pietricele, ha, ha, mici, tari şi negre. Şi foarte dulci. Foarte dulci. Pe urmă, stai să-ți spun ce am făcut pe urmă, că aşa m-am distrat, ha, ha, de mult nu m-am mai distrat aşa de bine. Deci, cum era coliva în fața mea pe o farfurioară, am văzut că acolo unde se pitiseră bomboanele rămăseseră nişte găuri, nişte găuri în colivă, înțelegi?, nişte găuri prin care, dacă te uitai atent, vedeai farfu-rioara. Atunci, stai să vezi ce-am făcut, am astupat găurile alea, adică am pus colivă peste ele şi, dup-aia, cînd m-am uitat, s-a făcut un fel de grămăjoară de colivă, aşa, ca un fel de deal înalt, înalt şi am început să sap un tunel prin grămăjoara aia, deci, ca un fel de tunel prin care să ieşi pe partea cealaltă, cum ar veni, dacă eu mă uit pe aici, să se vadă dincolo, pricepi ? Aşa m-am gîndit eu, să fie un tunel şi, cine o să vrea, poate Usi, poate Altfred, poate Regretel, să meargă pe acolo prin colivă şi să iasă pe partea cealaltă. Să se joace

şi ei, săracii, că poate se plictisesc. Apoi, am făcut ceva unt, să nu mă certi, te rog, mi s-a făcut foame, pentru că eu n-am mai mîncat în ultimele zile, nu mi-a fost foame, nu mi-a fost foame, nu mi-a fost foame, dar cred că de la bomboanele alea mi s-a făcut foame. Şi, te rog să nu mă certi, dar cum stătea coliva în fața mea, cu un tunel pe dedesubt, am început s-o mănînc. Am mîncat-o pe toată şi am stricat şi tunelul. Fac altul, fac altul, promit. Numai să nu te superi. Oamenii sînt buni, pe cuvînt de onoare. Doar eu sînt puțin mai rău, m-am gîndit şi mi-am

dat seama că sînt puțin mai rău, dar să ştii că m-am gîndit bine şi mi-am dat seama că nu sînt mai rău decît alții. Nu. Uneori alții sînt mai răi decît mine, alteori eu decît ei, lucrurile se schimbă, nu rămîn pe loc, nu, nu. De exemplu, oamenii ăştia. Tu ai spune, aşa, cu mintea ta, că sînt oameni buni. Adică mi-au adus colivă, mi-au adus lapte, bomboane, tu ai spune că sînt buni. Uite că eu nu spun aşa, nu spun şi gata. în primul rînd, de ce au venit la mine? De ce? Aveam eu nevoie de ei? Mi-era mie foame? Pofteam eu la bomboanele lor? Stai să ne lămurim, te rog, că altfel tu înțelegi greşit, înțelegi greşit şi nu e corect, în primul rînd, mie nu mi-era foame. Nu. M-am obişnuit să nu mănînc şi nu-mi era foame. Mie mi-e doar frig, mi-e foarte frig uneori, brrrrrr, ştii ce frig îmi e?, un frig cumplit, cumplit şi, în afară de frig, să nu te superi pe mine că îți zic, în afară de frig, nu mai simt altceva decît că mi-e dor de tine. Mi-e dor de tine şi atît. Şi mi-e frig, era să uit. Pe urmă, eu nu sînt singur deloc. Eu am cîini, doi, mă rog, acum nu am decît unul, dar în curînd or să fie iarăşi doi, am doi cîini, pe Ana şi pe Bumbo, pe Ana nu o mai am, că m-am despărțit de ea, dar Ana o să se întoarcă, aşa, cîini, şi am şi trei pitici, pe care îi cheamă Usi, el e verde, Altfred, care e galben, şi Regretel, care are culoarea albastră. Cum ar veni, am trei pitici şi trei culori. Am cîini, pitici şi culori. Şi mai eşti şi tu, dar tu eşti altundeva şi hai să zicem că nu se pune. Hai să zicem că n-aş avea nici măcar piticii, că e greu de spus cine are pe cine. Ei pe mine sau eu pe ei. Hai să zicem aşa, deşi, pe cuvînt, nu cred că e important cine al cui este atît timp cît sîntem buni prieteni şi ne jucăm toată ziua. De exemplu, ei mă învață să torc, iar eu torc şi sar după ei, după umbrele lor colorate. Țuşti! după unul, țuşti! după altul, sar toată ziua după ei, adică ne jucăm. Eu nu sînt singur, nu am nevoie să-mi facă nimeni nici o vizită, am lemne, am nişte mălai cu care, dacă vreau, îmi fac mămăligă, dar nu vreau, şi am la coada-şoricelului, că aş putea să beau ceai de acum pînă-n vecii vecilor, amin. Ce vreau să spun ?, vreau să spun că oamenii

au venit neinvitați, ceea ce nu se face. Pe lume trebuie să fii politicos. Ca Altfred. Altfred e foarte politicos, iar Regretel e mut. Dacă nu ar fi mut, şi Regretel ar fi foarte politicos. Poate că Usi nu e foarte politicos, dar, în orice caz, se străduieşte să fie. Cu alte cuvinte, cînd nu eşti politicos, eşti un om rău. Iar ei sînt nişte oameni răi, mult mai răi decît mine. Asta e clar. Să vezi ce m-au întrebat: „dacă vreau să mai stau în coşmelia asta, dacă îmi place aici şi ce fac eu aici, dacă am venit demult şi dacă am văzut nişte măgăruşi". Adică, nu înțeleg, cum vine asta ?, îmi aduci lapte şi bomboane ca să mă întrebi dacă am văzut nişte măgăruşi?! Tu îți dai seama cît de vicleni pot fi oamenii ăştia ? Chiar îşi închipuie că lucrurile se rezolvă cu nişte bomboane? Cu bomboane?! Păi nu, hai să-ți spun eu, nu merge aşa. Normal că am văzut nişte măgăruşi, sigur că am

văzut nişte măgăruşi, dar n-o să mă obligi să-ți spun ce făceau măgăruşii tăi doar pentru că mi-ai adus o sticlă de lapte! Nu! Nu sînt fraierul nimănui, asta să le intre bine în cap şi, chiar dacă aş fi, păcăleala lor e prea ieftină. Şi mai credeau că mă sperie! Ține minte ce spun • eu nu mă sperii doar pentru că văd nişte oameni. Nu mi-e frică de nimeni, singura chestie e că nu vreau să văd, nu vreau să vorbesc, nu vreau să dau socoteală nimănui. îmi ajunge cît rău îmi fac singur. Ce rost are să-mi facă şi alții? Spune-mi tu, spune-mi tu, care le ştii pe toate, tu, care întotdeauna ai ştiut mai bine decît mine orice - de ce plouă, de ce ninge, de ce sînt supărat, de ce ne certăm, de ce ne iubim, de ce ne împăcăm -, ai avut un răspuns mereu pentru fiecare lucru în parte, m-ai năucit, m-ai răsucit, m-ai făcut să mă îndoiesc de orice, să mă gîndesc de o mie de ori înainte dacă merită să te fac proastă sau nu, ce mare chestie, în fond, poate că te fac proastă degeaba, te fac acum şi dup-aia trece, doar n-o să rămîi proastă tot timpul pentru că mi-a venit mie pe limbă să-ți spun aşa, gîndeşte-te şi tu înainte să mă acuzi, fii logică, în fine, de la tine nu aştept nici un răspuns, le ai deja pe toate şi asta mă enervează mult prea tare, eu aştept un răspuns de la papagalii ăştia care put a brînză, de la nenorociții ăştia cu cizme noroite, de la vacile cu broboade pe cap şi riduri cît şanțurile de tractor, spunețl-mi, băi, ăştia, ce căcat vreți de la mine, mă doare-n cur de măgarii voştri, puțin îmi pasă că unul are două picioare rupte, iar celălalt şi-a pierdut un ochi, poate că s-au zgîriat cu nişte crengi de mesteceni, la asta v-ați gîndit?, hm?, v-ați gîndit înainte să-mi zîmbiți în față şi să mă bănuiți cu neruşinare că eu i-aş fi lovit cu o bîtă?!, şi chiar dacă ar fi fost aşa, să zicem că eu aş fi dat în ei, măgăruşii Voştri de ce naiba rup crengile de mesteacăn din curtea mea ?, la asta v-ați gîndit, băi boşorogilor?, cînd măgarii voştri n-or să mai intre în curtea unui om, poate că atunci nici n-or să mai primească bîte-n cap, cum adică poate?!, e sigur că nimeni n-o să mai aibă ceva .cu ei, nici eu, nici nimeni, dacă măgarii ar fi politicoşi şi şi-ar vedea de treaba lor. Doar ție ți-am spus că-mi pare rău. Poate că acum ar vrea şi ei să audă acelaşi lucru. Sictir! Asta rămîne între noi doi şi atît, din gura mea n-o să mai iasă un cuvînt.

Am spus că e bine. De ce să nu fie bine ? Doar pentru că am frisoane, iar părul mi se ridică în vîrful capului, ar trebui să nu fie bine sau cum? Şi dacă am febră, ce? Tot voi sînteți de vină, v-am cerut o aspirină şi v-ați făcut că plouă, ce naiba vă ceream atît de neobişnuit ? Acum, da, nu mă simt foarte bine şi e din vina voastră, dar n-am să mor din atîta lucru, nu, din tremurat nu se moare, am lemne, am cîini, am pitici, e bine. Stai liniştită, am să mă odihnesc puțin şi apoi totul o să fie ca înainte, oricum are cine să-mi poarte de grijă. E Usi aici, iar Regretel pluteşte blînd prin cameră. Altfred citeşte ce-ți scriu şi-mi zice că e bine, să scriu mai departe. Asta şi fac, fie că vrei, fie că nu. Bumbo latră, cred că a văzut o vulpe.

Doar pentru că am plecat pe munte, iar poteca era acoperită de zăpadă, n-are de ce să nu fie bine. Păi eu am bocanci, am pulover, am fes, am geacă, am tot ce-mi trebuie. Şi nu mă tem, nu, nu mă tem de un strop de zăpadă care acoperă poteca Apoi mai e şi vîntul. Mulți oameni se tem de vînt. Pe cuvîntul meu că vîntul n-are nici o vină. Dacă îți muşcă fața, îți închide pleoapele, se gudură pe lîngâ tine cu înfrigurarea lui turbată, te năpădeşte ca un animal zănatic, te împresoară şi te ține în loc, e doar pentru că te îndrăgeşte nespus şi vrea să rămîi treaz, da, da, vrea să rămîi lîngă el, să-l bagi în seamă, să renunți la toate porcăriile care îți trec prin minte şi să nu simți altceva decît dragostea, puterea şi mîndria lui. N-ai observat că el năvăleşte spre tine abia cînd ajungi la o răspîntie sau pe un vîrf, că nu ține morțiş să te însoțească pe pante, prin păduri sau văgăuni ? De abia atunci, cînd eşti singur cu tine, se repede ca un nebun, te adulmecă, te scotoceşte pînă în măruntaie, bucuros, da, bucuros că te-a găsit, că eşti al lui, că-l vei urma, că are cu cine să se joace. Dacă n-ar fi fost vîntul, dacă nu l-aş fi simțit atît de aproape de mine, un prieten pătimaş şi zălud, m-aş fi întors cu siguranță. Aş fi rămas, probabil, năuc în mijlocul potecii fără să am habar ce caut acolo, unde mă duc, ce vreau, năpădit de o groază de gînduri năroade, sălcii şi tulburi, acoperit de o hărmălaie de lătrături şi mîrîituri bezmetice. Nu ți-am spus, nu? Cred că am uitat. Uite, Usi îmi spune că nu ți-am spus. Dacă Usi spune asta, înseamnă că aşa e. Păi îți spun acum: Ana Nache e în călduri. Dacă ai o idee despre ce înseamnă asta, te rog, ține-o pentru tine: habar n-ai. Habar n-ai cum e ca zeci de cîini uriaşi, băloşi şi blănoşi, rînjiți şi înfricoşători să dea năvală la tine în curte, habar n-ai cum e ca de dimineața pînă seara să-i vezi cum se încaieră, cum se muşcă de beregată şi se umplu de sînge, cum se schilodesc fără milă doar pentru a-i face pe plac unei mironosițe cu coadă scurtă. Habar n-ai ce înseamnă să nu-l poți ajuta pe Bumbo, să-l vezi alungat, bătut, umilit de nişte javre cu mult mai mari decît el, habar n-ai cum e să ningă, iar pe zăpadă să găseşti pete mari de sînge. Nu, nu ştii că atunci cînd pleci spre munte, cînd creasta se arată învolburată de ceață şi numai cîteva vîrfuri ursuze şi albe se mai încumetă să iasă la iveală, Ana Nache şi Bumbo Nache se vor lua după tine, cu cozile lor, una mare şi alta ciuntită fluturînd de la dreapta de la stînga, tot cîrdul ăla fără număr de jivine ciobăneşti va pomi odată cu tine, nu pentru că ar vrea să uite lucruri de care nu trebuie să-şi amintească, ci doar pentru că de acolo, de sub o coadă ciuntită, se ridică cel mai aţîţător damf cu putință. Cumva ai putea sâ-i înțelegi, dacă nu ar lătra atît de asurzitor, dacă nu şi-ar dezveli la fiecare pas colții ăia ascuțiți şi lungi cu care pot alunga urşii şi îi pot răpune pe lupi. Ce să-ți mai spun? Să-ți mai spun că ceața se răsucea bezmetică, hăituită de vînt, cînd spre pădurea de fag şi molid, cînd spre văile alea cu pietre, şleauri şi rădăcini ? Chiar vrei să afli lucrurile astea ? Sau mai bine îți

povestesc cum pajiştile odată înflorite dormeau supuse sub zăpadă ? Poate că ți-ar plăcea să auzi că soarele pirpiriu se căznea să se descotorosească de norii pămîntii, că apărea ici şi colo cît să-mi arate că muntele e viu, puternic şi respiră. Da, muntele era acolo, după dealuri, văi şi păduri, nu se clintise din loc, mă aştepta grav şi indiferent, îi era egal dacă la următorul pas voi aluneca pe zăpadă sau pe frunze uscate, nu părea să bage de seamă că-i adulmecam aerul înghețat, că mă opream pe culmea unui deal ca să-mi trag suflarea, ca să-i dezmierd cu privirea tăcerea colțuroasă» ca să-mi întețesc bătăile inimii doar pentru că II simțeam aproape. Părea să nu-i pese, dar, crede-mă, acum ştiu că nu-i aşa. Ştiu că m-a privit cu luare-aminte de cînd am început să şerpuiesc pe poteca abruptă ce urca spre pajiştile înghețate, ştiu că mi-a auzit teama atunci cînd m-am rătăcit prin pădure, ştiu

că şi-a trimis vîntul ca să mă aibă în pază, să mă biciuiască şi să-mi arate drumul. Ştiu că tot el a început să alunge cîinii, ştiu că el le-a şoptit animalelor ăstora că sînt departe, prea departe de casele lor şi că pentru un damf aținător nu merită să renunți la o strachină cu mămăligă şi ştiu că nu el, nu, nu el mi-a trimis negura, pîcla aceea care m-a îmbîcsit cu totul. Acolo, în vale, pe asfaltul ăla măcinat de apă şi de roțile tractoarelor, printre crengile de brad risipite la întîmplare, printre şleauri, zăpadă şi noroi, a început să se întunece ziua-n amiaza mare, privirea mi s-a împăienjenit, iar copacii au început să se prăbuşească. Cînd am deschis ochii, valuri stătute şi fierbinți ca smoala îmi îngreu-nau pieptul, îmi topeau gîndurile şi le făceau să curgă într-o beznă tăcută. Cerul se învîrtea greoi în fața mea, se făcea una cu pămîntul, cu crengile căzute, aş fi vrut să spun ceva, orice, dar maxilarele deveniseră neputincioase, se încleştaseră cu furie şi refuzau să se mai deschidă, am mîrîit surd, încrîncenat, erai şi tu acolo, în mine, te împotriveai valurilor de smoală, n-aveai nici o şansă, nu, Ana şi cu Bumbo lătrau ascuțit, m-am ridicat cu greu şi am început să înjur. Era frig, foarte frig, din brazi se scuturau nişte fulgi pitici, curioşi, erau mulți şi întrebători, cîtiva mi s-au aşezat pe fată si în loc să se topească, mi-au vorbit: „La liman e-un animal male cît un malinal, deschicle-ți bine țeasta şi întleabă-te ce-i astatt. L-am recunoscut pe Usi, dar n-am ştiut ce să-i răspund. Apoi am auzit: „De eşti tu aceia, nu-ți sînt humă eu". E Altfred, mi-am spus şi am răsuflat uşurat. Nu erau însă numai ei. în scurt timp, valea aceea s-a umplut de o puzderie de pitici, care de care mai colorați şi mai zurlii; coborau alene din înaltul cerului, umpleau văzduhul cu pete colorate, erau steluțe mov, portocalii, indigo şi grena, se amestecau una cu alta într-o perdea firavă de ninsoare, mă simțeam pierdut şi îl căutam din priviri pe Regretel, Regretel era singurul care lipsea, probabil că ne părăsise ca să dea curs sentimentelor sale amoroase, clipeam des şi înfrigurat, începeam să-i recunosc pe Distinsul şi Atotcuprinzătorul Mus cel Mov întemeietorul, pe Kruud Van Daal întîiul, pe Klaus-Tratus, pe Phil-Lamenta-

Bill întîiul, pe Siramona şi pe Leuro-Esteban, pe Mars de Aici, pe All'laugh şi De Scorbur-Suzi, numai albastrul lui Regretel şi violetul Tristinei nu se zăreau pe nicăieri, am început să strig „Tristina", muntele mă îngîna zeflemitor, îmi arunca a-ul înapoi, un „a" spart, stins şi speriat, mă încăpățînam să strig fără oprire, a-ul se rostogolea peste stînci obosit, nu găsea pe nimeni acolo, răguşisem, iar piticii continuau să plutească în fața mea nepăsători, „nu-i aici", îmi şoptea Siramona, „nu-i arici", spunea şi Kruud Van Daal Intîiul, „nu-i alici", mă anunța şi Usi, erau mulți, foarte mulți pitici în valea aceea şi toți țineau să aud că „nu-i aici", „nu-i aici", „nu-i aici", nu erai aici, deşi eu te căutam cu deznădejde, deşi lucrurile mi se învălmăşeau într-o sumedenie de culori, deşi tot ceea ce mai puteam zări erau pitici şi copaci prăbuşiți, Ana Nache şi Bumbo Nache dispăruseră, mă lăsaseră singur în fața muntelui, nu aveau voie să-mi facă asta, nu aveau voie, piticii se îndesiseră, păreau să devină doar albi, încercau să mă păcălească, să se prefacă în ninsoare, he heeei, dar de cînd ninsoarea poate să o ia în sus la comandă ?, şi unde s-au mai pomenit ferestre de ninsoare prin care poți vedea muntele ?, da, era de ajuns să dau piticii la o parte pentru ca în față să-mi apară un hublou plin de senin şi de munte, în rest nimic, nu-mi făceam griji, ştiam unde trebuie să ajung, „nu vă mai plîngeți atît", le spuneam fulgilor ălora pitici, în pădurea asta au venit nişte picioare pare cu drujbe şi gata, pădurea voastră nu mai există, nu vă mai văicăriți atît, că nu înduplecați pe nimeni, încercam să mă conving că nu eu doborîsem copacii ăia cu privirea, nu, nu eu, n-aveam cum, era imposibil, sigur, absolut sigur, nu, în pădurea asta fuseseră oameni, iar oamenii aveau drujbe, atît de multe drujbe, încît din copacii ăia nu mai rămăseseră decît nişte rădăcini ciuntite şi mii de crengi răsfirate la întîm-plare, înțelegeam foarte bine de ce se adunaseră cu toții în vale, voiau să mă tragă la răspundere pentru că am picioare pare, pentru că tai lemne ca să fac focul, pentru că am lovit măgăruşii ăia, nu încercam să mă dezvinovățesc, nu, încercam doar să mă descotorosesc de ei, îi loveam bezmetic cu mîinile, făceam cercuri largi prin ninsoarea pitică, continuam să merg, „vă înşelați44, le spuneam, „n-am fost eu, nu eu am făcut asta, au fost nişte picioare pare cu drujbe, nu vă e limpede că eu nu am aşa ceva?44, nu credeau o iotă din ce le spuneam, dansau nepăsători mai departe, roiau în jurul meu şi mi se agățau de barbă, „Tristina, ajută-mă44, am strigat, dar Tristina nu era nicăieri, ea ar fi înțeles, pesemne că da, de sigur e sigur, desigur, muntele se ridica în fața mea ca un zid de nepătruns, îi vedeam crenelurile şi tancurile, mă înspăimîntasem, bănuiam că pe hornurile înzăpezite sau în văgăuni, Piticul de Stîncă Pleistocen făureşte şuvoaie de ceață şi se pregăteşte să mă dea pierzării, „pînă aici mi-a fost44, mi-a trecut prin minte, iar apoi m-am prăbuşit în genunchi, aştep-tînd sfîrşitul, numai că atunci, chiar atunci, ființa aceea pietroasă, vietatea uriaşă care îmi urmărise tăcut fiecare pas în drumul către ea a asmuțit un vînt biciuitor

care a alungat pentru o vreme toată perdeaua de fulgi năstruşnici. Cînd m-am dezmeticit, Bumbo mă lingea pe față. Era bine, de ce să nu fie bine? Stăteam în genunchi, doar că într-un morman de zăpadă, nu într-o baltă de ploaie ca atunci, şi un cîine mă lingea pe față. Atunci nu era prin preajmă nici un cîine, erau doar trecători mirați, le vedeam picioarele pare cum se opresc o clipă în dreptul meu, iar apoi treceau mai departe, se grăbeau să traverseze, să intre la metrou, pentru ei nu eram decît un amărît proptit cu genunchii într-o baltă de ploaie, ceva deosebit, desigur, dar nu atît de miraculos încît să-i oprească din drum, era plin oraşul de oameni ca mine, gata oricînd să cadă în genunchi în fața unei femei, femeia aia erai tu, tu erai nespus de frumoasă, de fîstîcită şi de supărată, „ridică-te, tîmpitule, ridică-te", tîmpitul eram eu, de ce să nu fiu eu?, „ridică-te, că mă faci de rîs", bineînțeles, doar tu puteai să te faci de rîs, eu nu contam, puteam să rămîn acolo o noapte întreagă, în dreptul acelei guri de metrou, nimic nu mi-ar fi ştirbit demnitatea, era normal ca lumea să mă privească şi să-şi spună „aha, uite un tip demn care a ales să stea în genunchi în fața unei guri de metrou", sigur, eu n-aveam cum să mă fac de rîs, de cînd m-am născut, mi s-a prezis că nu voi avea alt rost decît să stau în genunchi în fața ta, sigur, ziarele s-au grăbit să scrie despre mine, iar populația a devenit brusc înțelegătoare, sigur, eu n-aveam cum să mă fac de rîs, nu era om să nu ştie care e rostul meu pe pămînt, sigur, pentru tine era mai greu, tu erai aleasa, pentru tine genunchii mei se odihneau în apă, probabil că ți-era greu să accepți invidia tuturor, „ridică-te, că o să răceşti44, spuneai, asta era deja altceva, asta însemna că-mi purtai de grijă, că te gîndeai la mine, începeam să mă simt bine, nu mă mişcăm, „ridică-te, că-ți murdăreşti pantalonii44, recunosc, aveai cele mai emoționante argumente, logica ta era biruitoare, atît doar că pantalonii mei se murdăriseră deja, se umpluseră de apă, iar apa era plină de noroi, cred că ți-am şi spus asta, îngăduitor, apoi tu ai tăcut, ți-ai aprins o țigară, ai tras cîteva fumuri cu ochii în altă parte şi, cu voce schimbată, mi-ai spus să fac ce vreau, te-ai răsucit şi ai plecat, iar eu am rămas un timp acolo, sperînd că te vei întoarce şi mă vei linge pe față la fel cum a făcut Bumbo, dar tu nu eşti Bumbo, nu, tu nu latri, deşi vrei de mîncare, nu, tu eşti o persoană care se face de rîs dacă cineva îi cade în genunchi în plină stradă pe un trotuar, tu nu ai înțeles un lucru simplu, că te iubesc şi că iubirea asta m-a făcut să-ți urmăresc paşii prin tot oraşul, m-am urcat în troleibuz după tine, mă piteam pe după babe doar ca să nu mă zăreşti, coboram în aceleaşi stații ca şi tine, te lăsam să o iei înainte, ca apoi, prevăzător, să vin tiptil în urma ta, găseam copaci după care să mă ascund atunci cînd te opreai să îți cumperi vreo revistă sau țigări, nu vei şti vreodată cît de greu mi-a fost, cît m-am chinuit toate lunile alea în care tu credeai că stau bine mersi acasă şi mă uit la televizor, n-ai idee cît de mult mă jigneau părerile tale despre mine, numai că nu puteam să-ți spun, cum era s-o fac ?, că nu am fost şi nu sînt un trîntor, că serviciul meu, e drept,

fără bani, e să te urmăresc pe tine, să-ți port de grijă şi, da, să mă asigur că nu mai e nimeni cu care să te vezi şi căruia să-i zîmbeşti, tu n-ai de unde să visezi ce-mi închipuiam eu despre tine odată ce închideam ochii, cum te întîlneai cu diverşi necunoscuți cu care chicoteai fără jenă, cum ei te invitau la o cafea, iar tu acceptai fără să clipeşti, cum, după aceea, ieşeați braț la braț pe străzile luminate cu felinare, iar ei te rugau să le vizitezi apartamentul, iar tu, tu, Doamne, cît de naivă puteai fi!, urcai ca şi cînd ăsta ar fi fost cel mai normal lucru cu putință, te lăsai atinsă, într-o doară, apoi oftai uşor şi primeai toate săruturile alea scîrboase pe obraji, pe gît, pe gură, sigur că renunțai la haine, sigur că te lăsai muşcată de sîn, aveai decența să-i rogi pe indivizi

să nu-şi înfigă dinții prea tare ca să nu observ eu, mi-era greață, observam tot, îți reproşam tot, tu aveai întotdeauna acelaşi argument, „ce mare lucru ?, a fost doar sex4*, iar eu înnebuneam, turbam şi mă dădeam de ceasul morții, îmi trebuiau ore întregi ca să-mi revin, chiar şi după ce mă trezeam, nu eram în stare să te iert, chiar şi după ce vedeam bine că a fost doar o închipuire, tu nu aveai altceva de făcut decît să rîzi de mine, nu puteai pricepe cum un vis poate să continue şi în timpul zilei, erau chiar mai multe năluciri, una în tren, de pildă, „a fost doar sex44, spuneai, „dar pe tine te iubesc44, aş vrea să cunosc omul care să accepte asemenea vorbe, măcar şi în vis, Doamne, ce scîrbă îmi era de tine şi cum nu reuşeam să-ți iert naivitatea, da, naivitate era, nicidecum rea-voință, eram convins că mă iubeşti şi că totul este doar sex, doar că sexul ăsta, pe atunci, mă scotea din minți, trebuia să văd ce faci, trebuia să te observ cum intri în clădirea de sticlă cu birouri şi calculatoare, turbam de furie că nu puteam să mă țin după tine şi îmi imaginam doar cum le zîmbeşti papițoilor cu cravată, cum faceți bancuri cretine şi rîdeți cu poftă, cum îți netezeşte vreun nemernic pliurile de pe fustă, atunci mă duceam în parc, fumam un pachet de țigări, mă uitam la copii şi la ciori, aşteptam să se facă ora să termini lucrul în clădirea aia oribilă, mă împrieteneam cu pensionarii, hrăneam împreună porumbeii, apoi dispăream, îi lăsam cu ochii-n soare, era musai să fiu acolo cu cel puțin jumătate de oră înainte să părăseşti biroul, poate că eram nervos, poate, nu ştiu, în orice caz, îmi amintesc că lumea mă ocolea, să-i ia naiba pe toți!, ei n-aveau o femeie care să-i înşele, tu ieşeai, aveai priviri indiferente, chipurile nu se întîmplase nimic toată ziua, vorbeai cu vreo colegă, într-o zi m-am furişat pînă în spatele vostru, îți simțeam parfumul şi îți ascultam respirația, apoi am înghețat, erai obosită şi surescitată, spuneai că nu mai ştii ce să te faci cu mine, că dospesc toată ziua pe canapea şi apăs butoanele de la telecomandă, da, da, asta spuneai, spuneai că nu fac absolut nimic, că le cerşesc părinților bani de țigări şi că nu crezi că o să mă angajez vreodată, aia spunea că aşa ceva e inadmisibil, pufnea superioară şi-ți zicea să mă laşi, tu tăceai, tăceai, încercam să-ți şoptesc „nu pot, îl iubesc", tu

tăceai îndărătnică, „nu ştiu" erau singurele cuvinte pe care le rosteai, scrîşneam, în seara aia nu te-am mai urmărit, m-am dus în parc, am fumat un pachet de ţigări şi m-am culcat pe o bancă. Şi asta aş fi putut să uit, sigur aş fi uitat, doar nu era să-i povesteşti unei cațe vopsite ce se întîmplă între noi, n-aveai cum să-i mărturiseşti ceva din dragostea noastră,

n-ar fi fost în stare să priceapă, nu, de ce să oboseşti de pomană cu explicații inutile cînd nimeni nu înțelege nimic şi nici nu vrea să înțeleagă, asta aş fi uitat dacă nu ai fi înlocuit-o într-o seară pe tipa vopsită cu un tip vopsit, dacă bărbieritul ăla nu ți-ar fi zîmbit atît de dulceag, dacă nu te-ar fi invitat în maşina lui umflată, dacă el nu ți-ar fi deschis portiera, iar tu n-ai fi intrat de parcă aşa trebuia să se întîmple, am simțit că amețesc, că oraşul se răsuceşte odată cu mine şi o ia razna, cocostîrcui a răsucit de volan, iar tu ai dispărut, nu te mai puteam urmări, nu, era imposibil, m-am grăbit să ajung acasă, iar acasă nu era nimeni, ai venit tîrziu, mi-ai spus că troleibuzul era aglomerat şi că traficul a fost îngrozitor, tăceam, schimbam canalele de la televizor, ai făcut duş, ce puteai face?, iar eu ți-am adulmecat parfumul străin al pielii, se întîmplase, da, se întîmplase, desigur, nu fusese decît sex, ce altceva putea să fie?, n-am mai dormit din noaptea aia, ştiam tot, ştiam, mi-era groază să te ating, mi-era groază ca nu cumva în timpul somnului pielea să mă dea de gol şi să mă lipesc de tine, ar fi fost cea mai mare oroare cu putință, mă lipeam de perete şi stăteam treaz ca nu cumva să te mîngîi din nebăgare de seamă, n-am mai dormit, iar tu nu păreai să simți nimic, nu te întrebai de ce nu te îmbrățişez, de ce nu mă apropii, de ce nu te sărut, era clar, cel mai clar lucru de pe lume, aşteptam doar momentul în care să-mi spui că a fost doar sex şi că nu a însemnat nimic, mă hrăneam cu voluptatea gîndu-lui că o să-ți spun „nu mă interesează, ai fost şi ai rămas o curvă", îmi pregăteam vorbele, mai erau două, la fel de simple, „detest curvele", atît, eram bucuros, număram clipele pînă cînd voi rosti adevărul, între timp te urmăream, dar mai puțin grăbit, de acum totul era limpede, ce rost mai avea să mă ascund?, atunci m-ai găsit, era toamnă, tocmai plouase, m-ai întrebat de cît timp mă țin după tine, iar eu mi-am dat seama că n-are sens să mint, să mă ascund, că venise clipa, gustam voluptatea cu emoție gîtuită, ți-am spus pe un ton calm, rece, stăpînit de cît timp te urmăresc, iar tu ai încremenit, „eşti nebun, de ce?", am simțit o fericire strîmbă cum mă inundă cu amărăciune şi am trecut direct la esență, nu mai aveam răbdare, „pentru că detest curvele", am spus şi am simțit, deodată, cît de goale puteau fi cuvintele astea pe care le visam în fiecare noapte, cît le aşteptasem şi cît de nefireşti răsunau în înserarea aia de toamnă, încercam să mă bucur că le-am spus, dar nu găseam nimic, nimic care să aibă o brumă de sens, care să semene măcar cu amărăciunea sau cu deznădejdea, dacă nu cu eliberarea şi cu euforia, între noi se căscase doar un gol,

ai tăcut şi ai plecat, uitasem să-ți spun că ştiu totul, că te-am văzut în maşina aia, că n-are rost să mai minți, am alergat în urma ta şi ți-am aruncat tot adevărul pe care îl strin-sesem, tu nu ai încercat să te aperi, nu, mi-ai spus doar „pînă aici" şi mi-ai întors spatele, am rămas mut şi m-am dumirit că „pînă aici" înseamnă că, în oraşul ăla, în dreptul gurii de metrou, totul s-a terminat, că tu te vei duce undeva, iar eu altundeva, am rămas năuc şi am spus „imposibil", toată voluptatea dispăruse, mi-era frică, n-aveai dreptul, nu, atunci am căzut în genunchi într-o baltă de ploaie, „iartă-mă\ am spus, „iartă-mă", lumea se oprea oarecum mirată şi trecea mai departe, tu erai singura care mă privea lung, gol şi fără noimă, „ridică-te, tîmpitule, ridică-te", eu rămîneam acolo, tu rămîneai acolo, era bine, de ce să nu fie bine?, „ridică-te, că mă faci de rîs\ „ridică-te, că o să răceşti", „ridică-te, că-ți murdăreşti pantalonii44, într-adevăr, cînd m-am ridicat, pantalonii erau uzi de zăpadă, muntele fusese şters de ceața piticilor, iar lumina se îngreunase de la seară. Trebuia să plec, nu mai aveam nimic de găsit. Pretutindeni erau aceiaşi copaci doborîți, nu îi ridicase nimeni între timp, de după rădăcini se mai ițea din cînd în cînd culoarea fistichie a unui pitic, se lăsase o tăcere ursuză, iar Ana Nache mă privea cu milă.

Atunci, am scos sfoara groasă din buzunar, am prins cîinele de ceafă, l-am tîrît pînă la cel mai apropiat molid şi, atent să nu mă muşte, i-am legat zdravăn piciorul din spate de copac. „Hai, Bumbo", am spus, „să mergem". Era tîrziu şi mă simțeam obosit. Bumbo m-a urmat.

A doua zi a fost ieri, iar ieri mi-a fost rău. Cu chiu, cu vai m-am dat jos din pat, am tăiat nişte felii de parizer, am ieşit afară şi am strigat-o pe Ana. Ana nu se întorsese, nu, a venit doar Bumbo. Ştiam că trebuie s-o caut, s-o aduc înapoi, chiar dacă zăpada acoperise de-acum toate urmele. Amețeam uşor, mă năpădiseră broboane mici şi reci de transpirație, dar era bine, era ceață, era frig, mă trezisem. Mă toropea somnul uneori, recunosc, picioarele se moleşeau şi se arătau îndărătnice, mă mai poticneam, mai descopeream cîte un morman de zăpadă în care să mă odihnesc, mă odihneam, dar nu prea mult, ştiam că trebuie să ajung la Ana, o auzeam chiar lătrînd şi atunci mă ridicam greoi şi mergeam mai departe, lătratul ba se apropia, ba se îndepărta, însă, de cele mai multe ori, se stingea cu totul, în clipele alea mă copleşea o linişte nefirească, încremenită, îmi simțeam doar urechile pulsînd şi inima bufnind înciudată, bum, bum, bum, păşeam, păşeam greu, la fiecare pas lăsam o groapă adîncă în urmă, foarte multă, e foarte multă zăpadă, cumplit de multă zăpadă, încercam să-mi iau gîndul de la căldura care trebuia să fie dedesubt, îmi închipuiam ghioceii şi brîndu-şele înfofolite bine, asudînd de plăcere ca lîngă o sobă fierbinte, îmi doream să ajung la ele, să mă lipesc de pămîntul moleşit şi să trag zăpadă deasupra, de ce să nu recunosc, eram obosit, iar genunchii mei încercau să se descotorosească de mine, uneori închideam ochii, dar mergeam mai departe, mi

se părea că aşa trec zile, trec luni, trec ani, trec toate, iar eu păşesc mai departe, după un timp, cînd bezna se făcea de nepătruns, mi se năzărea că nu voi mai reuşi să deschid ochii, că voi rămîne orb de-a pururi, simțeam frisoane de spaimă şi mă zbăteam să-mi mişc pleoapele, pleoapele se îngreunau, făceam sforțări uriaşe să le ridic, într-un tîrziu mă năpădea lumina, vedeam, vedeam cîmpuri de zăpadă şi crengi înghețate, o lumină tulbure, posacă, vedeam, urmele mele din zăpadă îmi arătau că făcusem un ocol scurt, că distanța uriaşă pe care mi-o imaginasem cu ochii închişi nu avea mai mult de cîțiva metri, mă înfuriam în dipele alea, prindeam forță şi o luam înainte, trebuie, şopteam, trebuie, aş fi vrut să-l am alături pe Regretel, el m-ar fi liniştit, el m-ar fi umplut de dîrzenie, nu era, probabil că lumina pămîntie, opacă nu lăsa nici o culoare albastră să răzbată prin ea, nici măcar verdele lui Usi nu se zărea pe nicăieri, tare aş fi avut nevoie să aud „pe aici, pe alici, tlebuie să păşeşti aici", pe Altfred l-aş fi rugat să-mi recite o poezie, să-mi spună poate că „sabia plecată capul nu-l taie", da, mai rău era că, de la un punct încolo, nici pe mine nu mă mai tăia capul pe unde să o apuc, încercam doar să aud lătratul Anei, după o vreme distingeam un fel de ecou venit de departe, mă îndreptam spre el, nu-mi dădeam voie să mă gîndesc la nimic, te alungasem din mintea mea, pieriseşi, singurul vis era să-mi las genunchii în zăpadă, să sap o groapă şi să mă învelesc, dedesubt mi-ar fi fost cald, aş fi avut ghiocei şi brînduşe, aş fi aşteptat primăvara şi aş fi apărut atunci, nu era mare lucru, la urma urmei Ana ar fi înțeles, mai erau doar cîteva luni, ce mare lucru?, mai era o voce, nici asta nu era a ta, care-mi tot spunea „dacă te opreşti, ai să mori, ai să mori, ai să mori", aproape că o credeam, dar vocea asta avea şi ea păcatele ei, repeta atît de des „ai să mori", încît cuvintele nu mai aveau nici un sens, se preschimbaseră într-un fel de ticăit de ceas sau în nişte bătăi sacadate ale inimii, după un timp auzeam doar „hai să morse, hai să morse, hai să morse", cumva, nu mă întreba cum, ştiam că ceva e în neregulă, făceam o adunare, regrupam silabele, căutam sensul, oooh, dacă ai şti cît de doborîți. Ştiam că trebuie să adorm la loc, dar m-am gîndit că mai e vreme, că pot face asta cînd mă întorc. Cînd am ajuns în vale, eram treaz de-a binelea: păşeam hotărît, amețeala îmi trecuse, oboseala aşijderea, ştiam foarte bine ce caut, o căutam pe Ana, în buzunar aveam acum nişte felii de parizer, încercam să nu mă gîndesc la privirea ei de cu o zi înainte, puțin îmi păsa dacă ceata de hăndrălăi excitați va năvăli iar la mine în curte, ce ştiu ei?, nimeni n-are nici o vină, aşa am fost lăsați, pînă şi piticii îşi amestecă uneori culorile, d-apăi nişte cîini, ştiu, ştiu, tu nu ți-ai amestecat culorile cu bărbatul ăla, ăla era şeful tău, iar în calitatea lui de şef trebuia să-ți dea nişte dosare, ştiu, nu puteai să-mi spui pentru că aş fi înnebunit, oricum o făcusem, dar nu ai înțeles cît de grav era, te credeam, oho, îți sorbeam cuvintele şi te credeam, îmi fusese de ajuns cît am stat despărțiți, zilele alea în care am simțit că mă sting fără tine şi că totul s-a sfîrşit, doream chiar să

fi făcut sex cu oricine, te iertam, important era să mă ierți tu, să te țin din nou în brațe, nici nu speram ca totul să se fi petrecut în capul meu, nici nu speram să-mi spui că omul ăla era un nesuferit care-ți face zile amare, nu speram să-mi mărturiseşti că nu ai putea să mă înşeli vreodată, era chiar mai mult decît în închipuirile mele, atît doar că te fereai de îmbrățişarea mea, îmi spuneai să mă duc la doctor, că poate am lipsă de calciu, poate îmi trebuie vitamine, ți-am jurat atunci că voi face tot ce îmi ceri, bucuria de a te găsi întrecea orice închipuire, eram cățeluşul tău şi scheunam de emoție, îți ceream îndurare, iar tu te-ai milostivit, de a doua zi am început să iau vitamine, eram cuminte, pe urmă le-am aruncat, n-aveam nevoie de ele, important era că te îmbrățişam cu înfrigurare, iar tu mă lăsai, uneori mă priveai cu milă, ca Ana, dar mă lăsai, a trecut mult timp pînă să te urmăresc iar, mult, mult timp, şi chiar cînd mă țineam din nou în spatele tău, o făceam mai mult din nevoie, nu cu obidă şi nici cu voluptate, chiar nu mă interesa cu cine te găsesc, chiar nu-mi păsa ce vei spune despre mine, chiar dacă, rareori, mă întunecam la față şi mă scurgeam pe asfalt cînd te vedeam chicotind cu vreun coleg, ştiam că era doar un coleg cu care, în cel mai rău caz, ai fi făcut sex şi atît, da, mă durea în cot, adevărul era altul şi II ştiam numai noi, aveam de gînd să mă duc la caraghioşii ăia şi să le spun în față că sexul nu înseamnă nimic, că adevărul e altul, iar la adevărul ăla nu vor avea niciodată acces, ha, ha, le-aş fi rîs în nas şi chiar am făcut-o, dar asta s-a întîmplat altcîndva, la o petrecere cînd lumea m-a crezut beat, numai tu ai ştiut că n-am băut decît o bere, sînt convins că ai apreciat cuvintele mele, sînt sigur că ai fost mîndră că, în sfîrşit, am înțeles, altfel de ce să fi plecat aşa devreme din locul ăla îmbîcsit de fum, nu ?, îți doreai, la fel ca şi mine, să ajungem mai repede acasă, să fim iarăşi singuri, să zburăm doar noi între noi, da, o iertasem pe Ana, adusesem parizer ca să-i arăt că mi-a trecut, nici un pitic nu s-a arătat în vale, erau mulți copaci prăbuşiți şi atît, păşeam cu încredere spre molidul ăla, dar acolo nu mai era nimeni, era doar o sfoară legată de un picior, o carcasă de oase şi multă blană răsfirată, erau mulți corbi şi un singur uliu, m-au croncănit supărați şi s-au aşezat într-un copac din apropiere, Ana nu se vedea nicăieri, dispăruse, „Ana", am strigat-o, „Ana, unde eşti?, ți-am adus parizer", corbii croncăneau deranjați, se vedea că n-aveau chef de mine, în zăpadă am văzut urmele Anei, ceva mai mari, mai late şi mai alungite, dar erau urmele ei, desigur, o luau spre pădure, m-am simțit brusc nespus de vlăguit, am mai chemat-o o dată, dar nu a catadicsit să apară, „va veni ea, va veni negreşit", mi-am spus, „mai întîi trebuie să mă ierte pentru că am părăsit-o ieri", nu mai aveam chef să adorm în zăpadă, am mers, am mers întruna, era noaptea tîrziu cînd am ajuns acasă,- m-am trîntit în pat şi am dormit neîntors.

E bine, de ce sa nu fie bine?, Ana trebuie să sosească din clipă în clipă şi îmi va explica totul, la fel cum mi-ai explicat şi tu. Păcat doar că frisoanele şi greaţa asta nu-mi dau voie să mă ridic din pat ca să-i arunc o felie de parizer. Uite-l pe Usi, uite-l pe Altfred, uite-l pe Regretel. Acum chiar cred că pot să mă culc din nou. important e că e bine, nu?, e bine, de ce să nu fie bine?

Usi

Bună dimineaţa. Vă log să mă ieltaţi că vă scliu, dai domnul cu picioale pale nu se simte bine, se lăsuceşte în patul lui, yolbeşte aiulea şi pielea lui este fielbinte, aşa de fielbinte, că, dacă mă aplopii un pic de el, încep să culgă stlopi velzi din mine. Şi eu nu vleau să fiu lău, nici să vă supălaţi în fel şi chip, dai am cugetat în timp ce mă bălăceam în cana de ceai în cale am căzut şi acolo am avut o levelaţie că poate al fi bine să plofit de această ocazie ciudată şi tulbulătoale şi să vă scliu şi eu cîteva lînduli. Şi eu nu pot înţelege de ce un om atît de fielbinte zice că-i e flig. Deoalece, dacă eşti fielbinte, zăpada se topeşte şi de sub ea apal blînduşe şi ghiocei, şi păsălelele încep să cînte plin cuibulile lol cu puişoli mulţi, şi culoalea se face velde, şi bate vîntu' cu bondali feluliţi plin el, şi cîte şi mai cîte, dai zăpada este tot acolo, afală vreau să zic, şi celui este tot bosumflat şi nu se mai văd ulmdle, decît ale lui Bumbo, sălacu'. Şi vîntul chial acum intlă pe sub uşi şi ne caută şi ne cheamă, dai noi n-avem vleme de el; tlebuie să mă duc să-i spun că ne jucăm mai încolo.

Să ştiţi că i-am spus, dai el a zis că nu-i pasă, că-i tleaba lui ce face şi că azi a plimit oldin de la pajiştile Tlans Alpine să coboale în locul acesta şi să cotlobăie plin case, vîj, vîj. Şi atunci eu nu plea am ce face, că datolia este litelă de lege, o litelă male, uliaşă chial, cale conţine foalte multe

explesii, unele ieşite astăzi din uz, dai la fel, dacă nu chial mai impoltante decît celelalte cale au lămas în uz. Chial dacă o să ne delanjeze aşa, pe ici, pe colo, cu vuietul său intelmitent, abstlacţie se poate face de olce, cledeţi-mă pe cuvînt. Chial: acolo unde sînteţi dumneavoastlă, ce fel de vînt e? E vînt alomat, de esenţă sudolipală sau, dimpo-tlivă, este un vînt folomocit din cale se fac cocoloaşe? Dacă sînt plea indisclet, vă log să mă admonestaţi fălă glijă, eu plimesc olce leclamaţie, e suficient doal să polniţi un laid telepatic şi eu voi şti că am sălit calul şi că m-am împiedicat de el şi că am căzut aşaaa, mult, mult şi m-am dus de-a lostogolu* pînă ce am călcat întl-o stlachină cale s-a şpalt. Sau măcal s-a ciobit, că ela veche şi eu elam gleu pe atunci, mă înglăşasem. Bunăoală,

daci tot am apua ci mai

m-am dus să-l caut pe Bumbo, chipulile aveam o tleabă cu el. Bumbo se chilcise de flig, se făcuse covlig şi doimea aploape dus, de fapt, făcea puţină abstlacţie de petlecelea piticilor Albi-ca-Zăpada, ial cînd m-a văzut, a dat doal cu

coada de zăpadă şi a spus „Usi". „Calevasăzică, te-am tlezit^ Bumbo", i-am zis şi eu, şi el a zis „carevasăzică, da". Şi apoi am tăcut amîndoi şi, cum tăceam mai tale, cum se făcea mai flig şi mai flig. „Ştii că picioale pale alde?" l-am întlebat şi el a zis „ştiu". „Ştii că o stligă pe Ana?", şi el a zis „ştiu". Bumbo, chial cînd nu ştie ceva, se pleface foalte bine că ştie şi se pleface aşa de bine, că eu chial cled că ştie, deşi, uneoli, nu sînt foalte sigul că ştie. Aşa că am intlat în casă, ial în casă, Altfled plutea dintl-o camelă întl-alta întl-un somn lin, ial Legletel se pleschimbase în nişte ochi albastli uliaşi, cale-l plivegheau îftdeaploape pe picioale pale. Ela nemişcat Legletel şi tleaz, foalte tleaz, deoalece el nu mai poate să doalmă şi, la dlept volbind, nici nu cled că mai vlea să doalmă. Eu să ştiți că oftez foalte lai, lalisim aş putea spune, dai în acea clipă, am oftat cu male băgale de seamă, ca să nu-l delanjez pe Legletel din pliveghele, să nu-l tlezesc pe Altfled din somn şi să nu-l supăl pe picioale pale. Şi chial înainte să mă împiedic de o pînză de păianjen şi să cad întl-o candelă în cale să ațipesc,

m-am dus pînă la Altfled, cale doimea asa Humos, şi l-am mîngîiat cu male dlag şi i-am şoptit „Altfled, Altfled, Altfled". Ial el a continuat să plutească lin şi galben, o pată gingaşă şi adolmită, un pitic. Şi vă log foalte mult ca nu cale cumva să-i spuneți, pentlu că el nu melită să țină cineva la el. Nesufelitul! Cînd m-am tlezit, el ela tleaz de mai de mult şi îşi lua notițe din ce spunea domnul picioale pale şi lostea doal „hm, interesant, foarte interesant44. Un ipoclit, dedeți-mă pe cuvînt! Cînd nu înțelege ceva, în loc să lecunoască cinstit că nu înțelege, el face pe deşteptu* şi începe să-şi ia notițe. Eu, de exemplu, cled că oii domnul picioale pale s-a stlicat, oii tempelatula lui n-ale nici o legătulă cu mediul înconjulătol. Dacă n-aş fi atît de supălat pe Altfled, l-aş luga să-mi ofele o explicație, dai nu-l întleb, deşi mă loade culiozitatea aşa de tale, că acum am o găulică plin cale pot să obselv cum mă loade în continúale. Hm! Culiozitatea poate ucide pisica, dai pisica nu moale cu una, cu două! Ial eu sînt pitic şi culiozitatea nu mă poate lăni decît foalte supelficial şi olicum nici nu mă doale, doal face nişte găulele mici. Altfled este mult mai nesufelit decît culiozitatea, deoalece Altfled spune desple mine că aş fi un inglat lud i mental. Nesufelitul!

Aşa. O plietenă de-a mea intimă, Calealacneea Sigismunda, mi-a măltulisit că Ia fel cum la pitici există cineva cale să-ți pună loate-n bețe, la picioa-lele pale e cineva cale a sclis că se simte şi nemulitol, şi lece. Eu cled că-i o minciună! Toți nemulitolii sînt calzi; numai să-l atingi un pic pe Alllaugh şi ai să vezi ce cald e. Mamă, mamă! Alde, nu altceva! Păi eu, cită vleme am stat la el ca să aluncăm cu pietlicele în capul picioalelor pale zidali, nici nu mă puteam aplopia de el, aşa de tale aldea! E dlept, cine e cald şi nemulitol ale mai multe atuuli față de cine e potlivit de cald şi destul de mulitol cum sînt eu, bunăoală. Un atu al fi că Airiaugh nimelea tot timpul cîte un zidal în cap, ial eu latam de nenumălate oii

sau îi nime-leam doal în mînă. Un alt atu al fi că cine e nemulitol ține să te înculajeze, deoalece el ale suficient timp şi lăbdale încît să ştie că pelfecțiunea nu se naşte dintl-odată, ci apale plin încelcăli lepetate. După cîteva încelcăli lepetate, am leuşit să ploduc cîteva cucuie de cale şi azi sînt foalte, foalte mîndlu. Foalte flumoase cucuiele! Mali, mici, mijlocii, lotunde, netede, vineții, denivelate, adevălate opele de altă! Paltea ploastă este că, în ciuda stlădaniilor noastle leunite, picioalele pale au leuşit să lidice o casă male şi ulîtă chial lîngă stînca lui Airiaugh, să alunge celbul şi să plici-nuiască numai jale. Viața nu e dleaptă şi, dacă te uiți la ea, din plofil mai ales, vei vedea că se înclină destul de tale, că se culbează din loc în loc şi că în olee clipă este gata să se culme şi să se plăvale. Dai noi o să facem abstlacție, abstlacție se poate face de olee!

Absdacție am făcut şi de copilălia mea nefelkrită. Poate că v-ați întlebat de ce mă cheamă Usi. Am să vă spun ceva ce foalte puțini ştiu, am să vă împăltăşesc un seclet telibil. M-am născut în casa şobolanului Ştegliț. Cel puțin aşa cledeam eu. Tlebuie să ştiți că şobolanul Ştegliț este un şobolan plusac, o eminență cenuşie şi tăcută, ce descinde dintl-o veche stilpe de guzgani cale a sălăşluit vleme îndelungată în clenelulile stlăvechi numite Obelbaumelblucke. Cum a descins Ştegliț de la podul acela pînă la locul unde aveam implesia că m-am născut, numai lîul Splee şi meandlele sale pot lăspunde. Păcat că nu le-am întlebat. Celt este că acest şobolan austel şi soblu s-a îndeletnicit multă vleme cu alhiva ; legenda spune că a fost palaclisiel la Dom şi muzeoglaf la Pelgamon, că a sulzit din cauza clopotelol şi că a tlecut de nenu-mălate oii pe sub poalta Babilonului, că a lonțăit din sînul Afloditei, ca apoi, sple bătlînețe, să se mulțumească să deguste taine notaliale şi să se înflupte cu celtifîcate de naştele şi deces. întl-o bună zi, mai pe-nselat, am apălut şi eu: fuşti!, o mică pată de culoale, pultată pe ştlase de un vînt plimăvălatec, împleună cu puțin puf de plop şi un abul subtilei, ce mă învăluia plecum o plăpu-mioală. După ce am păpat tot abulul şi m-am înzdlăvenit, în mine s-a înfilipat o glozăvie de miclounivels cale a devenit velde. Ştegliț mi-a întocmit lapid un celtificat de naştele şi unul de deces, pe cale a sclis aşa: „prichindel, Usi, pitic?; mamă, A. Marina, pitic; tată, Günther Berlinden, spiriduş". Spiliduş!!! Vă dați seama ce înseamnă asta?! Vă dați seama că toate şotiile, năzbîtiile şi giumbuşluculile specifice unui plichindel s-au năluit întl-o clipă la aflalea acestui seclet atloce? Nu există supliciu mai male pendu un pitic decît să fie pîngălit de un spiliduş. Spiliduşii sînt lăi, duşmănoşi, malonii şi put. Sînt mali, conțin pucioasă şi sulf şi sînt extlem, extlem de ulîti. Şi ploşti, ela să uit! Cei mai mulți se întlupează din cîte un spilit dus cale mai vlea, totuşi, să lămînă un pic, ial unii, cum a fost tatăl meu, alată ca nişte muşte cale pîngălesc tot ce le stă în cale.

întl-o clipă, mi-am imaginat o tolopeală sfielnică de vală şi pe mama lenevind somnoloasă pe sub clengile uliaşe ale pădulii Glüne şi acolo, înd-un

tufiş, zîmbind salcastic şi nelegulat, pe acest Günthel Bellinden, levitatol de joasă speță, gleoi şi fonf şi maloniu cale, plofitînd de umblă şi de tolopeală, a împloşcat-o pe mama cu pucioasa sa infamă. Şi mama a țipat de spaimă şi s-a umplut de o nouă culoale, ial culoalea aia am Fost eu. Şi de luşine, şi ca sa dosească seva glea de spiliduş, mi-a făcut vînt şi am zbulat şi numele meu a fost Spilid-Usi, dai Ştegliț, mălinimos, a tlecut în catastif doal Usi.

Ştegliț cel cenuşiu şi bun, Ştegliț cu coada cafenie, Ştegliț plusacul, stăpîn pe plimălie, a pli-ceput ce glozăvie se ascunde în culoalea mea necoaptă şi m-a oblăduit sub blana sa scultă vleme îndelungată. Nu ela zi în cale bătlînul guzgan să nu facă vleo cîteva culse pînă la mansaldă şi apoi pînă înapoi, în beci, şi asta doal ca să chicotesc eu, să stlig „dii, şobolanule, dii", să mă bucul şi să uit. Ial eu mă buculam şi uitam cîte ceva, admilam olaşul de la felestle şi suspinam amalnic cătle seală. Atunci Ştegliț, în înțelepciunea sa, mă tlăgea deopalte întl-un tuln călămiziu, îmi alăta stlatosfela şi univelsul pitic, cel atît de male şi de neasemuit cețos, şi-mi istolisea cu voce înceată pelipețiile plințesei A. Mălina, mama mea cea dlagă. Căci tlebuie să ştiți că A. Mălina ela o plințesă, ial tatăl ei, dulcele şi migdalatul A. Maleto, ela un lege. Ial acest lege, cale este tatăl mamei mele, conducea un legat apos şi întoltocheat cale se numea Vanze. Şi el făcea apa să se adune în cocoloaşe, şi el îi poluncea să se stlîngă laolaltă, şi el hlănea lațele şi colmolanii cu peşti mici, şi peştii mici cu alți

peşti şi mai mici, şi el îngăduia vîntului să sufle plin insulițe. Ial ploaia îi celea pelmisiunea să cadă, ial el hotăla dacă ale voie sau nu. Şi uneoli avea voie şi alteoli nu avea voie, şi A. Mălina, înfofolită întl-o ceață caldă, de plințesă, stliga cuplinsă de voioşie „blavo, mai vleau, ce minunat", deoalece ea ela peltică, ca şi mine acum. Şi apoi Ştegliț tăcea şi doal mustățile lui tlemulau alene, ial eu atunci ştiam foalte bine că bătlînului lege A. Maleto i se făcuse doi de cețulile nemişcătoale şi veşnice de dincolo de noi, că ceața lui legală se cololase plecum apusul şi că sfioasa şi gingaşa A. Mălina plecase în plibegie ca să descopele întl-un tîlziu flunzişul încălcat de umblă şi veldeață al pădulii Gliine. Şi elam gata să plîng de amălăciune, dai Ştegliț mă oplea la timp, lonțăia un pic din tencuială, se cățăla pe o dlapelie înaltă şi ținea un disculs: „Cetățene Usi, ia-ți gîndul de la spiriduşii ce te împresoară. Tu nu ştii că odinioară, de pildă şi bunăoară, nu era şoarece sau arici să nu-i prețuiască pe spiriduşi şi pe pitici? Şi că doar boreala Auroră, invidioasă şi coloră, s-a răsfirat printre ghețari şi i-a învrăjbit pe temerari ? Că unii văd ce văd, greşit, că alții văd ce văd, pripit, dar adevărul e latent şi are aspect plurivalent?*4. Şi eu căscam ochii a milale, deoalece de la o vîlstă flagedă plețuiam filozofia şi plofunzimile tainice.

Foalte mult îmi plăcea ce spunea Ştegliț. Foalte, foalte mult. Mi se pălea că totul poate fi vicevelsa, că pelcepția noastlă poate fi anapoda, că spiliduşii pot fi

buni, depinde doal din ce unghi îi pliveşti: obtuz, dlept sau ascuțit. Ştegliț îmi spunea că foalte lai se nimeleşte ca piticii să-i plivească pe spiliduşi din unghi dlept. De cele mai multe oii, noi îi plivim din unghi obtuz sau, dacă locuim pe țan-culile înalte, din unghi ascuțit. Dai că cel mai bine şi cel mai bine al fi să nu-i mai pliveşti deloc şi să te muți cu ceața ta cu tot întl-o lume pal alelă, cale, deoalece e palalelă, nu beneficiază de nici un fel de unghi, e doal dleaptă şi melge unde vlea ea. Şi se poate nimeli ca o astfel de lume palalelă să fie şi ideală, şi acolo, mai spunea Ştegliț, nu este nici vlajbă, nici întlistale, nici suspin, şi că, de exemplu, te poți întîlni cu cineva plecum Zen Obia One Kenobia, din specia guzganus levitatolum, cale te poate îndluma sple saltuli abstlacte, de la o palalelă la o altă palalelă, şi asta doal înd-o clipă, țuştif Numai că, pentlu a ajunge la acest țuşti!, tlebuie să deplinzi tainele levitației şi ale despo-vălălii de sine, cale sînt atît de telibil de simple, încît nu pot fi deplinse de olcine. Din clipa aceea, eu am tot făcut fuştif plin plimălia lui Ştegliț, dai mai sus decît etajul de deasupla eu nu am leuşit să ajung. în momentele în cale mă cuplindea o

deznădejde pe după umeli, Ştegliț îşi mişca mustățile cu simpatie, mă înculaja şi îmi insufla nişte încledele. „Stai calm, prietene pitic, amestecă totul şi fă-l nimic". Eu, ce să vă spun, elam convins că se poate şi invels, şi elam şi mai convins că Ştegliț ştie că se poate şi invels, dai mă dulea capul de la gîndile şi mă culcam. în visele mele, eu visam că spun țuşti! şi blusc mă cocoțam pe o lume palalelă, unde ceața mea alistoclată lespingea seva de spiliduş mitocan, şi dintl-odată ajungeam lege şi popolul mă aclama şi vai ce bine ela. întl-o bună zi m-am tlezit şi Ştegliț mi-a spus că ceața mea alistoclată lespinge seva de spiliduş mitocan şi că singulele luciu li pe cale le voi moşteni de la tatăl meu voi fi foița blută şi cîteva cusululi mălunte, cum al fi nelvii, nelăbdalea şi palaponul. Ceea ce eu mi-am dat seama că am spus țuşti!'în vis şi că am tlanspus o palte din acel țuşti!'în lealitatea pe cale o tlăiam în casa şobolanului Ştegliț. Şi atunci un fel de clez inteliol mi-a dat de ştile plintl-o sumedenie de sulle şi tlîmbite că veldele meu a dat în pîlg şi că, olice al fi* nu mai sînt un țîşt bîşt olfan, bastald şi fălă căpătîi, că numele meu este Usi şi că pot face abstlacție de spiliduşii ce mă înconjoală. Abstlacție se poate face de olce, chial şi de tine, dai atunci e mai lău. Ştegliț mi-a aluncat o plivile plusacă, cale s-a lostogolit pînă în abulul meu intim şi apoi, întocmai ca un bumelang, acea plivile s-a întols la Ştegliț şi i-a adus infolmațiile de cale avea nevoie. Cît ai spune fuşti/, plea-bunul şobolan a ştels semnul întlebălii din celtificatul de naştele şi cel de deces şi a lostit: „De acum eşti un pitic cu acte în regulă, poți trăi în plan, dar eu zic că preferabil e să te muți în spațiu". Zis şi făcut! Cu laclimi de ploaie velde în ochişolii mei tlandafilii, m-am lepezit sple şobolănosul meu plofesol, l-am îmblățişat năvalnic şi am lostit „te iubesc4*. Ştegliț m-a milosit glav, la fel de plusac ca mai meleu, apoi a scos un

chițăit plelung, s-a lăstulnat cu bultica în sus şi a început să mişte din picioluşe, să chită ie şi să sughițe, luat plin sul-plindele de o almată de sentimente contlalii, înflînt de o stale eufolică nou-nouță. Ştegliț a lîs şi a plîns totodată şi, totodată, a lămas şi plusac, fiindcă mi-a atlas atenția că ceea ce i se întîmplă este un oximolon cale nu tlebuie confundat cu paladoxul. De buculie, ca şi cum aş fi făcut asta întl-o doală, din nimic am şoptit fuştif şi, zbang!, m-am tlezit pe un zid cu numele de Țecpoint Țarii, unde de o palte elau nişte picioale pale soldați şi de cealaltă palte, alte picioale pale soldați. Milosea a ceață şi a unifolme ude, soldații îşi aplinseselă țigăli şi aşteptau să tleacă timpul. Aş fi vlut să tleacă mai lepede timpul acesta, să dispală zidul pe cale

stăteam, dai timpul tlece cînd vlea el, tu poți să-l ocoleşti dacă viei sau s-o iei pe scultătulă, dai nu să-l faci să tleacă mai lepede, asta nu se poate, nu. Şi aşa, ca o viziune de ansamblu, l-am văzut pe Ştegliț cu bultica-n sus şi am văzut şi olaşul acela lăsfilat, pădulea Glune şi lacul Vanze, mi-am luat la levedele de la tot şi, țuştif, am ajuns întl-o lume pal alelă, în cale se afla un picioale pale copil ce tocmai se plegătea să se ducă la fund întl-o apă male fălă lăcuşoli, fălă calacude, fălă alge undui-toale, fălă silene, fălă comoli lisipite pe nisip. Apa îl stlîngea, îl ținea, îi apăsa oblajii umflați, îi înmuia blațele, îi împingea în jos capul cale se zbătea să ajungă sus. Şi eu elam un noi mic, pufos, ca un măgăluş de pluş, şi îi insuflam culaj, „puf, puf, mă lăsteam la apă, încelcam să o conving să-i dea diurnul, să nu-l mai suglume, să nu mai fie lea cu el. Ceea ce s-a şi întîmplat. Şi am lămas cu acel plichindel pînă cînd s-a făcut male, pentlu că, după cum a spus Ştegliț cu o altă ocazie, pe cale eu am latat-o deoalece plîngeam cu nişte sughițuli ample, „cîți oameni, atîția pitici", ceea ce poate fi şi invels, ial, uneoli, mai lai, poate să însemne chial unul şi acelaşi luciu. Şi împleună cu acel picioale pale am pus la cale felulite năzbîtii, cale mai de cale mai năstluşnice, plecum al fi: ne-am plimbat cu sania tlasă de un cățel, am făcut focul pe un pleş de iută, am şpalt geamul de la o maşină ulîtă şi am tlecut plintl-un cutlemul cumplit cale a zgîlțîit un palat male. Şi l-am păzit cu luale-aminte şi l-am îndlăgit nespus şi, olicînd vleau, pot să fac foşti /şi să mă întolc la el, chial dacă acum s-a făcut male şi fumează, asta nu contează, fiindcă odată ce ai intlat înd-o lume palalelă, o polți în stlăfundulile tale pînă în vecii vecilor, cale voi fi ei, şi *e vei întoalce la ea şi vei da socoteală la socoteala de înapoi, că aşa se face, n-ai ce face, eşti datol!

Şi după cum spuneam țuştif am ajuns înainte şi-nainte, pe o altă palalelă pe cale lătăceam alene, deoalece elam plea puțin velde, elam singul şi plin de cusululi de pitic cu spiliduş în el şi aveam o potecă-n zmeulîş, numai şi numai a mea. Şi alipioalele lol elau multe şi lonțăiau floli, ceea ce avea nişte impoltanță apalte. Apa ela şi ea male şi făcea sdopi. Puf! Şi atunci, uite aşa au venit nişte picioale pale şi au făcut vaca-n zmeuliş! Şi eu, de luşine, nu mai aveam nimic, în

afală de nişte cusululi de spiliduş, şi cledeam că am să mă fac loşu şi am să mol. Şi volbeam, şi volbeam, şi volbeam, şi acolo unde volbeam, cleşteau nişte buluieni atloce. Şi chial cled că m-aş fi făcut loşu ş-aş fi mulit dacă nu l-aş fi întîlnit pe Legletel, cale atunci volbea şi se numea Şi Hams Şi Legletel. Şi el mi-a zis să-l ulmez, şi l-am ulmat pe acesta peste povîlnişuli ablupte şi cascade cale fîşîiau ca şelpişolii nou-născuți şi pletutindeni tăcelea mea se lamifica plintle albolii seculali, se odihnea împăienjenită de dulele şi delută şi-şi găsea leazăm în albastlul stlălucitol pe cale îl iladia Şi Hams Şi Legletel. Şi în sinea mea, aşa, cuvintele se losto-goleau blambula cale încodo, se contolsionau şi fugeau de mine, ial eu încelcam să le plind, dai doal puțin, pentlu că, de fapt, nu îmi păsa de ele, şi ele, cum al veni, îşi făceau de cap şi se dădeau de-a lostogolul şi doal cîteva ieşeau la iveală ca un supliciu încăpățînat şi umpleau pădulea de un ecou male. Şi cuvintele acestea elau: „rîu, rătuşcă, rămurică". „Pesemne că tu vrei să taci, dar nu poți", a spus Şi Hams Şi Legletel, ial albastlul său scînteia plin de o dlagoste învelşunată plin cale se ițeau la lăstimpuli nişte bulboane adînci de apă. Dlept să vă spun, elam aşa de fascinat de acest pitic albastlu, încît aş fi vlut să tac smelit, dai cum tăceam puțin, hop!, începeam să sughiț, şi sughițul meu se tlansfolma în ulmătoalele cuvinte: „rîu, rățuşcă, rămurică". Afulisite cuvinte! Ce să mai încoace şi-ncolo, mă enelvasem destul de tale; nu cled că elam o plezență plea plăcută şi ajunsesem chial să mă detest. Noloc că întl-un timp oalecale am ajuns întl-o glădină unde m-au întîmpinat un colcoduş pe cale îl chema Matilda şi nişte cîini, Letițius şi Velmont, din cale unui eia fală păduchi şi cu blană mai puțină, ial celălalt exact invels. Şi toate împlejulimile mi-au piculat în suflet şi chial mă plegăteam să oftez, dai, în loc de oftat, din nefelicile n-a ieşit decît „nu, rățuşcă, rămurică". Ce a fost totuşi bine e că am intlat întl-o casă male şi acolo o ființă felinălească mi-a făcut cu ochii şi mi-a spus „stai calm, tinere, sînt case mai mari unde se întîmplă lucruri şi mai mari44. Apoi am făcut nişte cunoştință şi ea a spus că numele ei e Pisulina, ial eu i-am spus că numele meu e „nu, rățuşcă, rămurică", dai ea a ştiut pe dată că, de fapt, mă cheamă Usi. Şi pe ulmă am întîlnit o pitică foalte palidă si violetă şi m-am luşinat foalte tale, deoalece Şi Hams Şi Legletel mi-a spus că „ea e Tristina44, dai, cînd colo, el nu pălea plea intelesat să mă plezinte, pentlu că şi din el, şi din ea, se împlăştiau aşa de multe scîntei albastle şi violete, încît nici n-am putut să zic „rîu, rățuşcă, rămuncă", că ea a şi spus „îmi pare bine, dragă Usi". Plivindu-i pe aceşti doi pitici, am aflat că pasiunea este o vîlvătaie male cale face abstlacție de olce şi m-am buculat aşa, în sinea mea, dai, pe de altă palte, lecunosc, m-am luşinat ceva de speliat, deoalece nici nu puteam să mă uit la ei, deoalece, cum mă uitam la ei, cum vedeam că sal scîntei cu duiumul

şi se aplind culoli nemaivăzute şi că pe deasupla lol plutesc nişte nolişoli plini de descălcăli elec-tlice, cale, cum să zic ca să nu vă supăl?, alătau aşaaa, un

pic indecenți. „Eu sînt Altfred, aştept interpelările dumneavoastră", mi-a spus un pitic galben. „Rîu, rățuşcă, rămurică", am sughițat la lîndul meu şi am plecat să mă lăzboiesc cu nişte fum de țigală. în noaptea aceea, plea bunul şi plusacul Ştegliț mi-a apălut în vis, uşol temătol, ca olice şobolan cenuşiu cale simte o plezență feli-nălească plin pleajmă. Mi-a celcetat atent stalea de spilit, m-a milosit pe îndelete, a das o palalelă întle viata mea de atunci şi viata mea de acum şi mi-a spus să sal blusc pe ea. Am sălit blusc: țuşti! Apoi, Ştegliț m-a întlebat ce văd. „Nu văd nimic", i-am spus eu, ial el mi-a zis că aşa e cel mai bine şi că asta înseamnă că am ajuns pe palalela cale tlebuie. Cînd m-am tlezit dis-de-dimineață, plimul luciu cale mi-a venit în minte a fost, desigul, „rîu, rățuşcă, rămurică". Dai s-a dovedit a fi doal o apalență. „Lîu, lățuşcă, lămulică", am stligat dintl-odată, izbăvit şi nespus de țanțoş. Am lealizat blusc că pot tlece țanțoş peste olce vicisitudine şi această levelație mi-a ofelit o nouă pelspectivă asupla vieții. O pelspectivă amplă, de culsă lungă, din cale fleş-beculile duleloase tlebuiau să facă palte integlantă.

Dlepc dovadă, după cum ela şi filesc, felicilea şi tlistețea nu au întîlziat să apală. I-am cunoscut pe minunații De Scolbul-Suzi şi All'laugh, m-am împlietenit la catalamă cu Letițius şi m-am hîljonit cu Velmont, m-am înfluptat din cadoulile zemoase ofelite cu dălnicie de Matilda, am stat la taclale cu Altfled şi l-am altoit oii de cîte oii întlecea măsula, m-am aplopiat în taină de domnul cu picioale pale cale fusesem eu dud ela mic şi i-am insuflat culaj, „puf, puf4, în lupta sa tenace cu lumile palalele, am învățat alta neasemuită a tolsului de la blînda Pisulina şi, mai piesus de olice, i-am admilat pe fuliş şi plin de luşine pe Tlistina şi pe Şi Hams Şi Legletel cum luminau înduna încăpelile vechi şi codoanele umbloase cu dlagostea lol fălă oplelişti. Elam peltic de acum, dai făceam abstlacție. Elam velde si demn. Elam Usi.

Soaiele se decolola insă încet, apăleau phmii fulgi, Matilda îşi lua la levedele şi se închidea întl-o tăcele uscată, Letițius şi Velmont intlau în cotețele lor şi lătlau apatic, Pisulina se desco-tolosea de nişte păi şi se chilcea îmbufnată ca să-i clească altul, All'laugh pleca după celb şi se întol-cea plin de moltal şi supălale, doamna De Scolbul-Suzi se închidea în copacul ei şi tlăgea zăpadă pe deasupla, eu încelcam să lepal centlala electlică, dai nu plea leuşeam şi ieşeam velde de fulie, Altfled descopelise copelțile gloase ale unui Lalousse şi îngălbenea cu migală învelşunată pagi-nile, ial Tlistina Şi Hams Şi Legletel obosiselă şi nu plea se mai înțelegeau aşa de bine ca înainte. Elam mulți şi feluliți, ial picioalele pale făceau o gălăgie de nedesclis, cledeau cu sigulanță că acel loc ela al lol. Pe fondul acesta posomolît şi tacituln, în cale doal domnul cu picioale pale şi cu mine păleam să facem abstlacție de olce, Tlistina a plimit o sclisoale de la plietena ei Tlemuluda, cale îi celea să se plezinte negleşit în cutale şi cutale loc îndepăltat în vedelea unei acțiuni de întlaju-tolale. Ce e celt e destul de celt, că din acea clipă

Tlistina a devenit şi mai palidă, şi mai violetă ca înainte şi a încelcat în felulite lînduli să-i pomenească lui Şi Hams Şi Legletel de sclisoale şi de vicisitudinile pe cale debuia să le înflunte. Dai ți-ai găsit nu e al tău! Nu şi nu şi nu si nu, cu Şi Hams Şi Legletel nu ela chip să te înțelegi! Clal! Ela o apă-n el cale bolbolosea întluna, cale cleştea pe zi ce trece şi amenința să umple covoalele cu clăbuci. Ce se vă spun? Eu aş fi dolit tale mult să-l tlag deopalte la o discuție selioasă întle pitici, „măi Şi Hams Şi Legletel, nu mai fi şi tu aşa de aşa şi pe dincolo, înțelege că Tlistina a plimit şi ea o sclisoale de la Tlemuluda, că se duce un pic pînă acolo, întlajutolează ce întlajutolează, după cale,

țuşti /, s-a şi întols înapoi la tine si totul va leintla pe fălaşul nolmal, ce atîția clăbuci de supâlale?, vicisitudinile există doal ca să faci abstlacție de ele, ial abstalcția este un luciu țanțoş pe cale Zen Obia One Kenobia îl ştie foalte bine, tu nu vezi că te-ai făcut şi năzulos, şi cusulgiu ?, că umpli covoa-lele cu clăbuci şi că nici Pisulina nu se mai înțelege cu tine?, hai, măi Şi Hams Şi Legletel, dă-o-n păpuliş de tleabă, fie vleme bună, fie vleme lea, pitici pînă la moalte şi dincolo de ea!", dai el ela aşa de îngîndulat şi de molocănos, că-mi tăia olce alipioală să-i mai spun ceva; dlept să spun, nici nu-mi pelmiteam să-l admonestez, ela mai male decît mine şi mai tăinuit, îl lespectam chial şi atunci cînd se ducea plin păpuliş, asta ca să nu mai pun la socoteală şi faptul că, ce să mai, tlebulile astea debuie lezolvate înde pălțile dilect implicate, „nu te bagi întle pitici îndlăgostiți, că plouă44, aşa spune plovelbul, bl eu lespect olce plovelb, s-avem paldon. Dai, olce al fi, situația nu-mi plăcea, aşa că filea mea lăzboinică a găsit nişte subtelfugiu şi, sub pletextul că mă duc să-l ajut pe Airiaugh în lăzboiul cu picioalele pale zidali, m-am dus să-l ajut pe All'laugh în lăzboiul cu picioalele pale zidali. Zis şi făcut. Tocmai leu-şeam să ploduc un cucui splendid de cale şi astăzi sînt tale, tale mîndlu, cînd l-am zălit pe Altfled,

galben de oboseală, plutind glăbit însple stînca noastlă. „Ce e, mă Altfled, te mănîncă ceața după un cucui mălişol?", i-am spus eu şi l-am luat la ochi cu o pietlicică mică. Ce mi-a spus acesta însă mi-a tăiat olice chef de joacă: „Ingrat rudimentar, la ceas de cumpănă tu te repezi s-arunci cu piatra ?". Am stat locului şi l-am întlebat ce fel de ceas de cumpănă e acela. Un ceas mai male, un ceas mai mic ? Altfled mi-a povestit: că Tlistina a spus „mă duc", că Şi Hams Şi Legletel a început să lăbuf-nească în valuli, că stligă ca un apucat şi că nu vlea să dea socoteală nimănui. Că Altfled s-a lefugiat de teama lui întl-un cotlon umblos şi că din acel cotlon umblos a văzut un şuvoi albastlu dispălînd însple pădule. „E clal, Altfled, tlebuie să melgem să-l căutăm." Sincel vă spun, n-am ştiut că o sclisoale poate plicinui asemenea jale şi debandadă în viața cuiva. L-am căutat mult şi bine, mai ales pentlu că nu ştiam unde să-l căutam. Altfled ela tale speliat şi cînd ela speliat, mi-ela tale dlag, ca un flate, ial în mine cleştea o foită

demnă, suplemă şi foalte velde. Nenumălate poteci am bătut şi nenumălați pitici olopsiți de soaltă am întîlnit. Nici unul dinde ei nu ela însă Şi Hams Şi Legletel. înd-un tîlziu, cînd tocmai cugetam că nu-l vom mai vedea niciodată, cînd tlistețea mă sfîşia în fişiuțe mici, ial Altfled devenise galben ca cea la, am zălit o pată albastlă înaintînd olbeşte sple înălțimile pielzaniei, înflicoşătoalea Stîncă Loşie. Am ştiut atunci, ca o foiță gigantică ce cleştea în mine, că abstlacție se poate face de olce, aşa că l-am plivit în ochi pe Altfled şi i-am spus să lepete după mine: „Abstlacție se poate face de olcew. „Abstracție se poate face de orice*, a lepetat Altfled, ne-am îmbla ți sat cu patimă şi, întl-o clipă, şi el, şi eu am stligat la unison acelaşi cuvînt magic: țuuuşti! Foițele noastle leunite au țîşnit pînă în taliile celului plecum un fulgel de lumină, au cobolît ca un vîltej olbitol, au făcut abstlacție de hăul loşu ce se căsca amenințătol şi, cu viteza laselului, plind-o suplemă si ultimă sfolțale, s-au contopit cu acel albasdu pieldut şi aploape sfîlşit, cale de acum încolo se numea Legletel. Cînd am atelizat întl-un luminiş, la capătul putelilol, am descopelit cu uimile că plietenul nostlu albastlu ela mut. Ne plivea absent şi lătăcit şi se vedea că încealcă să ne zîmbeascâ, dai nu ştia de ce şi, mai ales, nu ştia cum. Din acea încelcale de zîmbet, olce potecă sple numele Şi Hams Şi dispăluse. Ne-am uitat noi în sus şi-n jos, am stligat „Şi Hams Şi!, hei, Şi Hams Şi!u, dai nimic, nu ne lăspundea nimeni! Ceva secase în Legletel, întocmai ca o apă male cale se letlage blusc. Şi totul de la o afulisită de sclisoale! Osteniți, i-am spus să ne ulmeze. Ne-a ulmat. Sple seală, şi eu, şi Altfled am plîns încet şi pe fuliş. Tlistina ela depalte, Tlistina nu ştia nimic.

Apoi, ce să facem şi noi ? O vleme am tot ulcat, înculcați şi amălîți sple pajiştile cu lododendlon. Tăcelea lui Legletel ne asulzea. Pe pajiştile cu lododendlon, ne-am hlănit cu floli de lododendlon şi am tăcut chitic. Ceva nu ela la fel, de palcă ne-am fi aflat pe o palalelă tempolală sau netel-minată cale nu ducea nicăieli, cale lămînea pe pajiştile cu lododendlon. Nu ela foalte lău acolo, ela o piadă alsă, un cuib cu doi, o vale a dolului, o cascadă plină de vîntuliş şi cîte un Pitic de Stîncă pleistocen cu cale, la lăstimpuli, îmi încelcam foițele. Cînd ne luam la dîntă, mă învingea de fiecale dată, dai, cînd pugilam, eu adunam mai multe puncte decît el, ial el spunea că tlişez, ceea ce eu nu-mi tlecea plin cap să fac. Altfled, de la altitudinea fliguloasă, se umpluse de upelcăcei, cale îl gîdilau şi îi făceau culoalea să zvîcnească. Legletel plivea în zale sple munții Bau-Baiului şi cam atît. Ne făcusem culcuş în jnepeniş şi nu mai ştiam ce să facem. în acel culcuş din jnepeniş, cum stăteam noi aşa, am plecat fiecale la tlebulile sale: eu am devenit memblu în Oldinul Culegelea Gheba şi am găsit lapid de luciu pe plantațiile doamnei gheboase Almillalia Mellea, Altfled a ajuns

ambasadol al Oldinului Stîncos, ial Legletel a dat culs sentimentelol sale amoloase şi a început să o caute pe Tlistina. Veştile ne palveneau pe calea

undelor sau plind-un Pitic Ubicuu Călătol: Altfled ela un diplomat lenumit, eu elam un lăzboinic lenumit, Legletel ela şi el lenumit, deşi pe el îl dulea undeva de asta şi îl mai dulea şi în suflet şi o mai căuta şi pe Tlistina tot timpul.

Dai veştile nu spuneau tot adevălul, ial adevălul ela acesta: ne ela foalte doi unul de altul şi nu puteam sta despălțiți unul de altul. Odată, cînd adevălul nu mai putea fi ocolit şi cînd dolul dădea pe afală din noi toți, eu am spus fuşti!, Altfled a spus fuşti/, ial Legletel tlebuie să fi spus şi el tuştif, pentlu că, oliunde am fi fost, ne-am dezit laolaltă. Din clipa aceea, cînd am văzut ce simplu ela de fapt să fim împleună, tot timpul am început să facem fuşti f, deoalece nu mai puteam tlăi unul fălă altul. Cînd ajungeam împleună, ne plefăceam că nu sîntem chial aşa de buculoşi, dai, de fapt, elam foalte buculoşi şi ne ela luşine să lecunoaştem. Eu şi Altfled ne povesteam aventulile, cale ale lui Altfled elau foalte plicticoase, şi Legletel ne asculta cu atenție şi pe ulmă făceam cu toții pluta şi admilam bolta celească şi ne legănam culolile în bătaia vîntului, ial culolile noastle elau velde, galben şi albastlu. Şi vlute, şi nevlute volbeam,

desple nolii ce pizmuiesc luna, desple incelti-tudinea timpului, desple malee şi leflux, desple piticii ulsuzi şi mucegăiți, desple culoli şi picioale pale, desple mieunatul telapeutic şi clevasele dintle lumi, desple tlatamente împotliva upelcăceilol şi ceața mincinoasă, desple abuli şi louă, desple filesc şi felulit, dai cel mai mult ne spuneam atunci cînd nu ne mai spuneam nimic şi ne lăsam în voia

vîntului si a înselălii.

»

întl-o astfel de înselale, pe cînd se lăsau seala şi liniştea, ial noi pufăiam întl-o plutile tlemu-lătoale, pe cînd doal nişte dungi albe se uscau la vînt pe celui obosit şi nemişcat, ial fumul de fag începea să se plelingă de plin holnulile unol case, dîndu-ne un fel de implesie că picioalele pale mai au o şansă să înțeleagă ceva din luclulile ce-i înconjoală, pe cînd soaiele se plegătea să se ascundă de noi şi să se fulişeze tiptil după o pădulice, pe cînd alte ființe, plecum şoliteii zbulătoli, aşteptau bezna de nepătluns pentlu a se înflupta cu insecte, şi eu, şi Altfled, şi Legletel am auzit un foşnet de laclimi, laclimi sulde, laclimi amale, laclimi fielbinți şi laclimi leci ce se lostogoleau plea-pline şi împo-vălate de linişte sple pămînt. Plutilea noastlă a devenit atentă, vîntul a amolțit întl-o clipă, filele de ialbă au înclemenit, copacii şi-au ciulit ulechile flunzoase, ial cîțiva cîinii au început să adulmece

ceva neauzit, ceva neglăit, ceva covîlşitol. Doal pămîntul s-a înfiolat ca o palele, ial noi am ştiut că acele laclimi elau plimite şi am mai ştiut că pălelea pămîntului valolează cît toate pălelile stlînse la un loc, aşa că ne-am stlîns şi noi la un loc şi ne-am fu lisat cu băgale de seamă. Aşa ceva nici eu, nici Altfled, nici

Legletel nu mai văzuserăm: ela acolo un picioale pale costeliv, plăbuşit şi bălbos cale plîngea lai şi pe îndelete, cale se afunda încet plintle flunze si lădăcini, cale şoptea volbe stlanii şi fălă înțeles, cale saluta pămîntul şi se temea de înselale, ial sufelința lui se lidicase deasupla şi plutea năucă, fălă stăpîn şi cam blam-bula, ial dacă o miloseai, milosea a apă tulbule şi adîncă, glea şi mîloasă, un milos albastlu pe cale îl cunoşteam atît de bine, milosul pălăsit şi mut al lui Legletel. Un picioale pale cu milos de pitic eu nu mai întîlnisem, şi nici Altfled, şi nici Legletel, dai nici unul din noi nu a măltulisit nimic. Tăceam şi ne stlîngeam din ce în ce mai aploape, ca întl-o vlajă. Ce mai tăcele se lăsase, una implesionantă, pe cuvînt! Aploape că-mi venea să sughiț-de la atîta concentlale minuțioasă şi să mă dau de gol ce elam; noloc că tăcelea s-a deschis, ial picioale pale a început să volbească. Lecunosc, volbea flumos şi volbea cu o fulnică, ial plomisiunile sale şi mai ales faptul că se adlesa cu lespect m-au făcut să-i dau tîlcoale, să mă aplopii şi să mă depăltez, să mă înfoi şi să mă destlam, cum al veni, să-i dau de ştile că îi dau tîlcoale. Apoi, picioale pale a intlat în această casă în cale mă aflu acum, a ieşit după o vleme şi cu o îndemînale îndoielnică s-a ulcat întl-un copac bătlîn cale se numeşte flasing. Fulnica îl aştepta pe o lămulică, dai el n-a obselvat-o şi a continuat să se ulce mai depalte. Pelsonal, cîteva lucluli mi-au adas atenția: picioale pale fuma cam mult, picioale pale se întovălăşise cu nişte vielmişoli pagubă-n ciuperci şi îmi venea foalte tale să stlănut. Asa că de stlănutat am stlănutat, apoi i-am stins tigaia şi apoi i-am luat ostatici vielmişolii cale s-au dovedit a fi şiletuli, dai cale asta nu conta plea tale.

Pelsonal, de ce să mint că as minți ?, deşi nu ale nici o culoale distinctă şi ale şi picioale pale, ceea ce e un fapt cam nesufelit, expelienția cu celălalt picioale pale de cale m-am ataşat, cel cale consduia lumi palalele pe eclane întesate de puncte mici, cel cale fusesem copil mai de demult, m-a ajutat să tlec peste multe necunoscute cale mi s-al fi pălut de nelecunoscut. A mai contat, lecunosc, şi faptul că acest picioale pale ne aude tot ce zicem şi uneoli, de multe oii, ne aude chial şi ce nu zicem şi zice el pendu noi cu gula lui, chial dacă noi nu zicem nimic şi chial dacă de multe oii e ca lufele întinse pe sfoală şi nici nu ştii cînd le bate vîntul. Acesta e un fapt implesionant, la cale mai pun un alt fapt implesionant, că Altfled ale cu cine să se laude, ial Legletel, pentlu plima oală de la acea sclisoale blestemată, nu mai dă culs senti-mentelol sale amoloase şi stă pe loc, adică aici, ceea ce pendu noi este alhisuficient de flumos şi de implesionant. Mai cled, de altfel, la unison cu plietenii mei, că dumneavoastlă ştiți foalte multe desple Tlistina, că sînteți violetă şi stlăvezie şi că plutiți uşol, stinghelă şi neasemuită, întl-o lume îndepăltată pe cale o vom explola cu toții cîndva, şi chial, dacă al fi să-l cled pe Legletel, cale tace cu atîtea volbe nelostite, încît pot să-l aud de cîteva oii pe zi, aş putea spune că sînteți chial Tlistina, dai nu vleau să mă hazaldez, pendu că hazaldul este un joc la cale mă plicep doal cînd sînt foalte obosit şi

adolm de sulescitale şi atunci îl plovoc să vină la mine şi să-mi joace feste, ial el vine, fălă ca eu să-l chem, şi atunci încep balamucul şi festele, pendu că în loc să-l plovoc eu pe el, mă plovoacă el pe mine şi ajung pe tot felul de palalele alandala pînă mă doale capul şi cînt doal cîntecelul „un pitic peltic face baie întl-un iblic" şi apoi tot spun „lîu, lăţuşcă, lămulică", şi toate palalelele ţopăie în capul meu şi se întletaie şi vai de capul meu pînă mă tlezesc, dacă mă mai tlezesc, cînd mă mai dezesc, oho, mă dezesc, la un moment dat mă tlezesc, de ce să nu mă tlezesc cînd nu mă mai dezesc?

Da. De ceva timp, de cînd scliu înduna şi mă gîndesc intelmitent că poate picioale pale e nemu-litol ca AUlaugh, deoalece fielbe aşa de tale, am început să văd lucluli şi-am obosit, şi nu mai pot să mă concentlez la fel de bine, pendu că picioale pale şi-a deschis nişte ochi uliaşi cu cale mă pliveşte cum scliu şi cu ochii aceia stligă sple mine încet şi apoi din ce în ce mai tale, din ce în ce mai tale, din ce în ce mai tale, mai tale, mai tale, mai tale „bună dimineaţa, bună dimineaţa, bună dimineaţa ! bună dimineaţa!! bună dimineaţa!!! Bună dimineaţa ? bună dimineaţa ? ? bună dimineaţa ???"...

şi eu chial nu mai pot să scliu în condiţiile astea, vă loc să mă cledeţi; pe cuvînt.

Altfred

Bună dimineaţa. Ab initium, fie-mi permis să spun că „bună dimineaţa" nu rezonează atît de ceremonios pe cît ar trebui. Adaug chiar că, deşi ingratitudinea lipseşte din această adresare, ceva parcimonie tot există, ceea ce nu este bine. Detaliez: un ceremonial bazat pe repetiţie acumulează, vrînd-nevrînd, o inerţie fără reverberaţie spirituală. De aici şi aspectul precar al acestei adresări. N-aş vrea să-mi imputaţi tendinţe doctrinare de sorginte semidoctă, primejdios de vecine cu pedanteria. Aş considera, cu tot respectul pe care am de gînd să vil port, că o astfel de interpretare denotă o viziune tendenţioasă. Ceea ce ar însemna că am păşit cu stîngul, unde stîngul nu este urmat de dreptul, iar corpul, văduvit de centrul său de greutate, se apleacă, ameninţînd să pără-sească stabilitatea conferită de gravitaţie. Iar aici

nu vorbesc de aspectele ce conţin exerciţiul levi-taţiei, ci, mult mai gregar spus, de o banală şi înjositoare rostogolire la pămînt. în fine, e de presupus că nu vă veţi lansa în acuze nefondate atît timp cît ideea mea a rămas într-un stadiu incert, de enunţ larvar. Chestiune pe care doresc să o rectific cît mai grabnic cu putinţă. Comoditatea în aceste clipe vă poate fi de ajutor; nu ezitaţi să faceţi apel la binefacerile ei. Revin: se poate vorbi de anamneză în adresarea „bună dimineaţa" ? Posibil. Se poate invoca instaurarea metastazei în expresia „bună dimineaţa"? Rămîne de văzut. Concretizarea precizărilor mele nu va suferi amînare. Desigur, ceremonialul adresării de „bună dimineaţa" există din vremuri

imemoriale. Desigur, invocarea acestui ceremonial are tot sprijinul presupus de tradiție. Dar, am să repet această conjuncție adversativă, dar dacă tocmai în profunzimile acestui ceremonial proliferează un duşman de temut, cel al indiferenței ? Dacă vorbele acestea au fost măcinate de timp pînă cînd sensul lor s-a pierdut, dacă în inima acestei adresări nu se mai ascunde nimic? Aceasta este interogația de finețe pe care sper să v-o ridic la fileul dumneavoastră spiritual pentru a o voleibala cum credeți de cuviință. De abia acum intenționez să sper că m-am făcut cu plenitudine înțeles atunci cînd am cutezat să afirm că „bună dimineața" conține destulă parcimonie implicită. „Bună dimineața, bună dimineața", dar ce fel de „bună dimineața"? Ați putea să invocați prezența adjectivului „bună", adjectiv ce ar rezolva în oarecare măsura dilema noastră. O urare ce îl conține pe „bună" este, conform unui raționament expeditiv, o urare bună. Oare n-ar fi însă timpul să ne deprindem să fim mai nuanțați de atît, oare nu e cazul să refuzăm truismele mincinoase? Hm? Ha? Chiar să picăm în capcana unei gramatici găunoase, chiar să facem sluj în fața unei semantici ieftine ? Mai poate fi bunul bun atunci cînd este extenuat de uzură? Oare răul nu poate rezida în inima fleşcăită, scuzați cuvîntul, a unui adjectiv ros pînă la extincție de sens? Cred că se impune o mai dreaptă reinterpretare a acestei expresii. Şi mai cred că doar suferința de ordin maladiv cu care se confruntă stimatul nostru picioare pare l-a făcut să se exprime atît de vulgar de neatent în corespondența cu dumneavoastră. Aşteptam de mult să intervin cu aceste precizări, precizări fără de care, desigur, epistolele sale s-ar transforma într-un adevărat laborator de germeni ai ambiguității. E cazul, acum, cînd amicul nostru s-a acoperit cu stropi fierbinți şi tremură, cînd geamurile au cedat la presiunea crescîndă a vîntului înghețat, cînd frigul răstălmăceşte vorbele coerente,

dictînd termeni univoci în viețile noastre pitice, e cazul să îndrept traiectoria gîndirii pe făraşul ei normal.

Acerbum sane et luctosum muntium, ne aflăm în greierii munților. Acesta ar fi doar un termen al ecuației. Un alt termen, de importanță echilaterală, ne aduce ca obiect de studiu anotimpul descris în mai toate manualele de specialitate temperat--continentale ca fiind iarna. După cum opurile ştiințifice au relevat cu supra de măsură, între iarnă şi greierii munților se dezvoltă o atracție specială, ca de la cedent la beneficiar şi invers. Astfel, zăpada, frigul, izolarea induc unele stări specifice de alienare, stări care, într-un astfel de spațiu răsfirat la altitudine, pot căpăta o amploare mult mai mare. Pentru a unifica aceste laturi (greierii munților şi iarna), pînă în acest moment, prezumtiv isoscele, aduc pe tapet problematica sentimentală, cu care închid, cel puțin într-o geometrie plană, ecuația echilaterală. Gradele acestui triunghi muntos-iernatic-sentimental, răspîndite astfel uniform, vor potența un teritoriu magic din care, intermitent, vor radia aserțiuni deznădujduite precum cele cu care domnul picioare pare vă spune

„bună dimineața". Cum interpretăm noi aceste radiații, atît de active şi de personale, odată ce contextul ne-a fost dezvăluit ca fiind unul perfect echilateral ?

Oare, dacă scoatem acest „bună dimineața" de pe mediana sa obişnuită ca să-l introducem într-un apartament de beton populat cu pitici de tip PRAF, sensul va mai sta în picioare sau se va prăbuşi, supraponderal, la pămînt? Mă tem că acest sens nu se va păstra pur precum piatra filozofală dintr-un rîu cu meandre multiple, mă tem că contextul cacofonic îşi va pune amprenta peste situație, iar adjectivul „bună" împreună cu substantivul „dimineața" se vor acupla în scîrbă, pentru a da naştere unei adresări sterpe, fără temei. Dimpotrivă, în acest cadru triunghiular pe care mi-am permis să-l arăt ca fiind echilateral, „bună dimineața" va decola plin de o deznădejde nobilă, întocmai ca un corp ceresc plecat în căutarea unui alt corp ceresc. Că această întîlnire se va petrece odată şi odată este genul de utopie pe care o pun pe seama beletristicii, genul de prezumție wishful thinking care mă lasă preponderent rece. Şi asta în ciuda antecedentelor mele care mă recomandă ca parte integrantă dintr-un arbore cu tendințe genealogice vădit intelectuale, mai exact, iertați-mi alunecarea spre biografie personală, chiar o ramură a PIC, unde PIC nu este altceva decît Piticul Intelectual Castanian. Ceva, o intuiție, desigur, îmi dă de ştire că, precum orice purtătoare de genă feminină, nu refuzați partiturile mondene, dacă nu chiar le lăsați

să prevaleze asupra ştiințelor exacte şi rotunde. Am să vă fac pe plac, şi asta ca să vă dovedesc că armoniile lejere nu-mi sînt întrutotul străine. Un interlocutor afabil va şti să plaseze, ca nişte mici subterfugii în căutarea marelui sens, pilde, anecdote şi întîmplări cu tentă derizorie, care, în detrimentul oportunității de ansamblu, se vor materializa în refugii de ocazie, tocmai bune pentru descreținarea circumvoluțiunilor mai puțin apte pentru stratageme complicate. După cum, îmi iau permisiunea să cred, pot fi descrise circumvoluțiunile dumneavoastră.

Abusus non tollit ursum, ceea ce, într-o traducere de ocazie, ar însemna că, deşi în literatură se rostesc numai neadevăruri, rostul acestor neadevăruri facilitează aşezarea petelor de cafea pe opera scrisă. Astfel, acolo unde se va strecura un neadevăr de geniu, iar în literatură există uneori astfel de chestiuni, zona va deveni erogenă, aptă pentru a se acupla cu o picătură de cafea. Odată ce acest deziderat va fi atins, timpul trecut pînă la apariția unui Pitic Intelectual Castanian se va dovedi infim. Magnetizați de clipocitul de tip „pic" al cafelei pe textul în cauză, PIC îşi vor părăsi castanii utopici şi se vor teleporta în timp real pentru un dezmăț culinar care va şti să facă diferența între un neadevăr cu substanță de unul fără substanță, un dezmăț ce va şti să separe o picătură de

cafea tare de o alta picătură decofeinizată. Cafeaua absorbită de textura poroasă, preferabil îngălbenită şi deteriorată a unei pagini de literatură se va răs-pîndi suficient de uniform încît aroma ei să devină cunoaştere, delectare şi ospăț pentru un astfel de PIC. îmi amintesc de prea-bunul meu tată Bel et Triste ce degusta tacticos clasici ruşi şi realişti francezi, tatăl meu ce ştia ca nimeni altul să găsească neadevăruri cu duiumul, tatăl meu ce lăsa aceste neadevăruri să se pătrundă de cafea, ca apoi să le analizeze în fel şi chip, să le citească o dată şi încă o dată, extrăgîndu-le seva şi sorbindu-le cafeaua. Ei bine, acest prea-bun tată al meu, aplecat asupra neadevărurilor cu substanță, lansa interogații de tipul „cine e?", cu precădere la amurg. Desigur, cel care îl importuna cu prezența eram eu, singu-rosul Altfred, ceea ce şi îi replicam, „sînt eu, singurosul Altfred", fratele galben al metropiticului Fred, frate, la rîndul lui, al unui pitic, Gnomulaf Ing, pus pe şotii şi imposibil de prins, frate ce l-a vizitat într-o seară pe un picioare pare cîntăreț celebru. Mondenități de duzină, dacă mă lăsați să am şi eu o părere în privința aceasta, mondenități care, din păcate, au prevalat în alcătuirea numelui meu de alt Fred şi care l-au determinat pe prea-bunul meu tată să-mi atribuie o existență secundară,

multiplicată, fără prestanța pe care de bună seamă că o meritam... Iar prea-bunul meu tată Bel et Triste se arăta nedumerit de prezența mea în preajma volumelor pătate de cafea, deşi era limpede că, de prichindel, natura Castaniană îşi depozitase rădăcinile ei mărgelate în culoarea mea iscoditoare. Personalitatea sa părtinitoare, bej, aparent stoică, dar mai degrabă decrepită, şovăiala sa perpetuă şi abuzivă nu i-au înlesnit nici un temei al cunoaşterii în ceea ce mă priveşte. Perplex şi opac, prea-bunul meu tată s-a arătat indisponibil să pronunțe aserțiuni banale şi tandre de tip filius est pars patris ori altele asemenea. în prezența lui contorsionată, de o aristocrație cu iz de naftalină, mă volatilizam printre picăturile de cafea, de unde deosebeam zațul de erzaț, pe Castorp de Polux, pe Platon de Platonov, şi mă îndreptam către esențe. Cu nesaț sorbeam esența, iar una dintre aceste esențe, citită într-o carte, îmi vine şi astăzi, sub formă de eructare, înapoi. Iat-o: „Interfluviul ce mărgineşte valea către sud nu prezintă interes, fiind în bună parte acoperit cu jnepeni". Şi astăzi îmi doresc să ştiu, şi mă trezesc țipînd, de ce acel interfluviu ce mărgineşte valea către sud nu pre-zintă interes de vreme ce este acoperit în bună parte cu jnepeni. Cum să mai aibă substanță un astfel de neadevăr cînd jnepenii ne-au adăpostit

pe mine, pe ingratul Usi şi pe mult-încercatul Regretel după cea mai de seamă aventură a vieții noastre? Aşa ceva eu nu concep a pricepe, aşa ceva ar trebui abolit.

Iată: seara căzuse intermitentă, în franjurii ei exfoliați, Regretel era mut, de bună seamă, iar orice potecă spre numele Şi Hams Şi dispăruse. Tăcerea se înăsprea în riduri abrazive, pulverulente din care, printr-o frecare subtilă, ce nu ne aparținea, săreau aşchii de supliciu şi melancolie. Era tardiv să mai vorbim, acum cînd Regretel se calcifiase în el însuşi, iar transmisiunile sale lungi şi albastre, pînă de curînd ardente şi rectilinii, erau bruiate de formațiuni crepusculare, recluzive. Memoria acționa asupră-mi cu imagini disparate a căror coerență cristalină nu o voi pune nicicînd sub dubiu. Astfel, o vedeam pe nefericita mea mamă, Para Lelii Bipeda, robotind prin spațiu în culoarea ei insuficient cizelată, o vedeam zîmbind parțial şi nedefinitivat, o percepeam grobiană şi inutilă, îi analizam zbaterea în căutarea unor expresii ce ar fi dobîndit înțelegerea mea; draga mea mamă, tu partíalo, tu nedefinitivato, tu autoareo a unor judecăți de felul „Altfredțelul meu singur, Altfredțelul meu deştept4!; da, doamnă, mama mea nu a fost cultivată cu spirit iscoditor, nu a resimțit nicicînd un juvenil cocothes scribendi

precum fiul ei galben şi singuros Altfred, a fost departe de mişcarea arivisto erată, dar l-a iubit temeinic pe distant bejul Bel et Triste, l-a iubit pînă la subjugare, fără ca picătura PIC să-i fi atins vreodată ciclamul permanent pe care îl bigudiza pînă la venerație, da, doamnă, aceasta a fost mama mea, nu rîdeți de Piticii Gospodarnici, nu rîdeți, doamnă, pentru că eu am făcut-o la timpul necuvenit, iar căința m-a torturat aspru într-o înserare, exact aceeaşi înserare pe care o narez acum; probabil că intermitent dezvoltatul Usi a pus lacrimile mele pe seama scurtcircuitului emoțional al aventurii trăite; cum era să-i spun, tocmai acestui vernil țopăitor şi vesel, Usi, că buna mea mamă mi-a invadat spațiul subconştiental şi-mi intonează slab şi blînd „Altfredțelul meu singur, Altfredțelul meu deştept" ?; mă eliberam în cavalcade de plîns şi remuşcare, acum subțiri si camuflate, acum puhoi şi fragmentate, doamne, doamnă!, mama mea era acolo, într-o imagine disparată, precum un ochi vălurit de apă stătută în care plutesc progenituri mormoloace; într-o altă undă a memoriei îmi apărea sora mea, Mara Lelii Bipeda, cea născută aidoma mamei sale, însă mai tînără, o soră cu ochi mari şi atît, o soră ale cărei maxime fereli de inepții a fost să rostească „pic, pic" în momentele în care i-am trecut prin față, „pic, pic", doamnă, „pic, pic"!, poate că de aceea tatăl meu era şi Bel şi Triste, poate că de aceea frații mei au fost acaparați de psihedeliciile narcoziuni ale unor picioare pare, contextul aferent li s-a părut de aşa natură moartă, încît au luat drumul urban al aferării, îi vedeam şi pe ei, pe Gnomulaf Ing şi camuflatul Fred, dar ei nu mă observau, nu, erau departe, pe unde tulburi nu gîndeşti, îi strigam în sinea-mi, „hei, Fred, hei, Gnomulaf!", ei îmi fluturau ceața lor subțire şi degete mijlocii, se îndepărtau grăbit „abia-n-tot, Altfred, abia-n-tot", rămîneam singur, iar în jur zăceau

Regretel sfîrşit şi Usi nelămurit, culorile lor pîlpîiau stins, a surmenare şi ceață răsfrîntă, acolo, desigur, nu era numai prezentul meu, ci şi o bună parte din mirajul existențial, da, acolo, proptit între un albastru slab şi un verde tînăr, galbenul meu îşi găsea făraşul după care tînjise, era mult?, era puțin, doamnă?, asta dumneavoastră să-mi certificați, eu ridic ipoteza că viața nu înseamnă doar delicii retorice şi substanță atrasă de viraj intelectual, ci şi amiciție, speranță, declin, tot ce se ascunde în acel syrus de cuvinte brevis lipsa vita est sed malis fit longior, vă spun, doamnă, cutez şi vă spun că probabilitatea de a nu afla resorturile intime ale vieții ar fi fost copleşi-toare de nu l-aş fi întîlnit pe debordantul Regretel, care pe atunci se exprima coerent, iar numele nu

i se ciuntise; datorită lui am văzut lumina încăperilor şi am palpat de la o distanță mică clevetirile pasiunii, precum cea dintre perfida Tristina şi inocentul Şi Hams Şi Regretel; datorită lui am cunoscut şi alți pitici în fața cărora indiferența mea a început să pălească, numele lor, doamnă, este De Scorbur-Suzi şi All'laugh nemuritorul 5 prin el, prin Şi Hams Şi Regretel, am apreciat, în măsura în care acest lucru e posibil, eforturile benefice ale lui Usi de a se descotorosi de rîul, rățuşca si rămurica ce puseseră stăpînire pe sufletul său unilateral dezvoltat; da, doamnă, alături de piticul albastru şi venerabil, am ajuns să deprind tainele limbii felinăreşti, atît de utile pe timp de pace în demersurile mele de diplomat, „miau, miorlau", doamnă; cu încuviințarea sa am asistat la întoc-mirea unui op istoric despre cămile şi falange, întocmit, pare-se, de un scrib atent şi fumător, iar înşiruirea mea poate continua nestingherită, pentru că din stingherealã m-am ivit şi umbra cu o tumbă am strivit. Observ că dicteul meu lăuntric mi-a luat-o pe dinainte. Mi se mai întîmplă uneori, atunci cînd nu-mi exercit funcția de ambasador. Rog preaplecat iertare.

Doresc să mai pun pe tapetul pătat al memoriilor imaginea firavă, întrezărită în undele de atunci din înserare, a micuțului meu amic Minus Cool. Castanian prin fire de iarbă, dar fără a-şi repeta suficient „am biție, am biție", Minus Cool trăia o glorie iluzorie în memoria mea asaltată de capricii. „Cine e ?", am rostit şoptit în acea înserare expandată, în al cărei plan coexistau vlăguiți Usi şi Regretel. „E Minus Cool", mi-a mărturisit o voce lăuntrică pe care am încercat să o dau deoparte. N-am reuşit. De o parte şi de alta a emisferei cerebrale, Minus Cool înainta decis. Aş fi vrut, neîndoielnic, să-l alung, deoarece nu voiam să fiu încercat de noi muşcări şi remuşcări cețoase. Imposibil ! Vituperant, aşa cum nu l-am cunoscut vreodată, Minus Cool mi-a aruncat în față o creangă de castan pitic. Ştiam, ştiam că în nenumărate rînduri eu am fost cel care s-a opus intrării lui în ordinul PIC. îl consideram nedemn, îl consideram novice, îl consideram prea perfectibil pentru a-şi însuşi cu adevărat perfecțiunea. Pînă atunci n-am ştiut că vorbele mele fuseseră atît de grele încît Minus Cool să alunece într-o naturofilie atît de transparent promiscuă precum cea conținută în versurile :

„Fiind băiet păduri cutreieram şi mă culcam ades cu un izvor". N-am ştiut, vă rog să mă credeți! Am ştiut doar că, respins de ordin, tînărul s-a dedat lirismului cu rezultate notabile, că mi-a refuzat în repetate rînduri oferta pedagogică şi că a sfîrşit, întocmai ca alți pitici necumpătați, într-o beatitudine

viciată, fără legături palpabile cu mediul înconjurător. Dar iată-l acum interpus între mine şi Usi, încercînd să-mi submineze pasivitatea cu gesturi vitriolante, tribale, cadențate. Pe scurt, doamnă dragă, Minus Cool dansa, dansa în memoria mea resuscitată, dansa lasciv, premonitoriu, dansa barbar, dansa alert. Amuțisem, frapat desigur, iar dansul lui Minus Cool resuscita amintiri pierdute, devenea mai ferm şi mai grăbit, devenea asiduu, iar îh acele mişcări trepidante, convulsive intrau, încetul cu încetul, frații mei, Gnomulaf Ing şi Fred, sora mea, Mara Lelii Bipeda, mama mea Para Lelii Bipeda şi, într-un tîrziu, laconic şi decis, prea bunul meu tată, Bel et Triste. Cu toții se roteau în jurul lui Minus Cool şi al înserării grăbite, mă acaparau cu ritmul lor convulsiv, mă amețeau, şerpuiau spre mine, mă obligau să-mi înfrunt trecutul ; Minus Cool scotea, intermitent, strigăte înfundate „hm ha, hm ha", frații mei îl urmau, la fel şi sora mea, la fel şi părinții, acea pajişte şi acea înserare reverberau de unde mormăite, „hm ha, hm ha", un infern latent se dezlănțuia în mine, iar în ceața mea galbenă se înfiripa ritmul, da, sterilitatea gravă mi-era injectată cu ritm delirant, îl îmbrățişam pe Minus Cool, îi cerşeam iertare şi porneam la dans, „hm ha, hm ha", mă răsuceam pe căi întortocheate şi dansam, Minus Cool rînjea enorm şi tăcea, Gnomulaf Ing fredona nişte versuri stridente „ha ha ha, hi hi hi, Fm a laughing gnome and you can't catch me", Fred alte versuri stridente „scream thy last scream old woman with a casket", sora mea urla dezlănțuită „pic pic, pic pic", mama mă îndemna să dansez, „dansează, Altfredțelule, dansează", dansam ca turbat fără să mă mişc, prea-bunul meu tată lansa interogații frenetice „cine e?, cine e?", „e Minus Cool, e Minus Cool", răspundeam eu fără să stau pe gînduri, Minus Cool mă parazitase cu dezmăț şi contorsionare, se răzbuna, mă epuiza; istovit şi frenetic, dansam întruna alături de ei, „hm ha, hm ha", gustam delicii, simțeam freamăt, streche, delectare; edificiile seriozității, construite cu migală, se prăbuşeau unul după altul atunci cînd m-am trezit stors, la capătul puterilor, între verdele Usi şi albastrul Regretel. Se însera încet, istovitor. Gravitatea mea era în ruine. „Ai adolmit şi te-ai mişcat cam tale", rememorez că mi-a spus Usi. „Ai dreptate", i-am spus şi eu. Usi m-a privit atent, de parcă ar fi descoperit exercițiul gîndirii, iar apoi m-a întrebat iscoditor: „Cine e acum în tine?". „E Minus Cool, care se îndepărtează", i-am mărturisit, blînd şi împăcat cu mine însumi. Minus Cool s-a tot îndepărtat de atunci, în mod palpabil, acolo unde palpabilul poate fi definit doar ca o coajă subțire şi insignifiantă a realității intime. Dincolo de aceste țesuturi cețoase, întrezăribile cu ochiul liber, el dănțuieşte şi acum în mine, împreună cu frații, sora şi părinții

mei, iar ori de cîte ori îi simt şi îi aud, galbenul meu pulsează indecent, pătimaş şi fără scăpare. Chiar şi în circumstanțe diplomatice aflîndu-mă, am pretextat motive de ordin tehnic, am ocolit cu băgare de seamă prezențele indiscrete, mi-am găsit un cotlon ferit, iar în acel cotlon am început să îngîn tainic, obsedant, „hm ha, hm ha". Apoi, cum libertatea de ordin mic, infimă în aparențe, are valențe infinite, m-am recules, am zîmbit, m-am adunat şi m-am scăzut, m-am înmulțit şi m-am împărțit, iar la sfîrşitul acestor operațiuni esențiale, doar iluzoriu matematice, am dansat, doamnă, am dansat. Sînteți a doua entitate care îmi află secretul. Regretel, fără a-i fi mărturisit ceva, a ştiut cu certitudine tot şi a ştiut chiar din acea înserare încărcată de unde, de memorie şi de remuşcări. Astfel, s-a întîmplat ca privirea lui albas-tră, topită şi îndepărtată să se întoarcă pentru o vreme la mine, să mă cerceteze cu de-a amănuntul, să rămînă ațintită spre acea potecă lăuntrică pe care se îndepărta Minus Cool, apoi, cînd piticul acela mic a dispărut în hățişurile mele interioare, s-a întîmplat ca Regretel să elibereze un şir de lacrimi mari şi albastre, atît de mari şi atît de albastre, încît, într-o clipă, m-am simțit inundat de o emoție fără seamăn. De acolo, din acele unde tulburi care îmi reflectau şinele, chipurile tuturor s-au amestecat laolaltă într-un zîmbet unanim, iar acel zîmbet s-a îndreptat către Regretel. Pe acea pajişte, de unde înălțimile fumegînde ale Stîncii Roşii se vălureau spasmodic în înserare, i-am zîmbit lui Regretel împreună cu toți ai mei, başca micuțul Minus Cool, iar apoi am zburat spre Usi. Ajuns la el, l-am îmbrățişat fără menajamente. în viața aceasta, de aici, piticul verde şi piticul albastru erau frații mei.

Da, doamnă, primejdia trecuse şi învinsesem groaza. Da, doamnă, l-am reperat pe Regretel păşind hipnotic spre înălțimile roşiatice ale morții. Feroce ne era clipa, grotescă ne era spaima! Din tumultul preaplin ce îmi pompa cofeina cunoaşterii, am simțit galbenul meu reverberînd de sens, iar sensul era acesta: Una alus victis ullam sperare alutem. M-am străduit să-i înmînez tovarăşului meu de aventură, Usi, înțelepciunea latrină. Nu a înțeles, desigur, iar eu mi-am rectificat poziția; nu era timp pentru subtilități intelectuale, aşa că i-am făcut pe plac şi am repetat vorbele lui incoerente: „Abstracție se poate face de orice". Nimic! Nimic nu s-a mişcat în noi pînă cînd universul nu a coborît, brusc, într-un punct mort. De acolo, din acel punct, instinctul meu de conservare a primit unda verde a lui Usi şi în viraj spasmoidal am țîşnit în spațiu. Spațiul se compacta în survolarea noastră, iar radiațiile pitice se dezagregau în corpus-culi primordiali. Acolo în noi, in nuce, se afla totul. Sensuri străvechi pluteau în lumină, stele şi elipse, pulsari şi genuni se topeau în dîra de lumină galben-verzuie ce iradia" din forțele noastre contopite. Incandescența era sensul, iar sensul nu accepta întrebări, sensul era unic, sensul era iubire de pitic, sublima, ultimativa iubire de pitic, cea care anulează într-o clipă coordonatele ştiute ale lumii, cea care poate face abstracție de orice, după cum crede Usi, cea care poate aboli începutul şi

sfîrşitul, după cum sînt convins eu. Numai iubirea ne-a dus în spațiu şi tot ea ne-a purtat pînă la buza hăului cel roşu, de unde, fără întrebări si fără răspunsuri, a absorbit albastrul lui Şi Hams Şi Regretel şi, într-o vibrație unică, de tandem, l-a repus în drepturi, pe pămînt. în acel luminiş terestru, secătuiți de voluptatea ancestrală, am descoperit că prietenul nostru era mut.

„De ce era mut prietenul vostru?", mă veți întreba. Am numai supoziții, e drept, cu damf de certitudine. în primul rînd ar fi trebuit să vă fi aflat în preajma torentului de pasiune orbitoare emanat constant de Şi Hams Şi Regretel împreună cu partenera sa de viață, Tristina. Doar aşa, acompa-niind poate ironic, după cum am făcut-o eu, jerba de scîntei multicolore, de proveniență erotică a armoniei lor, ați fi putut constata că amorul acaparator irumpe fără discemămînt, autodevorîndu-se în excese continue. Numai aşa, aflînd că lucrurile extinse spre dezmăț întîlnesc, inevitabil, pe orbita lor extincția, veți putea cugeta în voie la resorturile intime ale muțeniei autoinduse a prietenului nostru albastru. Atunci cînd o astfel de pasiune întîlneşte ipocrizia, vezi cazul evident reprezentat de Tristina, partenerul devine opac şi rapace, se demagnetizează, chimismul atotştiut se acoperă de entropie, iar o natură pitică, chiar şi stăpînă pe ea însăşi, precum cea a lui Regretel, deraiază de la făraşul normal. în alt rînd, la fel de prim ca şi cel mai înainte enunțat, tacticile mele evazive, aparent abstrase de la comunitatea în care mă aflam, mi-au permis să depistez, mai ales la orele amurgului, o anumită inițiere tandră între Tristina şi un pitic abscons, visceral şi înfofolit, numit Tremurud. Cu tertipuri specifice absconşilor, Tremurud s-a insinuat în viața Tristinei, destabilîzînd-o. Am încercat să-i atrag atenția venerabilului Şi Hams Şi Regretel asupra trădării evidente ce este pe cale să se comită sub acel acoperiş în pantă. I-aş fi spus: „Stimate amic, îți atrag atenția asupra unui vers ambiguu: flori albastre Tremurude în văzduhul tămîief; de aici, el, cu destoinicia sa intelectuală, ar fi sesizat metafora, floarea era Tristina, albastrul de care aparținea era el, Şi Hams Şi Regretel, iar văzduhul tămîiet, capcana lascivă întinsă de Tremurud; aş fi încercat să-i mărturisesc toate acestea, însă nu doar proverbul „introducerea -ta între pitici amorezați va fi însoțită de averse şi descărcări electrice" m-a ținut deoparte, ci şi dezgustul crescînd de a o vedea pe Tristina cum dă curs propunerilor indecente ale lui Tremurud. Tristina ştia fără doar şi poate că ştiu ceea ce ştiu, aşa că mă ironiza în plen, spre amuzamentul tuturor. Dezgustător! Atunci cînd ingrata pitică a cedat persuasiunilor erotice inițiate de Tremurud şi a plecat cu acesta pentru a-şi consuma idila imundă, Şi Hams Şi Regretel a început să răbufnească în valuri, să strige ca un apucat şi să nu-şi mai dorească a da socoteală nimănui. Nu atît de teama lui, cît de tristețea ce mă încerca văzîndu-l astfel, m-am refugiat într-un colț umbros, de unde l-am zărit dispărînd înspre pădure. De aici şi pînă la muțenie nu mai era decît un pas, pas pe care Şi Hams Şi Regretel l-a înfăptuit

atunci cînd a început să urce spre ametitoarele piscuri ale Stîncii Roşii. Lamantes sunt lamentes! Clar!

Dacă prezumția de vinovăție a piticei violete mi se pare grăitoare, revin şi spun că nu voi înțelege prea curînd acele vorbe esențiale sorbite şi citite cu ocazia unui ospăț PIC: „Interfluviul ce mărgineşte valea către sud nu prezintă interes, fiind în bună parte acoperit cu jnepeni". Iertați-mă că mă pun în poziția de a contesta unele esențe, dar, pur şi simplu, nu pot accepta că jnepenii nu prezintă interes. Nu, nicidecum. Printre jnepenii aceia, la care am ajuns tîrziu, pe cînd înserarea se fărîmițase deja în noapte, printre jnepenii aceia am poposit, istoviți de urcuşul neîntrerupt. Printre jnepenii aceia am descoperit gustul tihnei, acel contra-balansoar al vieții după care tînjeam atît. Ce ar fi de spus, doamnă, pentru a evita patetismul? Că ne-am hrănit, pe săturate, cu flori de rododendron (rododendron is a nice flower, evergreen, it lasts forever) şi că am împresurat tăcerea cu gîndurile noastre nerostite? Că am aflat ce este o vale a dorului şi cum poate fi arsă o piatră de către Piticul de Stîncă Pleistocen? Că am aflat tainele cascadei umplute de vînturiş şi că noi am fost cei care au stotornicit un cuib al acelui dor alpin ? Să vă povestesc, doamnă, cum, la început, frigul altitudinii intense mă scotocea prin ceața firavă, făcîndu-mi galbenul intelectual să zvîncnească şi dăruindu-mi insuportabili upercăcei ? Sau mai bine să vă istorisesc la ce tertipuri am apelat pentru a-mi ostoi vertijul înfrigurat? Fie! Vă voi spune că

în timp ce singurosul Regretel privea ardent spre zările fumurii ale Bau-Baiului, iar elipticul Usi îşi măcina energia în lupte inutile cu Pitici Pleistoceni, eu mă retrăgeam în umbra aspră a jnepenişului şi acolo, neştiut şi incantatoriu, porneam să îngîn silabele magice „hm ha, hm ha". Le îngînam prelung, doamnă, pînă cînd cerul se răsturna în el însuşi, iar universul se apleca într-o parte, pînă cînd lucrurile se decolorau în penumbră, iar în undele mele vii începea să vibreze dansul. Clocotul său devenea sălbatic, galbenul fumega a transă şi atunci, doamnă dragă, mă eliberam într-un şir nesfîrşit de salturi ritmice, care mă propulsau în stratosfera şi dincolo de ea, care mă transbordau spre abisuri şi găuri negre, în galaxii şi vîrtejuri statice, într-o comprimare fractalică, unică, neasemuită. Cînd mă reîntorceam printre jnepeni, ştiam că numele meu este Altfred şi că lumea ar fi asta, dar, în definitiv, s-ar putea să nu fie deloc. Atunci, în clipele acelea, cînd rostul şi esența se îndepărtau precum un fum maya hi, maya ha, cînd deruta risca să-mi părăginească existența şi mă apropiam vertiginos de sevraj, atunci îi regăseam pe Usi şi pe Regretel, iar lumea aceasta, iluzorie poate, se colora a adevăr, un adevăr senin, de verde, albastru şi, uneori, galben, amestecat. Aş fi vrut să-i îmbrățişez, dar eram prea timid pentru a duce

gestul pînă la capăt. Mă mulțumeam să adorm împreună cu ei în culcuşul de jnepeni din care presimțeam că, odată şi odată, va trebui să plecăm.

Zis şi făcut. Prin capacitatea mea retorică desă-vîrşită, prin aerul meu locvace am plecat pentru a mă impune rapid ca Ambasador al Ordinului Stîncos. Cu regret, doamnă, vă înştiințez că nu vă voi satisface curiozitatea privitoare la îndeletnicirile unui ambasador. Sînt secrete, doamnă, secrete pitice al căror rost e de a fi păstrate. Ceea ce chiar am de gînd să fac. Usi, în schimb, cu mintea sa mai puțin strălucită, nu a găsit alt post decît cel de bătăuş necalificat în Ordinul Culegerea Gheba. N-am să mă adîncesc în ditirambe împotriva calificărilor sale îndoielnice. Ceea ce contează este că s-a simțit împlinit şi, mai ales, că n-a sesizat ce şubredă şi putredă este treapta socială pe care s-a aşezat. în fine. Regretel, în schimb, a dat curs sentimentelor sale amoroase şi s-a învăluit într-un autism cifrat, pe care mulți alți pitici au încercat să-l decodeze. N-au reuşit. Credeți-mă pe cuvînt, orgoliul de a le decripta curioşilor misterul ce-l învăluia pe Regretel nu m-a încercat nici un moment, lată, le puteam spune, este vorba despre Tristina şi Tremurud; iar cu asta, piticii ar fi fost lămuriți. Nu am făcut-o, pentru că respect suferința şi, mai înainte de suferință, respect stindardul camaraderiei.

Astfel, cînd acest stindard flutura în vîntul vieților noastre separate, cînd tremurul intern mă făcea inapt pentru politică, era de ajuns să mă retrag şi, preaplin de dor, să rostesc pînă la epuizare „hm ha, hm ha". Lumina se rotea pătrată, iar cînd dansul păşea spre limitele sale celeste, mă trezeam, toropit şi eliberat, alături de marii mei prieteni pitici, singurii şi irepetabilii Usi şi Regretel. Timiditatea ne încerca în străfunduri, dar bucuria revederii ne invada treptat, acaparîndu-ne. Povesteam cu intensitate, mai ales eu, deoarece Usi nu reuşea să lege istorisiri coerente. Regretel tăcea, dar păstra un surîs chiar şi pentru inocentul nostru amic verde, cu care mă despovăra de incertitudini. Vorbeam apoi despre norii ce pizmuiesc luna, despre incertitudinea timpului, despre maree şi reflux, despre piticii ursuzi şi mucegăiți, despre culori şi picioare pare, despre mieunatul terapeutic şi crevasele dintre lumi, despre tratamente împotriva upercăceilor şi ceața mincinoasă, despre firesc şi felurit şi, în tot acest timp, admiram bolta cerească şi ne legănam culorile în bătaia vîntului, iar culorile noastre erau galben, verde şi albastru. Cel mai mult însă ne spuneam atunci cînd nu ne spuneam nimic, iar înserarea începea, treptat, să ne momească cu tertipurile sale adînci.

într-o astfel de înserare boltită, nemişcată, pe cînd nu ne mai deosebeam unul de altul, iar orice alt sens al lumii stagnase, s-a întîmplat să primim un semnal vag, intermitent, al unei suferințe pătrunzător de pitice şi împovărătoare. Ne-am apropiat temători, atenți să nu clintim trecerea soarelui dincolo de pădurice, să nu ştergem dungile albe, uriaşe, lăsate de păsările metalice pe cerul obosit, să nu trezim vîntul din adormirea lui ciudată. Cîțiva cîini, unii ştiuți şi

alții îndepărtați, adulmecau chestiuni secrete şi aş minți să spun că o tulburare cu iz de dans stins n-a vibrat, şoptit, în mine. Se întîmpla ceva pe această lume, ceva poate nu atît de hotărîtor pe cît am fost învățați a crede, dar, în orice caz, se întîmpla ceva ce făcea pămîntul să se înfioare, iar asta, credeți-mă, este uneori de ajuns. Am înmărmurit, iar culorile noastre au lucit strident împreună: acolo, în iarba bătrînă amestecată cu funze, am zărit nişte picioare pare întinse la pămînt, adîncite într-un sărut incert, şi am zărit şi o aură, de o culoare nedesluşită, ce plutea părăsită, întocmai ca suferința, într-o părăginire grea şi miloasă, cu miros albastru. Din străfundurile mele galbene, asaltate de uimire, creştea neliniştit un sunet grav şi vîscos: hm ha, hm ha, hm ha, hm ha. Simțeam ceața cum mă furnică şi cum această furnică primea numele de Mimi; cum acest picioare pare vorbeşte cu ceața mea furnică, deşi nici o furnică reală nu se arăta în preajmă. Nu ştiam că aşa ceva se poate, nu ştiam că dansul are un nume, Mimi, nu ştiam că un picioare pare îşi poate găsi un loc pe o creangă de frasing şi, mai ales, nu ştiam că lacrimile sale pot avea gust de dans şi de pitic. Abia cînd m-am aşezat pe nasul său şi l-am abordat cu finețea-mi diplomatică înnăscută, abia cînd l-am testat psihologic cu un rînd de proverbe infailibile şi l-am pus la punct pe bădăranul Usi, abia atunci am reuşit să-mi potolesc tremurul lăuntric şi să inițiem un contact matur, mai exact, să punem bazele acestei întovărăşiri aparent împotriva naturii, întovărăşire care se desfăşoară chiar si în aceste clipe în care, constrîns de împrejurări mai degrabă nefaste, mi-am luat permisiunea să vă adresez cîteva rînduri.

Şi am ajuns şi în punctul în care îmi doresc a vă adresa o întrebare, o întrebare fără de care frigul, vîntul şi iarna se vor înstăpîni pe interioarele noastre, iar în această hărmălaie ne va fi imposibil să ne înțelegem, mai ales cînd ştiu acum că dumneavoastră şi cu mine sîntem singurii dansatori care plutesc deasupra lucrurilor, că paşii pe care i-ați făcut odinioară au atins din ce în mai rar podeaua, că v-ați înălțat uşor, zîmbind, că ați îmbrățişat fără efort tavanul, că ați ieşit pe fereastră şi că ați plutit deasupra lumii, iar muzica v-a însoțit tot timpul, aceeaşi muzică lăuntrică, aceeaşi: hm ha, hm ha. înainte de a cuteza să vă adresez acea întrebare, aş dori să vă aduc la cunoştință că picioare pare mă priveşte acum cu ochi haini şi tulburi şi mă întreabă dacă sînt eu, Altfred. Mina sa întinsă încearcă să mă înhațe, iar în condițiile astea mi-e din ce în ce mai dificil să mă concentrez la actul scrisului. Mîna sa are degete răşchirate, doamnă, iar ceața mea este fragilă şi, totodată, galbenă. Iată: vîntul şi-a început dansul său sălbatic, hm, ha, hm, ha, iar acum ne rostogolim pe podele, măturați de frig, eu, Usi şi Regretel; îmi pare rău, dar mă îndepărtez vrînd-nevrînd, însă vă las aceste vorbe pe care le-am notat fugar seara trecută: „Mi-e frig, Bumbo, mi-e frig, Bumbo?, Bumbo?, Bumbo?, Bumbo, Bumbooo!, nu mi-e frig, auzi?, mint, ba nu, nu şi nu şi nu şi nu!, uite aici: brînduşeee, uite: morseee, am şi anzi, am anzi, am

anzi mari, am anzi mari, mari, hm, ha, desigur, desigur ce-i sigur e sigur de sigur e şi nesigur şi singur şi ros, fiul e male, lăţuşca e mică, Usi stă pe o lâmulică, Usi?, Usi?, Usi?, Altfred?, Altfred?, eşti o căţea, ham!, căţea!: cuţu\ cuţu\ Ana, vino-ncoace!, Ana Nache te cheamă, da, Ana Nache, el Bumbo Nache, pe tine te cheamă Ana, pe mine cum cheamă?, Bumbo!, nu aşa mă cheamă, pe mine

nu mă cheamă nimeni, clar?!, de ce?, de ce ce? ba nu aşa, aşa nu, aşa nu te cheamă, te cheamă cineva la el şi tu te duci şi mie mi-e cald, fac ceai, ceai, am spus ce ai, ceai?, ce am?, am ceva?, nimic!, e ceai, e ceai, e ceai cu şoricei, şoricei frumoşi, frumoooşi!, culeşi de pe cîmp, ham!, Ana!, e Ana, Ana vino-ncoace!, Ana?, Ana?, scoate-mi inelul ăsta!, inelul ăsta mă doare, inelul ăsta se umflă, inelul ăsta îmi sparge toporu-n cap, lemnele de frig, mă doare inelul, i-ne-lul, te cheamă Tristina, Tristina te cheamă şi te chem eu: căţea!,

să nu latri la pisici, că schimbăm foaia şi trecem pe caiet dictando!, hm ha, ce picioare am, lungi şi pare, am picioare lungi şi pare, mi s-a umflat inelul Regretel, Regretel?, vezi cum s-a umflat?, scoate-mi şoarecii din ceai, lasă-le doar cozile, pitici mici, cine se duce să-mi aducă fesul?, fesul meu, unde e ?, hm, ha, fesule!, fesuleţule!, Tristina!, te cheamă Regretel, nu te cheamă aşa pe tine, de ce vii aici ?, nu vreau să te văd pe tine, ai faţa prea lungă acum şi de ce zbori ?, de ce zbori ?, unde te duci?, vrei colivă?, mai am nişte colivă pentru tine, uite!, nişte colivă, uite, uite, colivă!, uite colivă cu bomboane, vezi?, bomboane!, trebuie să mă duc s-o aduc, vezi?, coliva ta, ne băgăm sub ea şi hibernăm şi cît hibernăm, mîncăm bomboane şi brînduşe de la Matilda, sub plapumă nu mai

stau, că e prea calci, unde transpir şi mi se evaporă ceaţa, îmi explodează mercurul, buuum!, bună dimineaţa!, Altfred, închide geamul!, hm, geamul s-a spart, ha!, Altfred, nu mai închide geamul!, geamul s-a spart, Altfred, nu s-a spart, s-a spart de la Minus Cool, e Minus Cool pe aici?!, este, bagatelă-ntre picioare, m-am uscat, acum e seară, Regretel?, Regretel?, eu tremur ud şi iubita mea-i fierbinte şi goală, şi are alunițe, dar nu la talie, acolo n-are, nu-ți spun unde are, pentru că o cheamă Tristina şi te superi şi te îneci, taci odată, pitic nesuferit!, iartă-mă, mi-e frig, cred, mi-e şi cald, preponderent mi-e şi cald, scoate-l pe Ştegliț din ceai!, goool, un nou gol magnific înscris de Mulțescu!, acțiune pe partea stîngă acum, Țălnar intră în careu, fentă din corp şi gooooooooool, este 21 la 1!, autorul golului Comei Țălnar!, stelistii pierd mingea rapid, deposedare Nicolae, Nicolae, Nicolae urcă în careu, şutează Nicolae la vinclu, gooool, goool Alexandru Nicolae, fundaşul dina-movist duce scorul la un neverosimil 34 la 2!, pasa greşită, recuperează Orac, gol Orac!, Orac, Orac, Orac, Orac, centrare a lui Orac pentru capul lui Augustin, goool!, al nouăsprezecelea gol al atacantului alb-roşu!, paradă a lui Țețe Moraru, bravo, Țețe!, Țețe scoate mingea din careu, caută un coechipier demarcat, îl vede pe Helmuth uşcheala,

ne-am distrat destul! Ce te zgîieşti aşa la mine ? Cu ce drept te uiți aşa la mine ?! Tu n-auzi ce-ți spun ?! Cu tine vorbesc, duduie! Ți-am spus să te cari. Cară-te! Ca-ră-te! Te ridici de pe scaunul ăla acum şi pleci, da ?! Nu mă interesează pe unde pleci, poți să ieşi şi pe hornul casei dacă vrei, dar te ridici şi dispari în momentul ăsta. Hai, nu mă face să mă umilesc, te rog omeneşte, îți cad şi în genunchi dacă vrei: pleacă, du-te, lasă-mă-n pace! Chiar nu poți să vezi că ai picat într-un moment prost?! Uite-te puțin prin camera asta, uite-te puțin! Dacă mi-ai fi spus că vii, aş fi avut timp să strîng pînzele de păianjeni, căcărezele de şoareci, urechelnițele moarte, aş fi făcut o cazemată din zăpada asta murdară sau, barem, aş fi măturat un pic cioburile de geam. Dacă aş fi ştiut că vii, poate că m-aş fi bucurat puțin. Dar aşa nu pot. Nu pot. Am febră şi e murdar. Iar tu mă scoți din minți. Mă scoți din minți. Minți.

Nu te uita cîş, Minus Cool a spart geamul, nu eu. Eu am spart doar oglinzile, să fim înțeleşi. Le-am făcut bucăți, ca să fiu exact. Ce să fi avut eu cu geamul ?, zi şi tu acum: doar nu-s tîmpit să nu-mi dau seama că acum ninge în casă, că podelele s-au umplut încet de gheață şi că vîntul ăsta turbat îşi face de cap cu piticii mei, că-i răstoarnă şi îi trînteşte de pereți cînd i se năzare lui. E numai

vina lui Minus Cool, da, uite cîte cioburi sînt aici. A lui Minus Cool şi a lui Tremurud, de sigur e sigur, că şi el e de vină, da. Doar n-ai crezut că fățarnicul ăsta poate să stea deoparte odată ce l-am dat în vileag. Moare de ciudă şi încearcă să se răzbune cum poate. Vestea proastă pentru el e că pe mine nu mă ating răutățile lui ieftine. Ha! La mine nu țin şmecheriile astea, nu, nu. Pun pariu că ar vrea să mă vadă cum mă aplec ca să culeg cioburile şi pot să bag mîna-n foc că cea mai mare bucurie a lui ar fi să renunț la plapuma de pe mine şi s-o pun la fereastră în loc de geam. Hm! Ha! N-am ajuns atît de prost ca să mă ducă un pitic grena de nas. Nu dau plapuma jos, n-o dau! Poate să ningă oricît aici, pot să crească țurțuri din tavan, plapuma rămîne pe mine, iar eu o să stau în pat. Clar! Păi ce?, am ajuns eu la cheremul unui Minus Cool, mă păcăleşte pe mine un Tremurud? N-ai să vezi! Poți să-mi spui cît vrei să nu las vîntul în cameră, n-am să te ascult în ruptul capului! De fapt aş fi convins că eşti mînă-n mînă cu pehlivanii ăştia, că eşti o pitică malefică şi că ai venit aici ca să-ți bați joc de mine. Sincer, de ce să ne mai ascundem după degete?, un deget, două, trei patru, cinci, cîte degete vrei tu? Hai, recunoaşte! Ai fost şi ai rămas o pitică malefică, chiar şi atunci cînd aveai picioare pare şi te

dădeai drept om! He, he. Aşa-i că nu-s prost?! Aşa-i că bolboroseşti de ciudă că m-am prins cu cine am de-a face? Stai liniştită, mi-a trecut de mult orice frică de tine. Ha, ha, îmi vine şi să rîd, ha, ha, ha, cînd îmi amintesc ce teamă îmi era la început să mă apropii de tine, să-ți ating coapsele, să îți sărut

sînii, ce groază mă apuca la gîndul că voi intra în adîncurile tale ascunse şi clocotitoare, că mă voi da de gol, că îți vei da seama că nu ştiu să fac nimic, nimic, nimic, nimic, nimic, că mă voi pierde în bezna aia cumplită, că vei şti, că vei simți la prima mea mişcare stîngace că n-am mai iubit pe nimeni, niciodată, pînă la tine. Ce caraghioase erau spaimele mele, cînd totul era atît de simplu, cînd trebuia doar să închid ochii şi să te adulmec cu simțurile larg deschise pentru a ajunge în cel mai nebănuit loc cu putință, în inima acelui vîrtej pustiitor, miraculos şi tămăduitor, acolo unde începe şi se sfîrşeşte totul. Nu, nu ştiam ce simplu era, nu îndrăzneam să te musc de teamă să nu mă pierd într-un şuvoi ridicol, tremurat, fierbinte, trezit la viață prea devreme, mult prea devreme. Hm! Ha! De unde era să stiu că si tu esti la fel ca mine, că trupurile noastre se cunosc de la facerea lumii, de unde naiba să găsesc curajul de a te birui prin şoapte întretăiate, cum să înțeleg că mă vei urma oriunde, atît timp cît nebunia aceea mă va purta mai departe, din ce în ce mai departe, pînă în locul de dincolo de noi, unde sălăşluiesc cețurile nemişcătoare şi se odihnesc toți piticii, acum şt pururea şi în vecii vecilor, amin ? N-ai aflat niciodată, nu? N-ai aflat că ai fost şi eşti singura femeie din viața mea, singura pe care am presimțit-o, singura alături de care am descoperit că pînă şi visele se pot prăvăli într-un suspin uriaş, singur, dumnezeiesc. Nu ți-am spus niciodată şi n-am să-ți spun nici acum cînd eşti gata să pufneşti în rîs, să mă arăți cu degetul, să mă legi cu o ață roşie invizibilă şi să mă plimbi în văzul lumii ca pe o ciudățenie din menajeria ta de clovni, ca pe un gîndac sperios cu aripioare care, peste noapte, se poate preschimba în om. Nu ți-am spus, de ce să-ți spun, ce naiba să-ți spun ? Că simțeam apa în mine răbufnind ? Că mi-era teamă să nu mă trezesc în burta unui pitic de grădină? Că mi-era groază de spiriduşi? Aiurea! Mi-era teamă de mine, atît, o teamă cumplită, înfiorătoare, mi-era teamă că mă voi sparge într-o puzderie de fîşii albastre, că mă voi face de rîs, că tu vei hohoti, ha, ha, ha, atunci cînd mă vei vedea gol şi buimac şi tremurud deasupra ta, că mă vei simți singur şi pierdut şi vei rîde, ha, ha, ha, iar eu mă voi sparge într-o puzderie de fîşii albastre, voi renunța la cuvinte şi mă voi rătăci, pentru totdeauna, într-o pădure neagră, urîtă şi fără întoarcere. Mi-era teamă de tine. Da. Pesemne că da, desigur.

Ştii ce? Afară! Ieşi afară, mi-ai făcut prea mult rău! Vrei ? Iartă-mă! Şi taci naibii odată!

Mi-era frică de tine, da, erai o pitică malefică, iar trupul tău era o ceață colorată, numai că tu, tu nu aveai o singură culoare, precum prietenii mei Usi, Altfred şi Regretel, nu, tu străluceai în toate culorile posibile, iar ori de cîte ori mă apropiam de tine, te destrămai într-un zîmbet, la fel de mincinos şi de colorat ca toată înfățişarea ta.

Pentru tine am învățat toate regulile lumii, te-am aşteptat cu buchete de flori, am tăiat felii de pepene, le-am scos sîmburii, am făcut conversație, am băut

ceai, am răspuns „traducător din norvegiană" la întrebarea „ce vrei să te faci cînd o să fii mare", am început să spun „bună ziua" la venire şi „bună seara" la plecare, am privit şi am ascultat oamenii, pentru tine am început să gîndesc ca ei. Fac pe nebunul, zici ? Ai tupeul să mă acuzi că fac pe nebunul ? Nu uita că nu vorbesc cu tine, că am dreptul să mă prefac singur şi să spun ce vreau eu, nu uita că, dacă aş închide ochii, tu ai dispărea de aici pentru totdeauna. Aşa că nu mă mai enerva cu tîmpeniile tale, m-am săturat pînă-n gît de ele, e rîndul meu acum, e rîndul meu să vorbesc aiurea, să-ți rîd în față şi să mă plîng. Ai uitat cite zile te-am aşteptat să spui un cuvînt, cum mă aşezam pe trotuar şi mă rezemam de zidul unei case, cum îmi trăgeam picioarele cînd trecea vreo maşină şi cum şopteam rar, la răstimpuri, ,, v^)rl^^^şt^î cu mine, Tristina, vorbeşte cu mine" ? Tu plîngeai încet şi rar în camera ta umbroasă, te vedeam neclintită, aproape neclintită, tăceai mult, de mult, destul de mult, îmi arătai prin muțenia ta că trebuie să te las, să fug, să uit. Da, desigur, eram orbit de frumusețea ta multicoloră, de suspinele tale copleşitor de singuroase, mă apropiam într-o doară doar, mă ascundeam după maşini şi ziduri şi te priveam cu sfîrşeală, cu teamă şi cu uluire, pînă cînd, într-un tîrziu, se aprindeau felinarele şi se lăsa noaptea. Pesemne că da, desigur, era sigur că mă răsuceam întortocheat, că scrîşneam din dinți şi căutam să ajung la tine, nu ştiam ce să-ți spun, nu ştiam dacă trebuie să mă las văzut, te pîndeam şi mă topeam de dor, acolo, la geamurile casei tale posomorite, la ferestrele alea unde atîrna nemişcată o pînză neagră, pătrată. Nu, nu mă înduplecam să mai plec de acolo odată ce te simțeam atît de aproape, de vreme ce tristețea ta era tot ce putea fi mai mult.şi mai sus şi mai viu şi mai prețios, nu, desigur, n-aveam să mă mai întorc la ai mei în noaptea aceea, nici în cealaltă, nici în cele care urmau să vină, ştiam că mama se va îngrijora, iar tata mai puțin, ştiam că vecinii se vor burzului a indignare, n-avea a face, trebuia să rămîn alături de însingurarea ta oarbă, atît timp cît suspinele şi suferința şi doliul tău nu aveau să înceteze. într-un tîrziu, atunci cînd ai ştiut că sînt tot acolo, că numele meu este Şi Hams Şi Regretel, că seara forfota începe să se stingă şi că se aprind felinarele, ai văzut pesemne strălucirea mea mută, ai simțit după foşnetul hainelor şi lătratul vreunui cîine, după claxonul vreunei maşini sau strigătul vreunui copil că nu aveam de gînd să dispar vreodată şi, da, poate, desigur, pesemne te-ai oprit. Iată-te, te văd cum te văd în clipa asta, absentă şi nedumerită, cețoasă şi întristată. „Şi tu eşti singur ca şi mine?", m-ai întrebat, iar eu de sfială şi de bucurie, ți-am răspuns că „da, desigur", chiar dacă, poate, începusem să mint. „Eu ştiu ce înseamnă să te ascunzi, să fii părăsit şi să vrei să plîngi", ți-am spus; nu, n-am avut curajul să-ți mărturisesc că tu eşti cea care mă învață totul într-o clipă, că de dragul tău închid ochii, îmi țin respirația şi încep să văd pitici; nu, nici o clipă, n-am avut curajul să recunosc că fără tine voi rămîne un puşti ursuz care trăieşte degeaba, că nu ştiu să ud o floare, că nu mă

simt în stare să învăț norvegiana, că m-am îndrăgostit nebuneşte de tine de mult, de tare de mult, că te iubesc, că mă sting de dorul tău, că te văd plutind printre stînci pline de fum şi cîte şi mai cîte. Toate astea ți le-am mărturistit mai tîrziu, după ce tu ai tăcut privindu-mă cu luare-aminte, cît să te speli de toată suferința din lume şi să presimți ardoarea mea albastră. Au trecut zile şi troleibuze, iar noi am tăcut împreună, fiecare în felul său, iar de la atîta tăcere, am auzit copiii întorcîndu-se de la şcoală şi frînele din vreo intersecție şi sirena unei ambulanțe şi zgomotul unor cratițe într-o bucătărie, şi am înțeles că, pînă la urmă, asta nu e totul, că lumea nu a fost făcută aşa şi că trebuie să mai existe şi altceva în afară de asta, că undeva trebuie să fie şi alte poveşti, cu hîrciogi în vizuine sau pitici ținîndu-se de mînă „Eşti albastru şi tăcut, aud apa în tine, dar o să fie din ce în ce mai multă pînă o să dea pe-afară, iar eu să mă scufund cu totul: bîldîbîc!", i-a spus Tristina lui Regretel după multe, nespuse nopți de tăcere şi jospin, iar el a ştiut că de aici încolo sentimentele sale amoroase nu vor mai avea alean, că e făcut să fie cel ce o să fie, numai că tu nu mi-ai spus asta, nu, tu mi-ai spus „acum, că a murit mama şi eşti singurul care înțelege, ar trebui să ne găsim o garsonieră şi să ne mutăm împreună". Da. Ce-ar fi să vin tiptil pînă la tine, să te îmbrățişez şi să te sărut, ce-ar fi să-ți spun că te iubesc, m-ai lăsa, hm?

Ha. Ne-am mutat chiar în vara aia, eu am primit bani de la părinți, iar taică-tu a vîndut casa şi s-a mutat la țară, ne-am mutat în garsoniera noastră mică şi întunecată, garsoniera noastră ascunsă printre sute de alte blocuri; eu nu înțelegeam nimic, căram năuc obiecte, iar tu îmi spuneai „frigiderul îl punem aici, aragazul îl lăsăm acolo, canapeaua în colțul ăsta, cărțile unde vrei tu", cărțile au început să se întindă peste tot, în drumul spre baie şi în bucătărie, erau multe şi mă ascundeam în ele ori de cîte ori mi se făcea frică de tine, de blocuri, de viața noastră, le căutam amețit, le deschideam copertele larg, cît mai larg şi mă piteam în poveştile alea, „uite ce pagină frumoasă", îți ziceam pe cînd chiuveta bolborosea cu furie, „uite cum domnul ăsta s-a rătăcit pe muntele lui vrăjit, cum negura l-a învăluit cu totul şi cum a mers prin zăpadă pînă la istovire ca să ajungă în acelaşi loc", apoi îți citeam toate astea, tu mă ascultai o vreme, apoi rîdeai şi-mi spuneai „gata", atunci trebuia, chipurile, să te ajut, trebuia să mă ridic de pe jos şi să bat cuie, să dau cu vopsea, să pun balamale, nu eram în stare, mă ridicam încet, închideam cartea cu grijă şi, pînă să ajung la tine, găseam o alta, iar acolo se întorceau corăbii, dispărea marea sau începea să plouă şi ploua atît de frumos, încît te urmam de la baie la bucătărie şi înapoi, doar ca să îți citesc cît de frumos, de mult şi de nesfîrşit ploua, uneori te învingeam, iar tu cădeai răpusă pe vreun scaun, iar ploaia răpăia şi pentru tine, alteori mă priveai lung, îmi smulgeai poveştile din mînă şi mă luai cu tine pe străzi, cumpăram chestii utile, ne întorceam cu ele în pungi uriaşe şi în autobuze aglomerate, ne țineam de bare metalice, ne aşezam pe locurile invalizilor şi

tăceam, apoi vorbeam şi aşteptam să se facă tîrziu şi răcoare, coboram în staţii şi ne plimbam printre blocuri, erau tot felul de lumini în blocurile alea, roşii, albastre, galbene, verzi, oamenii se mişcau de colo-colo ca nişte fantome cețoase, ca nişte pitici dintr-o altă lume, unii se iubeau, alţii mîncau, cîţiva îşi certau copiii, cei mai mulţi se uitau la televizor şi fumau în bucătărie, erau atît de multe umbre pe care nu aveam să le cunoaştem vreodată, atîtea poveşti pe care ni le închipuiam o clipă, ca să dispară apoi imediat; oftam amîndoi şi ne ţineam de mînă, ne lătra cîte un cîine pe care îl chemam să ne însoțească, ne însoța, dădea din coadă şi cerea de mîncare, nu-i dădeam nimic, tu îl mîngîiai şi îi spuneai „cuţu", făceam şi eu la fel, era bine, apoi ne lungeam în părculeţe pitice cu leagăne ruginite şi tobogane sparte, căutam peticele de iarbă şi ţineam ochii închişi, cîinii se aşezau lingă noi, ne păzeau, ne miroseau, ne ţineau de urît, apăreau şi cîteva stele, chioare şi puţine, ne străduiam să le privim printre atîtea becuri şi aburi de mîncare, era frumos şi mă iubeai, mă iubeai ca o pitică malefică care spune „te iubesc" şi se gîndeşte în altă parte, şi eu mă gîndeam în altă parte, la visele mele în care făceai sex cu alţii, dar nu spuneam nimic, nu, de ce să-ţi spun?, de ce să te amărăsc?, de ce să stric totul?, troleibuzele uruiau din ce în ce mai rar, se retrăgeau încet spre depouri, cîte un nene trecea pe stradă, îşi aprindea o ţigară şi ne privea cu luare-aminte, alţii ne întrebau abrupt ce căutăm acolo, nu căutam nimic, asta le şi spuneam, „stăm şi atît, e bine?", îi întrebam eu, iar tu mă strîngeai de mînă, de cele mai multe ori nu era bine, unii amenințau să cheme poliția, alţii mormăiau ceva despre spațiul public, „să mergem", îmi spuneai cînd oamenii ăia se întărîtau unii pe alţii, ne ridicam, iar eu le spuneam „bau", eram puternic, eram lîngă tine, mă simțeam în stare de orice, ştiam că e de ajuns să te întreb ce vom face mîine pentru ca tu să ridici un deget în sus şi să-mi arăți o reclamă luminoasă în care se spunea ceva despre cumpărături şi despre iubire, da, era în regulă, sîmbăta mergeam la cimitir pentru ca tu să plîngi, iar eu să tac în spatele tău, îmi plăcea foarte mult cum ard luminările, iar lumînările ardeau pînă la capăt, ardeau pentru mama ta, pentru sufletul ei şi alte bazaconii cețoase, taci, te rog, taci, că te poftesc afară, iar afară piticii sînt înfrigurați şi răi, „haide", ziceai, „hai să vedem un film", vedeam şi un film, de fapt, ţineam ochii închişi şi ne închipuiam ce film voiam noi, zgomotele de mitralieră ne trezeau din cînd în cînd, tu nu suportai să se ţipe, nici măcar de mine nu-ți plăcea cînd ţipam, dar eu ţipam de oboseală şi de dragoste, ţipam să nu mă laşi în pace, să nu pleci nicăieri, să nu mă trimiți la muncă, să-i dăm dracu' de bani, banii ăia erau puțini, mai puțini ca niciodată, maică-mea ridica din umeri şi mă trimitea să învăț, învățam, învățam că nu trebuie să îmi mai fie frică de sîngele care ți-a şiroit dintre picioare, că sîngele ăsta a curs doar o dată, atunci cînd am închis ochii şi n-am simțit altceva decît un tremur din cap pînă-n picioare, cînd tu m-ai privit şi ai spus „aşa", cînd mi-ai zîmbit, cînd ți-am zîmbit

şi eu palid şi am privit cu luare-aminte stropii de sînge, sîngele era palid şi roşu şi n-avea să se mai întoarcă înapoi cum o făcea ăstălaltul, dens şi întunecat, care ba venea, ba nu venea, după cum avea el chef, cînd venea, țipai tu şi-mi spuneai să te las în pace, aveai nervi, iar eu nu te lăsam, îți citeam ca un dobitoc cum aluneca negrul Jim cu pluta la vale, pe tine te durea capul, îți doreai ca negrul Jim să se ducă dracului cu pluta lui cu tot,

negrul Jim se ducea, iar tu te făceai bine, atunci beam vin şi aveam prieteni, doar că eu nu ştiam ce să le spun, nu le puteam povesti nici despre pluta negrului Jim, nici despre sîngele tău, aşa că tăceam şi beam vin, după ce beam vin, dansam, iar tu te roteai prin luminițele alea galbene, verzi, albastre, iar eu vedeam doar roşu în fața ochilor, te roteai frumos, iar lumea te aplauda, obladi, oblada, viața mergea înainte, visam din ce în ce mai mult, iar visele mele erau toate cu tine, nu mai suportam, mă uitam la televizor şi schimbam canalele, vedeam roşu, te vedeam pe tine, serviciul tău era o clădire mare de sticlă, mă furişam în spatele tău, îți luam urma, te pîndeam, bolboroseam şi scrîşneam, aaaaaaaaaa, era bine, nu?, era bine, făceam dragoste şi nu curgea sînge, la magazin aveau ciocolată cu stafide, tramvaiele erau aglomerate şi învățasem să înjur, tu îmi povesteai, rîdeai, te întristai, pluteai, eu mă ascundeam uneori sub pat şi căutam monede pierdute acoperite de PRAF, era foarte mult PRAF, iar eu nu ştiam să folosesc aspiratorul, n-aveam încredere în cîrpe, în buretele de vase, vasele erau şi ele multe - de supă, de mazăre, de ulei, de cartofi -, mai erau şi pahare, mai erau şi oale şi tigăi, erau foarte multe chestii şi toate se adunau în chiuvetă, cînd se adunau prea multe, iar tu întîrziai la serviciu, le doseam în frigider, atunci erai mîndră de mine, mîndră că le-am făcut să dispară din chiuvetă, n-aveai de unde să ştii ce loc bun ie găsisem; cînd le găseai, nu mai erai chiar aşa de mîndră, încercai să țipi, dar preferai să plîngi, credeai că sînt o cauză pierdută, te căinai şi ridicai ochii spre tavan; acolo nu era cerul, nu, era doar familia Cristescu, vecinii Cristescu care băteau cu mătura în podea şi cu furculița în țevi atunci cînd deveneam prea singuros, iar a-ul meu se lungea ca un şarpe plin de venin prin cameră, „încetează", îmi spuneai şi tu, „trebuie să înțelegi că mai există oameni şi în afară de tine", sigur că înțelegeam, nu eram atît de prost, crede-mă, oamenii ăia care mai existau în afară de mine erau tu, pentru tine aş fi făcut orice, pentru tine am vîndut tot felul de lucruri de-ale maică-mii ca să cumpăr coşmelia asta în care stau acum, coşmelia asta care era pentru tine, şandramaua asta pitită în munți în care n-ai ajuns niciodată, pînă acum, cînd stai în fața mea nemişcată şi mă priveşti egal şi îndepărtat, cînd nu vrei să te mişti să-mi aduci un pahar cu apă, cînd n-ai de gînd să pleci naibii odată, după cum te-am rugat. Gura!

De fapt, poți să stai cît vrei, mi-e egal. Oricum n-am să vorbesc cu tine. Am să rămîn cu nasul în caietul ăsta şi am să-ți scriu ce-mi trece prin cap.

Pun pariu că o să te plictiseşti de moarte, că o să ți se facă frig, că o să-ți clănțăne dinții în gură şi că ai să te cărăbăneşti şi fără să-ți mai zic eu ceva. Te cunosc, crede-mă, te cunosc foarte bine. Ştiu ce-ți poate pielea aia aromată, pielea cu care m-ai păcălit de atîtea ori. Dar acum n-o să-ți mai meargă. Nu, n-ai nici o şansă. Mi-e prea rău ca să mă mai intereseze dacă transpiri sau nu, dacă tremuri sau ți-e frică, nu, nu, să nu-ți treacă prin minte că am să vin la tine să te încălzesc, nu, duduie, nu, mi-e prea bine acum, sînt prea liniştit şi împăcat cu ce mi se întîmplă ca să mai dau doi bani pe ce simți tu. Acum am febră, acum m-am trezit din amețeală, acum am dreptul să spun ce simt. Tu poți să taci, îți dau voie. Taci! Nu-mi povesti cum urcam treptele de bloc pînă la etajul zece atunci cînd liftul intra în revizie, nu am nevoie să ştiu cum învîrteam cheia de la uşă ca să intrăm în holul nostru strimt şi neaerisit, chiar nu am nici un chef să-mi amintesc cum deschideam fereastra şi priveam strada, troleibuzele şi oamenii pitici, nu vreau să-mi spui cum îi strigam pe oamenii ăia care îşi întorceau capul fără să înțeleagă cine îi cheamă, fără să înțeleagă, de fapt, nimic. M-am plictisit să îți dau dreptate că ar trebui să scriu, ceea ce îți doreai mai mult ca orice oițe că s-a întîmplat: scriu, numai că nu aşa cum credeai tu, poveşti frumoase cu introducere, cuprins şi încheiere, ci altele, mai sărace, mai tîmpite, mai neputincioase, le scriu doar pentru tine şi atît, le scriu doar ca să înghesui literele astea una-n alta, să le mîzgălesc şi să le tai, pînă cînd caietul ăsta va deveni o pată uriaşă, neagră, din care nu se va mai înțelege nimic. E bine ? îți place ? Mă bucur nespus, sînt în al nouălea cer. Bine, fie, o spun şi p-asta, că nu mă doare să recunosc: ai avut dreptate, trebuia să scriu, aveam nevoie să scriu, însă, te rog, nu te entuziasma prea tare. îmi dau foarte bine seama ce aiureală e scrisul, cît orgoliu şi negură intră în el, după cîtă furie m-a încercat cînd am văzut urmele pe care le-au lăsat Usi şi Altfred aici. Cum^şi-au permis, nenorociții, cum şi-au permis ? Asta era doar povestea mea, a mea pentru tine şi atît, iar acum stupizii mi-au pătat caietul cu verdele şi galbenul lor, mi-au îmbîcsit mintea şi au uitat să pună numere la scrisori. Nici nu mai vorbesc cu ei, le-am spus-o în față. Acum stau ruşinați, ca nişte tolomaci de copii care au făcut o tîmpenie şi încearcă să mă împace. Nici nu vreau să aud. Uite ce debandadă au lăsat în caietul ăsta, nemernicii, să le fie ruşine! Ruşine!!! Credeam că mă pot încrede în ei, credeam că sînt ființe de înțeles, dar ți-ai găsit! Şi, de parcă nu era de ajuns, uită-te ce mizerie e în cameră! Uită-te, te rog! Gălbejitul ăla mi-a murdărit

pereții cu dansul lui cretin, iar alălalt, maimuța aia verde, a țopăit pînă a dărîmat totul în jur! Fir-ar să fie! Şi taman acum te-ai nimerit în vizită! Măcar dacă îmi spuneai că ai să vii, i-aş fi pus pe nesimțiții ăştia să facă ordine în urma

lor. Să găseşti şi tu o casă curată, de om civilizat, la locul lui. Mi-e şi ruşine să-l rog pe Regretel să mă ajute. Nu de alta, dar el suferă în tăcere şi nu se face să-l deranjezi. Poate că n-ai aflat, dar şi el s-a albăstrit ca mine, de tulburare şi ceaţă fierbinte, cînd i s-a spus că ar fi îndrăgostit. îţi aminteşti de bătrîna aia ca o pisică, bătrîna aia care ne-a poftit în casa ei, care ne-a îmbiat cu ceai şi ne-a spus poveşti din tinereţe doar pentru că „se topeşte cînd vede tineri îndrăgostiţi" ? Am ştiut din prima clipă că trebuie să fie o zînă abruptă a noastră, un oracol preaînţelept şi tandru. I-am mulţumit, desigur, i-am vorbit la per tu, aşa cum ne rugase. „N-ai de ce, drăguţă, n-ai de ce", iar apoi ne-a arătat cum se croşetează, acolo, în camera ei vrăjită, străjuită de fotografia unui domn cu mustaţă, ţeapăn şi mort de mult. Mda. N-am cum să-l rog pe Regretel să mă ajute, pentru că el îşi aminteşte bine cum chicoteam de bucurie şi de nerăbdare, cum mirarea noastră năucă devenea fosforescentă, cum albastrul meu pîlpîia a nesaţ şi o lua razna, fără oprelişti, cum lumea devenea ca tine, voluptuoasă şi nestăpînită, cum o descopeream, orbit de aroma şi lucirile ei, iar din atingerile noastre felurite şi fierbinţi, pînzele de păianjen se acopereau de curcubee, din întuneric tîsneau raze de smarald, ardoarea ne cuprindea ca o cochilie sidefie, tu te prăbuşeai istovită, iar eu mă stingeam în licăririle tale, supus, albastru, mut şi fericit. Doar tu nu îţi aminteşti nimic. Doar tu te faci că plouă şi începi să te destrami într-o ceaţă colorată. Nu te mai suport. Vino mai aproape.

Pesemne că da, desigur, vremurile alea au fost minunate. în scurtele mele rătăciri, în care simţeam apa din mine clocotind în bulboane mari pline de tine, în care trebuia să mă feresc ca nu care cumva, din nebăgare de seamă, să te scufund acolo, să orbesc de furie, să te ucid, m-am lăsat înhăţat de Iepuraşul meu Sinistru. Iar îmi spui că aiurez. Să ştii că te aud: „Cum poate un om să fie înhăţat de un Iepuraş Sinistru?". Crezi ce vrei, eu îţi spun ce ştiu, îţi spun că orice om are un iepuraş sinistru care îi roade liniştea, unora mai tare, altora mai încet, iar liniştea asta e aidoma unui morcov zemos. Am fi putut găsi liniştea pe dealurile astea de unde poţi simţi răsuflarea muntelui, pe dealurile astea învăluite în ceaţă colorată, pe dealurile astea pline de pitici, pe dealurile astea unde aleargă Bumbo, iar Ana latră acum cu înverşunare, o auzi cum latră ?, latră, Ana, latră!, ham ham!, pe dealurile

astea cu măgăruşi care mănîncă mesteceni şi oameni care îţi aduc coliva, pe dealurile astea cu frasini şi fagi, cu furnici, cu întuneric, cu viscol şi zăpadă, cu dimineţi în care stai în pat şi eşti scuturat de febră, pe dealurile astea cu păduri pe care trebuie să le tai dacă vrei să te încălzeşti, cu apă puţină şi vînt care aduce a sminteală, pe dealurile astea pe care te poţi ascunde fără ca nimeni să te mai găsească, pe dealurile astea unde te poţi plimba nestingherit, în care pînă şi drujba pare să se fi născut demult, la începutul tuturor timpurilor, pe

dealurile astea în care, chiar şi într-o coşmelie părăsită ca asta, am fi putut inventa culori nemaivăzute, am fi putut pălăvrăgi despre fiorduri şi morse, am fi putut dansa, pînă la desprindere, într-o lumină azurie la fel cu încîntarea si neasemuită precum fiorul. Spre seară, ai fi început să te legeni, mi-ai fi cîntat ceva, iar eu ți-aş povestit despre războaiele Troiei, m-ai fi asemuit cu cerul înalt şi senin, iar eu aş fi ştiut că minți, aş fi ştiut că nu

poți vedea prin mine munții şi cîte un nor ciucit, nu!, aş fi fost prea îmbîcsit pentru asta, cuvintele mi s-ar fi părut de prisos şi nu ți-aş mai fi scris nimic de vreme ce totul ar fi fost scris demult, de altcineva. De pinat, am fi suspinat arareori, tandru şi în neştire, atunci cînd am fi fost prea mult şi nu ne-am mai fi descurcat vorbind. Ai fi înțeles pe dată şi ai fi dat uitării multe. Soarele ar fi fost nestăvilit, iar cînd n-ar fi fost, noaptea, l-am fi aprins pe furiş, mic şi bezmetic, cu o puzderie de scîntei aiuritoare. Cred că ți-am mai scris toate astea, cîndva, altcîndva, nu mai ştiu cînd.

N-a fost să fie aşa. în oraşul nostru a început să plouă, asfaltul s-a acoperit cu o mîzgă subțire, clisoasă, roțile au călcat-o în picioare şi totul a devenit o baltă murdară. Tu plîngeai, încercam şi eu să plîng, însă nu prea reuşeam, nu ştiam cum se face, nu ştiam de ce, bănuiam că îți trebuie suferință, amărăciune, sensibilitate şi ridicam din umeri, n-aveam nimic din toate astea, plînsul tău nu mai era singuros şi tăcut ca pe vremea aceea în care țineai doliu, ci era însuflețit de o iubire uriaşă, plină, roasă de amărăciune şi neputință. Mă priveai stins, palid şi resemnat, îmi cereai să mă înverşunez, să schimb lucrurile, să fac ceva cu viața mea, să-mi găsesc de lucru, să încetez cu geloziile, să mişc un pai, să bat un cui, să desfund chiuveta, să-mi înfrîng Iepuraşul Sinistru ce a început să-mi roadă albastrul, să te ascult, da, să te ascult, cînd spuneai că viața mea bezmetică nu duce nicăieri, că e nevoie de mult, de mult mai mult decît iubirea bolnavă pentru tine şi pentru cărți ca să pricep ceva din lucrurile ce ne înconjoară. Eu te ascultam şi tăceam, ce ți-aş fi putut spune?, mă

încerca bruma şi simțeam apa clin mine răbufnind, eram plin de prea multă iubire şi neputință, simțeam foarte bine că vorbele rostite de tine cîndva, „am să te părăsesc, prostule, am să te părăsesc", aveau să se întîmple aievea, că „părăsesc" înseamnă, pur şi simplu, că ai să dispari,, simțeam că asta se va petrece dacă mai rămîn şi atunci încercam să dispar eu primul, mă duceam aiurea prin cartiere mărginaşe, iar în drumul meu se întindeau asfaltul şi praful, picioarele pare construiau blocuri şi artere, iar de acolo țîşneau oameni neştiuți, mă împresurau, mă împingeau, mergeau cu capul în pămînt şi înjurau printre dinți, înjuram şi eu cu ei, „morții mă-tii, lua-te-ar dracu de prost". Noaptea mai

era cum mai era, te găseam acasă, îmi povesteai în ce fel s-au mai rezolvat dosare, cum s-au spurcat la şedinţă cutare cu cutare, ce drame interioare mai are prietena ta Miruna, ce au mai bîrfit băieţii, îmi spuneai că ai vorbit cu mama şi că totul e la fel, că taică-tu e la tară si mănîncă roşii, că taică-miu boscorodeşte întruna, apoi oftai, de aici ar fi trebuit să înţeleg că ţi-a fost dor de mine, că nu înţelegi de ce trebuia să plec pe coclauri, eu nu înţelegeam nimic, desigur, mă vedeam doar pe mine, mi se părea că situaţia e albastră şi atît, nu suflam o vorbă pentru că, oricum, ai fi crezut altceva, încercam să te ating,

dar din tremurul palmei mele tu nu simţeai nimic, te găseam vinovată, puneam totul pe seama ta, îţi arătam cum trebuie să fie şi că veselia de altădată a fost alungată de oboseala ta acrită, numai tu, desigur, numai tu, pesemne că începeai să plîngi, pentru că eu urlam din răsputeri „taci", a-ul se lungea ca un şarpe plin de venin, interveneau, desigur, vecinii, băteau în ţevi cu furculiţa, de sigur era sigur, îi deranjam, însă puţin îmi păsa, le meneam draci şi mame moarte, ei se potoleau, mă întreceam cu gluma, desigur, te luam în braţe şi rîdeam în hohote, nestăvilit, ursuz şi plin de venin ca un şarpe, tu încercai să scapi, eu te împresuram cu totul, spre dimineaţă, ne iubeam vlăguiţi de atîta nelinişte, ne iertam şi ne promiteam dealuri pline de rouă şi mesteceni, pentru o vreme, totul era bine, citeam rar, continuam să te urmăresc cu o patimă plăcută, făceam socoteala amanţilor tăi, erau mulţi, destul de mulţi, mama mă privea între-bător, tata nu mai avea de gînd să-mi vorbească, ne făceam că plouă şi ploua neîntrerupt, dorul se făcuse ghem şi se pitise, şi ce pizda mă-tii să mai fac acum, curvă proastă, aşa ţi-am spus, nu ?, morţii mă-tii de parşivă, curvă ordinară, m-ai îmbolnăvit cu văicărelile tale, nu te mai suport, dobitocule, mi-ai spus, eu nu te mai suport, crezi că nu ştiu că te ţii iar după mine, crezi că nu-ţi simt respiraţia

băloasă în ceafă, tu nu vezi că nu faci nimic, că eşti un cretin şi o putoare, că eşti bolnav cu capul, că nu înţelegi cum mă spetesc ca să avem ceva de mîncare, ca să plătesc întreţinerea asta de căcat, porcule, te-am iubit odată, dar crede-mă, acum nu mai pot, nu mai pot, mi-a ajuns, sînt la capătul puterilor, nenorocitule, taci, îţi spuneam, taci, curvă, că te arunc de pe fereastră, atunci ai bufnit uşa, iar uşa a dărîmat tencuiala, apoi te-ai întors, m-ai privit cu ură şi ai zis „mă duc", ai zis „mă duc" şi ai ieşit.

Nu te-am căutat, de ce să te caut ?, credeam că te vei întorce, că-ţi vei aduce ţoalele şi ţîfna înapoi, mă înşelam, dorul se defăşurase şi alerga de unul singur prin cameră, Tristina!, a-ul se lungea ca un şarpe plin de venin, nici măcar vecinii nu mai băteau în ţevi, simţeam că mă înghiţise o burtă umedă şi îngustă, numele ei era beznă, orbecăiam furios fără să dau socoteală nimănui,

unde eşti, aş vrea să ştiu unde eşti, n-ai voie să mă părăseşti, n-ai voie, apoi am plîns a neputință şi mîndrie şi te-am căutat, te-am găsit şi te-am adus înapoi, „hai să vorbim", ți-am spus, dar tu tăceai îndărătnică, iar cînd nu tăceai, îngînai stins „lasă-mă-n pace, lasă-mă-n pace"; nu ți-am spus nimic, nu m-am rezemat de zid şi nu m-am ferit de vecini, bolboroseam, iar furia mea creştea amenințătoare şi vîscoasă, furia mea era o nelinişte fierbinte, iar Iepuraşul Sinistru îmi ronțăia de zor culoarea, n-ai vrea să afli ce înseamnă asta, să simți ura crescînd şi să nu i te poți împotrivi, deşi ştii, oooh, ştii prea bine că e de ajuns s-o laşi să răbufnească pentru ca să împlineşti cel mai cumplit destin cu putință, nu m-am ferit, de ce s-o fi făcut?, răbufneam în valuri şi bulboane adînci se ițeau prin mine, te-am îmbrățişat sau nu, pesemne că nu, te-am invitat la dans şi te-am mințit că am să mă schimb, tu ai început să dansezi şi să mă crezi pe cuvînt, pare-mi-se mă iubeai, apoi ai dansat mai departe, întrebătoare şi potrivnică, mai mult întrebătoare, paşii tăi atingeau din ce în ce mai rar podeaua, te înălțai uşor, zîmbind, îmbrățişai fără efort tavanul, voiai să mă părăseşti, însă eu eram puternic şi stă pin. iar fereastra era deschisă, o ho ho, fereastra era deschisă!, iar tu ai fi vrut să pluteşti deasupra oraşului, ai fi vrut să-mi faci semn cu mîna şi să te duci să îngrijeşti cuiburile cu ciori, să dirijezi avioane şi să te rătăceşti prin spațiu, prin galaxii, prin locuri unde nu există nici durere, nici tramvaie, nici întristare, nici maşini şi, mai ales, nici un apartament de bloc în care să locuiesc şi eu, da, am simțit că te înalți şi că zbori, că te îndrepți spre fereastra deschisă, trebuia să te ajut, nu ?, spune-mi!, trebuia!, şi atunci mîna mea s-a desprins de tine

şi ți-a făcut vînt, iar corpul tău a prins să se îngreuneze, a alunecat în grabă spre asfalt şi a început să se înroşească, a făcut buf!, buf!, buf!, un singur „buf4 cred că ajunge, a făcut doar buf!, a făcut buf şi s-a făcut zob, nu mă mai privi aşa, spune-mi că mint, te implor!, spune-mi orice, spune-mi că ai plecat la țară să-l ajuți pe taică-tu să planteze roşii, spune-mi că pur şi simplu m-ai părăsit, spune-mi că nu ne lega nimic în afara unui inel pe care mi l-ai dăruit ca să mă rănesc cînd sparg lemne şi a unor ani în care am stat împreună, spune-mi că n-a contat nici o clipă că te-am iubit de cînd te-ai mutat pe strada noastră, că te-am iubit la şcoală şi te-am iubit la liceu, că viața mea n-ar fi avut nici un rost fără tine, ştiu, ştiu, astea sînt cuvintele alea coclite, fără sens, dar, uite, nu găsesc altele în afara ăstora, ce-ai să-mi faci?, ai să mă bați?, de-abia aştept!, crede-mă, astea-s sînt singurele cuvinte adevărate, Altfred avea dreptate, sau era Usi ?, Usi avea dreptate: „bună dimineața" n-ar însemna nimic dacă pe mine nu m-ar sfîşia fiecare cuvînt, dacă nu mi-ar pîrjoli carnea pînă la os, dacă nu mi-ar face ferfeni] I sufletul ăsta îndoielnic, bună dimineața, bună dimi-neața, bună

dimineața, bună dimineața, spune-mi orice, spune-mi bună dimineața, de ce taci, pentru numele lui Dumnezeu?!, răspunde-mi!, răspunde-mi!, nu mai suport să visez, închid ochii şi văd cum dansezi, cum te ridici de la pămînt, hm ha, hm ha, hm ha, cum încerc să te prind, să te trag aproape, cum tu te îndepărtezi zîmbind şi zbori din ce în ce mai departe, cum simt, ştiu şi urlu că nu trebuie să-ți dau drumul, că nu poți zbura la nesfîrşit, că, la un moment dat, viscolul, zăpada, piticii, o cățea care latră departe te va face atentă şi atunci te vei speria, vei şti că zbori, că n-ai voie să zbori, că nimeni, niciodată n-a zburat, n-a plutit dansînd, da, vei şti toate astea şi atunci mă vei strînge cu furie de mînâ, „ține-mă!", vei spune, „ține-mâ!44, degetele mele pesemne vor fi alunecoase pentru că te văd cum aluneci, cum scapi, cum te prăvăleşti, părul îți flutură în vînt şi mă priveşti cu groază, apoi, da, cu linişte, acolo unde cazi tu, buf!, te aşteaptă Marele Pitic Alb, nenumitul, stă-pînul cețurilor nemişcătoare, cazi, Tristina, cazi, prăbuşeşte-te, prefă-te într-o baltă de sînge, zdrobeşte-te de asfaltul ăla murdar!, du-te fără să mai întrebi nimic, aşa nu vei mai pleca niciodată, aşa vei rămîne de-a pururi cu mine, aici, printre dealuri, o ceață firavă, prea puțin colorată, o siluetă tremurată aşezată pe un scaun sau plutind aiurea prin încăperea asta plină de pitici, sînt toți aici, da, toți, iar eu nu voi închide ochii, nu, nu-i voi închide, pentru că e de ajuns să clipesc pentru ca tu să dispari, să te văd zobită, carne, oase şi sînge, vorbeşte-mi, ține-mă treaz, nu pleca, spune-mi cum m-ai părăsit şi că eşti bine, spune-mi că nu zaci acum pe asfaltul ăla, cu creierii împrăştiați în stradă, spune-mi că ce văd nu e adevărat, spune-mi!, vorbeşte-mi!, răspunde: unde eşti, Tristina?, te simt, dar nu te văd, Tristina, Tristina, Tristina, nu lăsa tăcerea asta asurzitoare să mă împresoare din toate părțile, ai milă de mine, nu mă lăsa să mă chircesc sub greutatea ei uriaşă, ştiu că în curînd voi fi nimicit, că mă voi sparge într-o puzderie de fîşii albastre, ştiu că Iepuraşul Sinistru mi-a rontăit demult şi ultima fărîmă de linişte, ştiu că mă voi scufunda în burta goală şi plină de beznă a Piticului Negru, Tristina!, dansează, Tristina, te implor, hai să spunem împreună țuştif, hai să dansăm şi altundeva, hm ha!, hm ha!, undeva departe de viscolul ăsta, undeva într-un loc fără pitici, să-l luăm cu noi pe Bumbo, s-o luăm cu noi pe Ana, chiar ?, vrei să te duc la Ana ?, vrei s-o căutăm pe Ana?, Ana e într-un loc plin de brînduşe şi de ghiocei, pe Ana n-au mîncat-o lupii, nu, nicidecum, pe lumea asta nu există lupi, n-au fost inventați, mergem?, acum?, hai!, trebuie doar să mă ții de mînă şi să ştii că, după ce ai căzut, n-am mai vrut să ştiu nimic, că am fugit, că am ajuns pînă la coşmelia asta, iar cuvintele mi se amestecau anapoda şi mă făceau să tremur, că se adunau laolaltă şi dispăreau cît ai clipi, nu voiau, nu puteau să iasă, rămîneau stinghere şi dădeau înapoi, o redută uriaşă, cumplită se împotrivea asaltului lor, iar ele cedau, mici, speriate şi învinse, se retrăgeau de-a valma în unghere întunecoase şi albastre, mi-era greață, aveam cîrcei, simțeam doar că trebuie să fii pe undeva

pe aproape şi că sînt dator să te caut, am început să te caut pe aici, te caut şi acum cînd îți vorbesc, de deznădejde mi-am abandonat cuvintele în unghere albastre şi întunecoase, am început să sper că fără ele îmi va fi mai bine, că încetul cu încetul o să-mi dezgrop toate straturile, iar, de acolo, dinăuntrul lor va țîşni singurul adevăr al acestei lumi, Tristina!, cu grijă, cu migală şi uneori cu furie am început să-ți scriu, să te văd, să-ți dau bună dimineața; cînd Usi, Altfred şi Regretel m-au găsit prăbuşit la pămînt, înconjurat de frunze şi de rădăcini, s-au dumirit că nu mai exista nici o cărare spre numele meu de om, că numele meu dispăruse, secătuit în căutarea ta, şi că, de aici încolo, picioarele mele pare nu se vor mai chema probabil nicicum. Tu n-ai mai ieşit la iveală decît rar, cumplit de rar, iar eu i-am urmat mut şi abătut pe tovarăşii mei. Acum eşti cu mine. E prima oară cînd stai mai mult aici. Bună dimineața, Tristina, bună dimineața.

VI

Bună dimineața. Bună dimineața, Tristina. Bună dimineața, Tlistina. Bună dimineața, doamnă. Bună dimineața, draga mea, dlaga mea, bună dimineața, bună dimineața. Hai să luăm mîinile astea, tu pe ale tale, mici şi subțiri, eu pe ale mele, noduroase şi grele, palmele astea umede de tlans-pilație fierbinte, să luăm palmele astea, să le atingem, să ne împreunăm degetele fără grabă, degetele de la mîna dleaptă să se prindă de cele de la mina stingă, degetele de la mîna stingă să se plindă de cele de la mîna dreaptă, nu le mai da drumul, lasă-le să se împletească, să se încleşteze unul de altul, deget după deget, trebuie să simți cum tremun.il te pălăseşte, cum ultimul zvîcnet de spaimă va fi strivit în palme, închide ochii şi spune după mine, încet» încet, şoptit Piticule Alb carele esti în ceată,

în ceața aceea veşnică, nemişcătoare, din care a început totul, ceața aceea care s-a născut odată cu Tine, odată cu prima Ta suflare, ceața aceea care este deasupra, dedesubt, în noi şi pretutindeni, ceața aceea în care ne vom întoarce cu toții ca să plutim tăcuți şi nesfîrşiți, ne vom întoarce, ceață din ceața ta, abur din aburul tău, încercînd să ne găsim unii pe alții, strigîndu-ne: Tristina, Regretel, Altfred, Usi, ceața asta care ne-a acoperit acum ca o mirare, în care bîjbîim cu suflete pitice, năuci, bezmetici, adormiți, ceața asta care s-a lăsat peste dealuri ca să ascundă toate poveştile, ca să le cheme în inima ei neprihănită, să le îmblîn-zească, să le smerească, ceața Ta, Piticule Alb, fără de care rănile nu s-ar vindeca, fără de care Iepuraşul Sinistru ar pleca în căutare de morcovi, ceața asta în care lucesc neasemuit toate culorile ştiute, neştiute, lucesc ca să se preschimbe, toate, pentru totdeauna în Albul tău desăvîrsit, Piticule Alb!, Atotneştiutorule!, în Tine Albul nu mai este Alb, cum nici roşul nu mai poate fi roşu, în tine este doar o părere, o amintire decolorată a unei lumi care nu există,

care n-a existat vreodată, lumea asta în care trăim noi acum şi plîngem, şi plîngem şi ne rugăm Ţie, Piticule Alb, pentru că nu ştim ce altceva ar mai fi de făcut, odată ce am intrat în părăsire, iar tristeţea, febra şi delirul au coborît atît de mult în noi, ne-au sfişiat în fărîme minuscoole de ceaţă, una este Altfred, alta este Usi, altele sîntem noi, Şi Hams Şi Regretel, iar tăcerea asta nefirească ne asurzeşte cu ţiuitul ei sinistru, de iepuraş în căutare de morcovi, ce putem face, Piticule Alb, decît să ne rugăm, să ne împreunăm mîinile, mîinile mele şi mîinile Tristinei, să închidem ochii adînc în bezna goală care ne cuprinde, să scotocim după tine, după sălaşul tău ceţos, acolo unde nu este nici durere, nici întristare, nici suspin, nu e nimic altceva decît ceaţa Ta Albă, tămăduitoare, scoate-ne la lumină, Neîndoielnicule, alată-ne poteca din zmeuriş pe cale rătăceam alene, fă să fim din nou velzi, singuli şi plini de cusuruli, fă ca tăcelea noasdă să se lamifice plintle alburii seculali, fă să ne găsim leazăm în albastlul stră-lucitor pe cale îl iladiază Şi Hams Şi Regretel, fă să ne volatilizăm printre picăturile de cafea, să deosebim zaţul de erzaţ, pe Castorp de Polux, pe Platon de Platonov, să ne îndreptăm către esenţe, sau, mai bine, fă ca vocile astea să înceteze, fă ca toate petele de culoale ce ni se perindă prin faţa ochilor să se ştealgă, să ni se şteargă din faţă, să ni se ştealgă din faţă, da, să mi se şteargă din faţă, aş vrea să nu mai aud, aş vrea să nu mai văd, Piticule, aş vrea să merg la piaţă şi să cumpăl legume, să cumpăr morcovi lungi şi zemoşi, pe unii am să-i ronţăi, Piticule, pe alţii am să-i fac supă, nimic, Piticule Alb, nimic nu va ajunge la iepuraşul acela, nomine dei noştri satanas luciferi excelsi non capit muscas, nimic!, totul se va preface într-o ceaţă gustoasă pe care o va solbi Tristina ca să se facă mare, ca să prindă puteri, ca să uite, ca să se ridice de la pămînt şi să zboare, Piticule Alb, să zboale depalte, depalte, departe, măcar pînă la acel interfluviu ce mărgineşte valea către sud, măcar pînă la interfluviul acela în bună parte acoperit cu jnepeni, măcar pînă cînd eu mă voi năpusti ca o emblemă şi tot ca o emblemă eu am să devin, măcar pînă ce rugăciunea asta fierbinte, fielbinte ca febra care mă încearcă acum, ca soarele ceţos pe care l-ai trimis să încălzească zăpada, rugăciunea asta pe care o scrie Regretel în timp ce eu ţin mîinile împreunate, o va aduce înapoi pe Ana, iar Tristina va lătra din nou împreună cu mine, vom da bucuroşi din coadă şi vom mînca parizer, rugăciunea asta

Sfinţească-se numele Tău,

în care numele Tău e nenumit, în care numele Tău nu e cunoscut de nimeni, în care numele Tău este doar unul singur, la fel ca toate numerele pitice, un nume singur şi uriaş care le cuprinde pe

toate: pe Mus cel Mov întemeietorul, pe Kruud Van Daal întîiul pe Klaus-Tratus, pe Phil-Lamenta-Bill întîiul, pe Siramona şi pe Leuro-Esteban, pe Mars de

Aici, pe Alan-Dali, pe Calealacneea Sigismunda, pe Şobolanul Ştegliț, pe A. Marina şi pe A. Mareto, pe Günther Berlinden, pe Prea-Sfînta Maică, Maică Prea-Curată Zen Obia One Kenobia, pe Tremurud şi Tremuruda, pe Armillaria Mellea, pe Bel et Triste, pe Fred şi Gnomulaf Ing, pe Para Lelii Bipeda şi pe Mara Lelii Bipeda, pe Minus Cool, pe AUlaugh Nemuritorul şi De Scorbur-Suzi, pe Matilda, pe Letițius, pe Vermont, pe Ana Nache şi pe Bumbo Nache, pe Usi, Altfred, Tristina, Şi Harns Şi Regretel, pe toate acestea şi pe toate celelalte, chiar şi numele noastre pe care le-am uitat, eu şi tu, Regretel şi Tristina, numele Tău Preaplin, numele Tău Preasfînt, numele Tău care cheamă într-o clipă cohorte de pitici ce tropotesc în capul meu, care nu vor să se astîmpere, care țopăie şi-mi scot limba, toate aceste nume de pitici care fac un scandal de nedescris, aceste nume care lasă dezordine în urma lor, Piticule Alb, îi aud pe toți şi toți au sosit în numele Tău, îi aud, îi simt şi îți cer iertare şi îți cer izbăvire, iată-i dansînd în jurul lui Altfred, hm ha, hm ha, iată-i ridicîndu-se în văzduh printre ceață şi fum, dubito elgo cogito, cogito elgo sum, iată-i chirăind pe lumile lor paralele care au

început să se întletaie, țuşti! unul, țuşti! altul, bravo Usi!, sînt o puzderie de pitici aici, Nevă-zutule Alb, suspină şi hohotesc, mă însoțesc în rugăciune toți pînă la unul, pentru că unul sînt toți şi toți sînt eu, iar mai departe nu mai pot să număr, au venit în Numele Tău, şi cei buni, si cei răi, n-ar avea cum să fie altfel, ri-ai avea cum să te împărți doar în trei, nu, nu e posibil să fii doar Tată, Fiu şi Duh Sfînt, unde îți sînt Verişorii, Cuscrii şi Nepoții, unde îți sînt toți Prietenii şi Duşmanii, unde ți-e Mama, Sora, Iubita, da, Piticule Alb, Tu eşti singurul Dumnezeu care ține seamă de lucrul ăsta, singurul, şi de asta te iubesc atît, de asta mă rog împreună cu Tristina să mă izbăveşti de toate numele care cer să facă parte din mine, care sînt parte din mine, din mine şi din Tine, crede-mă, mi-au fost de ajuns Usi şi Altfred şi Regretel, cu Regretel chiar m-am simțit liniştit, e blînd şi mut si albastru, asa de mut, de blînd si de albastru, încît oricine, oricînd şi-ar dori să-l întîlnească, dacă nu l-a întîlnit deja demult, ce nu pot eu pricepe sînt astelalte, descreieratele astea de nume care sînt ale mele, ale Tale şi ale lor deopotrivă, Prea-presimțitule Pitic Alb, eu nu mai pot să mă împotrivesc lor, am încercat, însă totul a fost zadarnic, mi-am găsit caietul pîngărit de Usi şi de Altfred, geamurile sparte de Minus Cool şi Tremurud, am

găsit în viscol pitici cît să-mi ajungă o viață, iar o viață e mult, e prea mult, Uriaşule Pitic, ia de la mine piticii Tăi, pentru că eu nu-i mai pot ține în frîu, ia-i şi du-i cu Tine în ceața Ta cea veşnică, lasă-mi picioarele pare să umble şi mintea să se odihnească, pentru că Tu eşti Totul, iar eu sînt nimic, pentru că numele Tău e Preasfînt, iar numele lor mă copleşesc cu amărărăciune, Piticule Alb, sminteşte-mă de vrei, dar

Vie împărăția Ta

cea mai dreaptă împărăție a lumii, cea mai dreaptă, mai curbă, mai unduită şi mai vălurită împărăție a lumii, cea mai cețoasă, cea mai pufoasă, cea mai Albă şi nemişcată, singura, Piticule, care nu se înclină şi nu se prăvale, care nu se curmă şi nu se întretaie, singura, Piticule, care poate face abstlacție de orice, care dansează fără să se mişte, care nu acceptă întrebări, care poate fi începutul şi sfîrşitul şi viceversa şi nimic din toate astea, singura împărăție vie şi nevătămată unde o poți zări, în lumina ei Preacurată, în strălucirea ei Preasfîntă, pe Zen Obia One Kenobia, oh, tu, Maică Pitică, oh, tu reazem al celor plînşi şi însufleții de dor!, cea mai tainică împărăție unde tainele levitației şi ale despovărării de sine pot fi deplinse de oricine, chiar şi de cei din care radiază aserțiuni deznădăjduite, prezumtiv echilatelale, laie, laie, foalte rare, chiar şi de cei care poartă în străfundurile lor lumi paralele strîmbe, lumi palalele pentlu cale voi da socoteală la socoteala de înapoi, n-are a face, Piticule, n-ale a face, împărăția Ta ce va veni acum, vie şi nevătămată, ne va tămădui, ne va presăra pacea şi harul, căința şi bucuria sfîşietoare, da, Piticule Alb, da, Nenumitule, ceața Ta se va pogorî asupra noastră cu blîndețe înfricoşătoare, ceața ta se va afla în noi, va izvorî din sufletele noastre pitice, pentru ca noi cei sfîrşiți şi sfîşiați să o vedem şi să înțelegem, şi să înțelegem că acolo unde lumina apusului devine cărămizie şi roşiatică, acolo sînt toți piticii dispăruți care ne fac cu mîna, care ne cheamă mai aproape spre cerul lor sînge-riu, să înțelegem asta odată pentru totdeauna şi să nu înțelegem cum a fost cu putință să ne trăim viața departe, atît de depalte de temeiul acesta sfînt şi veşnic ce a sălăşluit în noi de la prima noastră suflare, să nu înțelegem cum de am putut uita ceva atît de simplu, izvorul vieții, ceața cea veşnică, să înțelegem stelele şi elipsele, pulsarii şi genunile, toate topite în dîra de lumină colorată ce va țîşni din noi, să înțelegem că, de cînd ne-am născut şi pînă cînd ne-am născut, împărăția Ta a coborît, a urcat şi a rămas, şi nu s-a întîmplat nimic, Piticule, nimic!, pentru că totul se întîmplase demult şi se întîmplase în fel şi chip, după chipul şi asemănarea fiecăruia, iar noi uitaserăm să ne mai aducem aminte, vie împărăția Ta care este deja aici, vie, Țîşnitorule, doar ca să întrezărim sensul, să-l bîjbîim sau să-l sorbim, nu mai contează, doar ca mințile şi sufletele noastre pitice, care or mai fi, dacă or mai fi, cîte or mai fi, pe unde or mai fi, de ce or mai fi, să prindă, să priceapă, să respire cel mai mărunt şi mai aspru şi mai trist sens al lumii, că totul e iubire, iubire de pitic, sublima, ultimativa, tiva, nativa, narativa, locomotiva iubire de pitic, cea care anulează cooldo-natele ştiute ale lumii, tudum tudum, tudum tudum, tudum tudum, acoperă-ne cu ceața Ta folomocită, cu ceața Ta din nenumite, nenumărate culori, acoperă-ne şi lasă-ne acolo să ne rugăm şi să ne iubim sau, cel puțin, să fim împreună, împleună, albi şi vii şi nevătămați, să jucăm tablele legii şi padişahul tolănit, să jucăm canastă viață sau şoptică, ca în cealaltă, Tu să tai cărțile şi apoi să le împărți Tristinei,

mie, tuturor piticilor ălora, cărți mari şi cărți mici, căiți fără numere şi fără coperte, primeşte-i şi pe cîini la licitație, primeşte-i, Piticule, cîinii vorbesc, sînt blînzi şi buni, cîinii pricep atîtea lucruri, lasă-ți, apoi, Pisulinele înțelepte să ne deprindă să toarcem, să toarcem cu toții în împărăția Ta cea veşnică, aşa-i că n-ar fi rău, aşa-i că ai să vii, acum!, Piticule, acum, în clipa asta cînd țeasta mea a devenit pară, pară şi foc, incandescentă, paralelibipedă şi gata să se crape, fă-o să se crape, Subtile, trimite-ți undele tiptile să-mi pape spaimele reptile, trimite-ți undele tactile să-mi sape gropi printre papile, e tîrziu, Piticule, s-a făcut 41 la 3, iar acum

Facă-se voia Ta

fă-l pe Țînțar să dribleze toată apărarea adversă, să înscrie la vinclu, un gol frumos, un gol istoric, care să se întindă, iar eu pe aceleaşi vremuri să mă găsesc, să simt cum de atîta ploaie, blocurile se prăbuşesc, cum, de la etajul zece, o doamnă plon-jează într-un gol de generic, gol, Piticule, goool, bară transversală gol, să rămîn, năuc, să privesc şi să nu înțeleg cum de-a fost posibil, cum de am lăsat această breşă, cum de nu m-am putut apăra în fața atacului advers, în fata atacului ăluia care m-a învăluit pe flancuri, m-a driblat, m-a țintuit locului, iar apoi mîinile mele au cedat, picioarele au devenit de plumb, iar golul a tot plutit în aer, a tot plutit, Piticule, iminent, ca o ratare care se răzbună, pînă cînd spectatorii de la balcoane au început să facă valuri, să strige din răsputeri, „pe el, pe mama lui", să se ridice şi să se coboare frenetic, în noaptea aia în care se juca finala şi

ajunsesem în prelungiri, în care secundele treceau şi golul tot plutea în aer, refuza să scuture plasa, să lovească asfaltul, cînd a picat, chiar înainte de loviturile de pedeapsă, am ştiut că nu mai e timp să fac nimic, că diferența de un gol înscrisă pe tabela de marcaj era decisivă, că nu mai putea fi remontată, că nu mai era timp, deşi am încercat din răsputeri să egalez, m-am repezit în atac, am presat în valuri, dar degeaba, fluierul final al ambulanței a consimțit sfîrşitul partidei, pierdusem, pierdusem cel mai de preț meci al vieții mele, îl avusesem în mînă şi îl pierdusem, fusese de ajuns o clipă de neatenție pentru ca adversarul să-mi scape printre degete şi să țîşnească spre poarta deschisă, lumea a început să huiduie* şi să acuze, susțineau că deliberat lăsasem golul să cadă, existau martori care văzuseră totul, care aveau dovezi că am vîndut meciul, că nu se putea înscrie aşa de uşor fără ajutorul portarului, au întocmit şi o comisie de analiză a incidentelor, lucrurile se tergiversau în căutarea unui verdict, verdictul a fost simplu : „Decedata s-a sinucis aruncîndu-se în gol de la fereastra imobilului pe care îl deținea în coproprietate", golul n-a fost anulat, partida n-avea să se mai rejoace, pierduserăm amîndoi, ne acope-riserăm de ruşine, atunci

am decis că toată cariera mea s-a încheiat, am venit aici şi am început să scriu memorii unei federații inexistente, pentru că numai eu ştiu că a cîştigat partida pe merit, că victoria e a ei, fără dubii, Piticule, chiar dacă am contribuit şi eu la stabilirea scorului final, chiar dacă am meritele mele indiscutabile, ce mai contează acum, totul e istorie şi nu-mi pot ierta greşeala de marcaj, faulturile dure, nemiloase, inutile de la mijlocul terenului, ar fi trebuit să te ascult, Antrenorule, Selecționerule, şi să joc la firul ierbii, să mă retrag în apărare şi să ies la ofsaid, balonul e rotund, iar adversarul are tot atîtea picioare pare, voia Ta, Magicianule, e singura pe care o accept, aşa că fă ca totul să se reia de la centru, să fie zero, zero, zero, zero, zero, zelo, să nu existe un învins şi un învingător, antrenează-mă, Tacticianule, învață-mă să fiu mai bun, să dau totul pe teren, să construiesc cu migală prin pase repetate, să fac spectacol şi să nu mă intereseze scorul, rezultatul nu-l va şti nimeni, nu, niciodată, rezultatul îl vei şti Tu, chiar dacă eu sînt convins că am pierdut partida, chiar dacă alții susțin că ea nici n-a avut loc vreodată, nu dau doi bani pe părerea lor, voia Ta e litelă de lege, o literă male, uliaşă chiar, care conține foalte multe explesii, unele ieşite astăzi din uz, dar la fel, dacă nu chiar mai impoltante, decît celelalte cale au rămas în uz, voia ta Precum în ceață aşa şi pre pămînt ar face ca totul să se răstălmăcească, pentru că, nu-i aşa?, meciurile de fotbal nu se pot juca pe ceață, o ceață atît de densă, de nelămurit nesfîrşită cum e ceața ta, golurile nu se pot înscrie în aburul tău pufos şi blînd, oricît de puternic ar lumina instalațiile de nocturnă, felinarele, luminile din case, de ce să mai alergăm bezmetici, ce să mai căutăm?, totul ar fi Acolo, la Tine, iar Acolo s-ar pogorî aici, ce bine ar fi, Liniştitule, ne-am da de-a berbeleacul printre nori şi am dansa de dimineața pînă seara, da, pămîntul nostru s-ar acoperi de ceață şi n-ar mai fi nimeni să ne vadă, iar ceața ar fi bucurie veşnică şi nestinghereală şi iubire, şi chiar nu ştiu cum o arăta la tine coloana aia de mercur, mi-o închipui tulbure şi uşor adusă de spate, probabil că mercurul e bine sănătos şi la fel de fudul ca întotdeauna, stă tolănit prin ceruri şi urcă sau coboară după cum are chef, nu-i rău să fii mercur, să ai termometrul şi coloana ta, în fine, nu ştiu ce părere ai Tu, Piticule, dar dacă ar fi să fie şi nişte mercur acolo, la Tine, eu mi-aş dori să fiu mercurul Tău, măcar din cînd în cînd, măcar atunci cînd în zonele preorăşeneşti, de pe pămîntul nostru, se va lăsa ceața ta cea veşnică, măcar atunci cînd aceşti cîini, Letițius şi Vermont, Ana Nache şi Bumbo Nache, vor strănuta rebegiți de frig şi din case n-ar rămîne decît acoperişul, atît şi nimic mai mult, măcar atunci cînd orice loc de pe pămînt va fi singurul loc de pe pămînt, iar oamenii, toți oamenii, nu vor avea altceva decît multă ceață, un acoperiş deasupra capului şi vreo cîțiva cîini care strănută, şi asta n-ar fi tocmai rău, Piticule, aş vorbi cu frunzele şi aş vorbi cu cîinii, iar Tristina ar dormi dusă, iar eu m-aş teme să o trezesc, de ce să o trezesc, ar fî aşa de multă ceată şi nouă ne-al fi aşa de bine, uşurel, cu băgare de seamă, m-aş

strecura lînga ea, m-aş lipi de silueta ei lungă şi unduitoale, m-aş lipi fără grabă, aş începe să o adulmec şi să o descoper, să-i alung spaimele şi frigul cu răsuflarea mea caldă şi tremurătoare, cine, spune-mi, Piticule, cine nu şi-ar dori să rămînă acolo o viață întreagă, să nu se mai trezească niciodată, să doarmă de-a pururi, ciucit, sub plapumă, înveşmîntat în cea mai desăvîrşită piele cu putință, pielea ei, cine nu şi-ar dori să se descotorosească de el pînă cînd nimic, nimic nu ar mai însemna ceva, pînă cînd lucrurile se vor preface, toate, în tihnă şi răsuflare fierbinte, ar trebui să fim orbi să nu vedem asta, ar trebui să fim nebuni să nu ne dorim asta, da, Piticule, ne-am ascunde şi ne-am spune „bau" cînd vom avea nevoie să ne vedem şi, dacă ne va mai rămîne timp, iar timpul va rămîne pentru că nu va pleca nicăieri, îți vom închina psalmi Ție, imnuri de slavă şi osanale, Preaminunate, aşa-i că ar fi bine, aşa-i că ți-ar prii să te ştii iubit, să ne ştii iubiți, să nu-ți mai faci griji pentru viețile noastre?, şi totul ar fi mîine, iar acum ar fi aseară, a doua zi ar fi ieri, iar ieli mă voi simți bine şi nu ne va mai fi foame, sete, cald, frig, poftă, unt şi chiar dacă o să ne deranjeze aşa, pe ici, pe colo, cu vuietul său intelmitent,

Vîntul nostru cel de toate zilele dă-ni-l nouă astăzi

astăzi, cînd soarele s-a arătat pentru prima oară după atîtea zile geroase, cînd, pentru prima oară, vîntul e aromat şi miroase a transpirația Ta divină, de Pitic Alb, transpirația Ta folomocită din care se fac cocoloaşe de ceață, astăzi, cînd după atîtea şi atîtea zile, vîntul Tău cel de toate zilele, vîntul Tău cel spre ființă nu s-a arătat în zori, ci a rămas afară, aşteptînd, zburătăcind zăpada, a rămas afară, uitînd toată prietenia care ne legase, uitînd că între noi s-a pierdut demult şi ipocrizia, şi decența, uitînd toate zilele în care s-a repezit curios şi nerebdător pe sub uşă şi pe la geamuri, suflînd în ele cu furie, înfricoşîndu-le, făcîndu-le să se teamă, să se dea la o parte, vîntul ăsta care mai întîi a amuşinat podelele cu respirația lui de gheață, care apoi şi-a ridicat capul şuierat şi m-a privit drept în ochi, m-a privit cu luare-aminte pentru a vedea cu cine are de-a face, m-a privit şi mi-a scos limba, m-a privit şi m-a lovit, m-a privit şi m-a mîngîiat, Piticule, vîntul cu care m-am hrănit zilele şi nopțile astea în care am renunțat la hrană, în care am topit zăpadă şi am băut-o, vîntul ăsta căruia i s-a năzărit într-o bună zi să-mi stingă focul, să coboare pe horn şi să-mi stingă focul, şi să-mi stingă focul, Piticule, pînă cînd am lenunțat să-l mai aplind şi am început să vorbesc latină, pînă cînd m-am lăsat în voia lui, voia lui care e şi voia Ta, voia Ta care e şi voia mea, şi atunci, Piticule, Vijeliosule, înmi-resmatule, m-am lăsat pradă unui fel de febră, unui fel de adormiri şi unui fel de pitici, şi am dormit şi am transpirat, şi m-am trezit în a treia zi după scripturi şi am plîns şi am țipat, iar cuvintele, toate, s-au zburătăcit din mintea mea precum zăpada cu

care se joacă vîntul, şi atunci, Piticule, am ştiut că sînt bolnav şi că boala mea se numeşte

febră, am ştiut că ard şi că am devenit nemuritor ca Airiaugh, şi am ştiut că pot delira liniştit, că nu sînt de izbelişte, că am intrat în grija cuiva, iar Usi, Altfred şi Regretel s-au îngrijit cum nu se poate mai bine de mine, m-au păzit şi m-au mîngîiat, iar vîntul Tău, Piticule, s-a învolburat şi a devenit

frenetic, s-a zăpăcit şi s-a tulburat şi a dat iama

prin camera asta stătută, chemîndu-mă, tlezindu-mă, da, Piticule, vîntul Tău e tînăr şi neînțelegător, vîntul Tău e zburdalnic şi stătut şi, ca orice e al Tău, eu am să-l iert, n-a înțeles ce se petrece şi atunci a lovit cu gheață în geamuri, şi a lovit şi a muşcat pînă cînd geamurile au cedat, zob s-au făcut, Piticule, zob, mai întîi am crezut că de vină sînt Minus Cool şi Tremurud, apoi m-am dumirit că nu poate fi aşa, că doar el, dragul de el, doar el, zăludul, doar el, nerodul, doar el, nesupusul a venit să mă caute şi m-a găsit, cîteva zile m-a amuşinat cu bucurie, mă muşca de față şi de picioare, îmi intra în urechi, trîntea piticii de toți pereții, cîteva zile s-a tot jucat, iar eu l-am lăsat îngăduitor, doar îmi salvase viața, doar îmi stătuse la capătîi cînd mă prăbuşisem în zăpadă şi voiam să mă înfofolesc cu brînduşe şi ghiocei, doar ştiuse foarte bine ce se va petrece cu mine şi atunci m-a ridicat, m-a îmbărbătat şi mi-a arătat munții, vîntul Tău, Piticule, care poate lua atît de multe chipuri, care poate fi în atît de multe feluri, blînd şi drăgăstos, aspru şi neîndurător, zbanghiu şi într-o ureche, grav şi solemn, cumplit şi adînc, vesel şi aiurit, vîntul tău m-a salvat de la moarte, iar pentru asta n-am să-l iert, pentru asta n-am să te ielt, Piticule, n-am să vă iert pe nici unul din voi, pentru că acum, în loc să vorbesc cu morsele pe crestele munților Anzi, trag de plapuma asta care mi se pare prea scurtă, trag de ea ca să mă învelesc, ca să simt un pic de căldură, un pic de viață, un pic de orice, Piticule, dă-mi-o pe Tristina ca să intru cu ea sub plapumă

Şi ne iartă nouă greşelile noastre

ale noastre, ale amîndurora: cele cu fapta şi cele cu gîndul, cele ştiute şi cele neştiute, cele uitate şi cele visate, cele nenăscute şi cele îngropate, ne iartă trufia, dezmățul şi căderea, ne iartă prihana şi orbirea, ne iartă rătăcirea pîrdalnică, ne iartă paşii pe care i-am făcut pe cărarea din pădure, paşii spre inima beznei, paşii, din ce în ce mai mulți, din ce în ce mai grăbiți, pe potecile acelea întortocheate pline de vietăți înfricoşătoare, paşii aceia care nu lasă urme, deşi, Piticule, martor mi-eşti că am încercat, că am lăsat unghii tăiate în urma mea şi că am lăsat tristețe, că am lăsat lacrimi şi că am lăsat scrisori, am scobit adînc, cu deznădejde, în pămînt, doar pentru a găsi un drum de întoarcere, dar gropile acelea au fost astupate demult, mai întîi a venit ploaia, apoi a început să

ningă, apoi piticii s-au strîns unul lîngă altul, unii voioşi, alţii neştiutori, cei mai mulţi perfizi, şi au călcat în urma mea şi au păşit în urma mea şi mi-au amestecat paşii, iar urmele mele au devenit

urmele lor, şi, astfel, Piticuie, m-am adîncit mai mult şi mai mult în bezna de nepătruns a pădurii, în bezna goală, umedă, burtoasă, şi, crede-mă, Piticuie, Te-am strigat de cîteva ori, dar nu m-ai auzit, nu, nu m-ai auzit, Te-am strigat şi nu m-ai auzit, şi n-am găsit altceva decît o colivă din turtă dulce, o colibă mare, plină de bomboane mici, tari şi foarte dulci, şi n-am făcut altceva, Piticuie, decît să mănînc bomboanele, una după alta, bomboanele alea otrăvite, bomboanele alea din colibă, şi, după ce le-am mîncat, m-a cuprins lemuşcarea ţi am încercat să mă ascund de vrăjitoarea cea rea, am săpat gropi adînci în colivă şi m-am pitit acolo, cu inima gata să se spargă în mii de bucăţi, iar acolo era bine, Piticuie, întindeam un deget slab, un deget slab cu inel pe el, iar vrăjitoarea cea rea renunţa să mă măriînce, pe mine, Şi Hams Şi Regrete!, am păcălit-o vreme îndelungată, Piticuie, am dus-o de nas, mi-am spus: nu, păcatele mele nu pot fi aşa de mari, nu, nimic nu-i adevărat, capul meu s-a umplut de pitici şi am nevoie de o aspirină, nu, nu se poate, Tristina e aici, în faţa mea, îmi face o vizită, se roagă împreună cu mine, nu, nu e adevărat, Tristina e acasă şi doarme, iar eu o privesc vrăjit şi îi spun „bună dimineaţa", nu, nu e adevărat, Tristina a plecat la ţară, să culeagă roşii, a primit o scrisoare de la prietena ei din Nolvegia şi a plecat la ţară să-l ajute pe tatăl ei să culeagă roşii, nu, nu e adevărat, Tristina a plecat de acasă cu şeful ei vopsit care tremură ud ori de cîte ori o vede în fusta pînă la genunchi, da, şi-a aplecat urechile micuţe la şoaptele lui scîrboase, la văzduhul lui tămîiet, da, da, au rezolvat nişte dosare şi au început să facă sex, fac sex şi în momentul ăsta, îi văd, nu, nu-i adevărat, Piticule, Ceaţă Răsfrîntă Şi Nesfîrsită, nu, Tristina m-a iubit prea tare şi nu s-a ferit din calea mea atunci cînd am răbufnit de apă tulbure şi mîzgoasă, nu, nu s-a ferit cînd eu am îmbrăţişat-o şi atunci a început încet să se scufunde în mine, nu, nu e adevărat, Tristina ştie să înoate, bras, fluture şi pe spate, Tristina n-ar putea să se înece pentru că nimeni nu calcă apa mai bine decît ea, Tristina dansează, dansează pînă cînd, vrăjită, se desprinde de la pămînt şi se ridică la tavan, da, desigur, pesemne că într-o bună zi a dispărut pe fereastră, a găsit un vînt spre fiinţă, un vînt al nostru de toate zilele şi dusă a fost, pur şi simplu a dispărut, da, da, acum e fericită şi dansează în continuare, nu, nu e adevărat, Tristina nu se poate ridica de la pămînt decît puţin, ea levitează încet, ca orice om care s-a deprins mai greu cu salturile abstracte, da, Tristina nu poate sta prea mult în aer şi atunci are nevoie de mîna mea ca s-o ţin, ca să nu-i dau drumul, ei

bine, Piticule Alb, mina mea a întîrziat să apară, Tristina s-a ridicat la tavan şi s-a îndreptat spre fereastră, de la etajul zece oamenii erau mici, iar ea şi-a dorit ca ei s-o vadă şi atunci, dulce şi neatentă, s-a trezit deasupra bulevardelor,

deasupra unui gol marcat doar de către cei mai fini tehnicieni ai lumii, da, s-a trezit deasupra şi i s-a făcut frică, mîna mea era departe, iar gravitația stă să te mănînce la fel cum Iepuraşul Sinistru tînjeşte după morcovi, după aceea, i s-a făcut frică şi a căzut, buf, a căzut buf şi s-a făcut zob, Piticule, sau poate că nu, nu e adevărat, poate că Tristina n-a dansat niciodată pînă la tavan, poate că a fost doar tristă că viața ei e aşa cum e, poate că s-a săturat să plîngă şi aşa mai departe şi atunci a privit pe fereastră, iar noi stăteam la etajul zece, a privit pe fereastră şi şi-a dat drumul, mîna mea, Piticule, era prea departe, să nu uiți, te rog, s-o tai, s-o tai de sus, de la rădăcină, că oricum nu-mi mai foloseşte la nimic, iar inelul de pe deget mă strînge şi mă doare, da, Frumosule, iar Tristina a căzut, iar corpul ei alb a făcut buf, a făcut buf şi s-a făcut zob, Piticule, eu unul, Te rog să mă crezi, m-am tot uitat după un suflet care să se ridice în sus, spre Ceața Ta Cea Veşnică, numai că, recunosc, n-am văzut nici unul, poate că era prea mult sînge acolo, Piticule, poate pentru că sîngele e prea mult şi e prea roşu să nu fi reuşit să văd nimic, Piticule, eu închid ochii si văd acelaşi si acelaşi lucru şi nici urmă de suflet, Piticule, Te rog să mă ierți, dar n-am să-Ți spun exact ce văd pentru că nu cred că Te interesează, pentru că nu cred că interesează pe nimeni ce văd eu acum, sau poate că nu, Piticule, Piticule auzi?, nu tu, Altfred, hai, fă paşi!, nici tu, Usi, valea!, vorbeam cu Tatăl Nostru carele e în ceață, cu Domnul Nostru Pitic Alb, Piticule, auzi?, dar ce-ar fi dacă Tristina s-a suit pe fereastră doar ca să-mi spună că s-a săturat, doar ca să-mi spună că va sări un pic dacă nu încetez, ce ar fi, Piticule, ca şi eu să mă fi săturat, să-i fi pus mîna pe picior şi scurt, Piticule, scurt de tot, să-i fi făcut vînt pe fereastra deschisă, s-o fi împins în gol pe fereastra deschisă, s-o fi aruncat în gol pe fereastra deschisă de la etajul zece, Piticule, şi, da, Piticule, corpul ei să fi plutit frumos în gol, dar cam scurt, Piticule, cam scurt, să fi plutit o vreme, să zicem pînă am număra la cinci, asta în cazul în care am şti să numărăm, şi apoi, buf, Piticule, Piticule, buf, a căzut buf la pămînt şi s-a făcut zob, zob, iar sufletul ei s-a ridicat pe loc la ceruri, s-a ridicat repede pînă să-l văd eu, vecinii, ambulanța, poliția, vîj, s-a ridicat vîj la ceruri, iar cerurile sînt toate ceață, Piticule, iar eu

am rămas cu oamenii ăia şi le-am povestit ce şi cum, m-au ținut o vreme la ei pentru că le plăcea cum povestesc, „bravo, măi băiatule, tu ar trebui să te faci scriitor", mi-a zis un nene, eu i-am mulțumit frumos, i-am spus că şi Tristina îmi spunea la fel, iar oamenii ăia m-au ținut la ei pînă ce s-au lămurit ce e cu mine, atunci mi-au dat drumul, probabil că şi ei şi-au făcut povestea lor, alta decît toate astea povestite aici, mi-au dat drumul, Piticule, iar eu nu m-am putut hotărî dacă să fac buf sau să fac vîj, şi m-am gîndit o vreme, Piticule, şi atunci mi-am zis că cel mai bine mă gîndesc aici, în coşmelia asta plină de pitici, coşmelia asta care tot stă degeaba, şi uite aşa s-a făcut iarnă, Piticule, şi eu tot

aici stau, m-am făcut scriitor ca să vorbesc cu Tristina, mi-am luat nişte cîini şi m-am împrietenit cu nişte pitici, e frumos aici, Piticule, peisajul e frumos, cerul e albastru, ceața Ta e albă, şi ştii ce m-am gîndit, Piticule?, m-am gîndit că după ce se topeşte zăpada asta, am să fac o pensiune frumoasă, am s-o umplu cu pitici de grădină şi am s-o botez „La pitici", aşa-i că-i o idee bună, aşa-i că aş fi un afacerist grozav?, da, Piticule, asta am să fac, dar mai întîi de toate, pupă-mă un pic pe frunte, că mă doare foarte tare capul, aşa, Piticule, aşa, voi să plecați, verzişori gălbejiți ce sînteți!, nu vedeți că acum stau cu Tatăl Vostru, şi că Tatăl ăsta al vostru, Soră, Mamă, Iubită, Frate, Fiu, ce v-o mai fi, e gata să ne ierte

Precum şi noi iertăm greşiților noştri La fel la fel o să ne ierte şi el, uite, de exemplu, tu, Usi, dacă o să-l mai bați mult pe Altfred şi n-o să-i ierți pedanteria şi aerele de superioritate, ai să ți-o încasezi amarnic la socoteala de înapoi, n-o să te mai ierte nimeni, te-ai lins pe bot, nu, Piticul Alb o să-si încrucişeze brațele cețoase si o să-ti zică: „Băi Usi, dar tu l-ai iertat pe Altfred atunci cînd făcea pe deşteptul ?!, nu ?!, cum ?, n-aud ?, l-ai bătut?!, păi, băi băiatule, aşa cum ai dat tu în el, tot la fel o să dau şi eu în tine", înțelegi, Usi ?, cam aşa stă treaba cu veacul ce va să vie si socoteala de înapoi, iar tu ce rîzi, băi Altfred?, ce rîzi?, crezi că tu eşti mai deştept sau ce?!, hai că te lămuresc eu imediat cum stă treaba, ca să-ți bagi şi tu mințile-n cap, că prea m-ai înnebunit cu latrina ta de doi bani, deci, eşti pe față?, ciuleşte-ți ceața-ncoace, deci: tu, dacă îl mai faci pe Usi ingrat rudimentar sau cum îți mai trece ție prin cap să-l faci, că la d-astea eşti primu' şi nu te-ntrece nimeni, deci dacă mai ai fițele astea de deşteptul deşteptților, dacă îl mai provoci p-ăsta micu' şi te iei de el că se pupă cu spiriduşii, cînd nici nu ştii ce dramă a avut el în copilărie, cînd habar n-ai şi te bagi ca musca-n lapte unde nu-ți fierbe oala, dacă îl mai faci țăran sau cum îl faci, fără să ştii că ăsta mic şi verde e de fapt de enşpe mii de ori mai aristocrat decît eşti tu, cu un tată Bel et Triste şi o mamă Para Lelii Bipedă, deci dacă nu te potoleşti şi n-arăți un pic de respect pentru defectul lui peltic, o să încasezi o iertare de la Piticul Alb de n-o să mai ştii pe unde să ieşi, o să te storcoşească pe spinare pînă, PIC, PIC, PIC, o să-ți iasă tot PIC-ul ăla Castanian din tine şi atunci să vezi, băiatule, cum o să mai dansezi tu cu frații tăi, că o să dansezi hm ha cu capu-n jos de-o să-ți vină tot galbenu-n cap, cam aşa e treaba cu iertarea, puşlamalelor care nu mă lăsați pe mine să dorm şi să-mi văd de treabă, figuranților şi răsfățaților care sînteți, care vă băgați în capul meu şi tropăiți de dimineața pînă seara, de nici nu mai ştiu care-s eu, care-i unu, şi care-i altu', păi, e frumos aşa, mă copii?, că, uite, acum stau şi eu de vorbă cu Piticul Ăsta Alb Şi Veşnic şi în loc să mă rog la el, eu stau ca prostul şi mă plîng de voi, păi e frumos aşa ?, păi voi chiar nu vedeți în ce hal m-ați adus ?, nu zic, o fi şi vina mea, că întotdeauna chestiile astea-s cu dus-întors, nu zic, poate că sînt şi bolnav acum şi, cum ar veni, mai sensibil, mai

nervos, dar hai să ne uităm şi în curtea noastră un pic şi să vedem că de dimineața pînă seara o țineți langa doar într-o zbenguială, ba zburați pe tavan, ba vă agățați de perdele, ba îmi dărîmați candela, ba îmi spargeți geamul, păi, pe cuvîntul meu, dacă se mai poate aşa, că mi-e şi ruşine de ruşinea voastră cînd dați cu ochii de Regretel, care, săracul, se dă peste cap ca să fie linişte şi să fie bine, şi voi vă bateți joc de muțenia şi de decența lui şi, culmea culmilor, cînd închid un pic ochii, vă băgați fără să cereți voie în caietul meu şi îl umpleți cu poveştile voastre pitice, care, după ce că nu interesează pe nimeni, mai sînt şi prost scrise, da, simpaticilor, cineva trebuia să vă spună toate astea, nu mai faceți bot degeaba, m-am băgat eu în viețile voastre, spuneți, v-am făcut eu ceva?, păi atunci?!, tot eu să vin si să vă iert si să vă învăț cum se face, tot eu?!, bine, tot eu o s-o fac şi p-asta, dar să ştiți că e pentru ultima oară cînd vă iert şi să mai ştiți că de acu' încolo am vorbit cu Piticul Alb să fie cu ochii pe voi şi i-am zis că, dacă nu vă împăcați în clipa asta, dacă nu vă îmbrățişați acum şi nu vă cereți unul altuia iertare, să nici nu vă primească la socoteala de înapoi, să vă dea afară de cum păşiți pe primul nor de ceață: aşa, mă, copii, bravo, vedeți că n-a fost greu?, şi acum, dacă tot ne-am împăcat şi ne-am iertat unii pe alții, hai să zicem împreună cu doamna Tristina de acolo

Şi nu ne duce pre noi în ispită

adică, dragi pitici şi dragă Tristina, Piticul Alb să ne ia nouă visele în care vedem un corp alb care se prăbuşeşte la pămînt, visele alea pline de sînge şi de spaimă, din care ne trezim năclăiți de frică şi de groază, visele alea după care începem să lovim cu bîta în măgăruşi şi să legăm picioare de cîini, cu sfoară, de molid, visele alea în care cădem pradă Iepuraşului Sinistru, iar el începe să ne ronțăie linişteа, sau visele alea în care ni se spune „vei rămîne de acum încolo aici, în această burtă umedă şi îngustă, vei fi sufletul acestui zeu, iar numele tău va fi beznă", visele alea din care ne trezim țipînd, scăldați într-o sudoare albastră, să ne ia nouă visele cu spiriduşi şi să-i facă să dispară unul cîte unul, să ne facă apoi să ne trezim, să-l vedem pe corcoduşul Matilda, iar corcoduşul Matilda să foşnească uşor, să ne facă să topim toată această zăpadă, să facă în aşa fel încît grădina să ne apară verde şi strălucitoare, corcoduşul Matilda să ne spună „ai adormit şi ai strigat", iar cîinii să ne privească întrebător şi să latre mai mult din politețe : „Hams, Hams, e în regulă, şi noi mai visăm urît din cînd în cînd", da, haideți, dragii mei, spuneți după mine: şi ia-ne nouă piticii aceştia, piticii aceştia cu nume ciudate, Mus cel Mov întemeietorul, Kruud Van Daal întîiul, Klaus-Tratus, Phil-Lamenta-Bill întîiul, Siramona şi Leuro-Esteban, Mars de Aici, Alan-Dali, Calealacneea Sigismunda, A. Marina şi A. Mareto, Tremurud şi Tremuruda, Bel et Triste, Fred şi Gnomulaf Ing, Para Lelii Bipeda şi Mara Lelii Bipeda, Minus Cool, All'laugh Nemuritorul şi De Scorbur-Suzi, Usi, Altfred, Tristina, Şi Hams Şi

Regretel, ia-i, Piticule, şi du-i rînd pe rînd în locuri cu ceaţă şi răcoare, pe pajişti înalte şi pline de vînt, în păduri şi luminişuri, ia-i, Piticule, unul cîte unul, ia-i în paza Ta şi dăruieşte-le cele mai de seamă daruri, ia-i, sînt prea mulţi şi prea grei, m-au înconjurat şi nu-mi mai dau pace, ia-i mai cu seamă pe aceştia, pe Usi, Altfred şi Regretel, da, Preabunule, chiar şi pe Regretel, au ajuns prea aproape, ceaţa lor mi-a intrat prea adînc sub piele, mă întreb, Piticule, mă întreb dacă e bine aşa, dacă nu am încălcat vreo lege neştiută, dacă nu cumva piticii trebuie să rămînă pitici, iar oamenii oameni, dacă nu cumva să vezi pitici, să auzi pitici, să simţi pitici, să înţelegi pitici, să vorbeşti cu pitici nu este un păcat de neiertat, mă întreb dacă n-ar fi mai bine ca ei să rămînă în frasin, iar eu în casa mea, dacă n-ar fi mai bine să ne salutăm spre înserare, curtenitor, politicos, Piticule, apoi fiecare să-şi vadă de viaţa sa, mă întreb, Piticule, mă întreb, dăruieşte-le lor iubire şi Arhipelaguri Stîncoase, dăruieşte-le o Armillaria Mellea şi o grădină cu corcoduş, dă-le, Piticule, orice, pentru că ei sînt blînzi şi buni, sînt smeriţi şi iubitori, şi numai eu sînt înnegurat şi trist, Piticule, Piticule, Piticule Alb, culorile lor mi-au intrat în carne, iar mintea-mi îmi zornăie de ceaţă rufoasă, ia-1, te rog, pînă şi pe Regretel, sufletul meu a devenit albastru, iar sufletul de om nu trebuie să aibă culoare, nu trebuie, nu, priveşte-i, Smeritule, cum mă privesc fosforescenţi, cum mă privesc şi nu înţeleg ce spun, priveşte cum Regretel mi s-a cuibărit în păr, Usi în ureche, iar Altfred pe nas, priveşte-i şi pricepe că e prea mult, că aş vrea să dispară, să-mi fure toate şireturile, dar să dispară, eu promit că n-am să mai fac zacusca, iar frasinul va rămîne doar al lor, promit să nu povestesc nimănui nimic, promit să le fiu veşnic recunoscător şi să tac, promit să înţeleg şi să plîng, Piticule!, apropierea lor mă sminteşte, apropierea lor mă soarbe, Piticule, şi mai ia-ne nouă ceaţa asta violetă şi străvezie, ceaţa asta ca o greutate tulbure ce mă ţintuieşte la pămînt, ia-o, Piticule, şi preschimb-o în om, dă-î şi un nume, Cristina, ai grijă de ea, Preablîndule, este fragilă şi spăimoasă, poate fi tristă şi pierdută, dăruieşte-i Tu lumina, lumina cu care s-a născut şi pe care a pierdut-o pe undeva pe aproape, îndrumă-i paşii spre un loc cu umbră şi verdeaţă şi răsaduri cu roşii, las-o să se dezmierde la soare, să-şi despletească părul şi să-l fluture în vînt, las-o vie şi nevătămată şi nesupusă şi arzătoare, las-o zîmbind şi adormită, las-o, Piticule, numai Tu poţi face asta, înmiresmeaz-o, Piticule, cu ceaţa ta cea veşnică, cu transpiraţia Ta divină, de Pitic Alb, transpiraţia Ta folomocită din care se fac cocoloaşe de ceaţă, ia-o şi du-o departe, scoate-o din pădurea asta în care pîndeşte vrăjitoarea cea rea, în care golul pluteşte în aer, îndepărteaz-o, Piticule, de mine pe pitica aceasta ispititoare, violetă, străvezie, palidă

Şi ne izbăveşte de Piticul cel Negru, Piticul ăsta Negru care stă gata să ne înghită pitit în negura lui de nepătruns, Piticul ăsta Negru care a aşteptat ca Iepuraşul lui Sinistru să ne ronțăie ultima fărîmă de linişte, ultima fărîmă de

morcov, pentru a se apropia tiptil de sufletele noastre, pentru a rînji iscoditor şi a ne cere socoteală, pentru a da buzna în visele noastre şi a le umple cu spaimă şi deznădejde, pentru a ne face să vedem bezna goală, fără întoarcere şi bălți de sînge şiroind de asfalt, Piticul ăsta Negru ce a

căpătat curaj şi a intrat în casele şi în sufletele noastre, Piticul ăsta Negru care a încetat să ne mai dea tîrcoale şi s-a aşezat mătăhălos şi nevăzut în paturile noastre, care ne veghează şi ne dăruieşte febra, care ne răstălmăceşte totul într-un urlet şi-şi întinde ceața vîscoasă înspre noi, care ne atinge, da, Preabunule, ne atinge cu degetele sale răşchirate, ne atinge şi ne şopteşte să ne desprindem, să plonjăm în gol pentru că ne va prinde, da, ne va prinde, Piticule Alb, iar asfaltul său va fi un noroi moale, ne vom adînci în el, mai departe şi mai departe, în inima febrei şi a mizeriei veşnice, iar acolo nu vom întîlni pe nimeni, acolo vom vedea doar, nelămurit şi sfîşietor, o baltă de sînge care se întinde deasupra capului nostru, Piticule, tăcerea lui zumzăie şi sfîrîie, Piticule, tăcerea lui este electrică şi odată cu ea soseşte groaza, Piticule, războiul Tău trebuie să fie prelung şi cumplit şi doar bunătatea pe care Ți-o cer şi smerenia după care tînjesc îmi pot fi pavăză, Tu şi piticii, Piticule, eu sînt mic, Tu fă-mă mare, eu sînt slab, Tu fă-mă tare, şi-n tot locul mă însoțeşte şi dragostea mi-o însufleţeşte, Piticule, îi văd zburînd ca îngeri de lumină pe aceşti apostoli neînfricați, iar numele lor sînt Usi Altfred Şi Hams Şi Regretel, iar culorile lor sînt pavăză, iar culorile lor sînt scut, şi astfel, prin întunericul roşu care mă încearcă, m-au zărit acum ca pe o pată albastră înaintînd orbeşte spre înălțimile pierzaniei şi trebuie să fi ştiut, ca o forță gigantică ce creşte în ei, că abstracție se poate face de orice, şi trebuie să mă fi privit în ochi şi să mă fi pus să repet după ei: „abstracție se poate face de orice", „abstracție se poate face de orice", trebuie să fi repetat şi eu, iar ei trebuie să se fi îmbrățişat cu patimă şi, într-o clipă, trebuie să fi strigat la unison acelaşi cuvînt magic: țuuuşti/, iar forțele lor reunite trebuie să fi țîşnit pînă în tăriile cerului precum un fulger de lumină, trebuie să fi coborît ca un vîrtej orbitor, să fi făcut abstracție de hăul roşu ce se căsca amenințător şi printr-o supremă şi ultimă sforțare, să se fi contopit cu acel albastru pierdut şi aproape sfîrşit, albastrul meu, da, pesemne că da, desigur, e sigur că radiațiile pitice s-au dezagregat în corpusculi primordiali, pentru că acolo, în Usi Altfred Şi Hams Şi Regretel, se află totul: sensuri străvechi care plutesc în lumină, stele şi elipse, pulsari şi genuni; şi totul se topeşte în dîra de lumină galben-verzuie-albastră ce iradiază din forțele lor contopite, iar ardoarea lor e totuna cu iubirea de pitic, sublima, ultimativa iubire de pitic, cea care anulează într-o clipă coordonatele

ştiute, cea care poate face abstracție de orice, cea care poate aboli începutul şi sfîrşitul

şi astfel, Piticule, numai iubirea lor soarbe acum albastrul meu cu poftă, mă mîngîie şi mă lasă, încet, şoptit, pe pămînt.

Şi trebuie să ştii că mi-e foarte somn, Piticule Alb, şi că Tristina stă şi ea să adoarmă alături de mine, amin.

oarele e desigur aşa de frumos şi zăpada s-a

L-/topit, deşi, ce e sigur e desigur, pesemne va veni alta în curînd. Bună dimineața. Bună dimineața asta e limpede şi plină de raze, iar razele trec prin lucruri ca printr-o apă străvezie, iar lucrurile se dezmiardă şi foşnesc, unele se gîdilă, iar altele nu, probabil că nu, dar asta nu ne opreşte pe noi să ne legănam în vînt şi să cîntăm încet ou sorit Ies neiges d'antante, dizemanepe, dizemane compane, antante. Şi cîntăm nu doar încet, ci şi cu sfială şi cu bucurie, şi ne privim mirați unii pe alții şi nu ne vine să credem. Şi nu ne vine să credem că zăpada aceea înghețată şi ursuză s-a lăsat înduplecată atît de uşor, că vîntul a înfofoltt-o în răsuflarea lui fierbinte, iar ea, de plăcere, s-a îmblînzit şi a suspinat şi a luat-o grăbită spre vale ca să se facă pîriu. Şi nu ne vine să credem că

ne-am adunat toți aici, că De Scorbur-Suzi ne priveşte de sus, cu îngăduință, că a scormonit veselă în ceața cea veşnică şi nemişcătoare la care s-a ridicat într-o bună zi, că a dat-o la o parte de parcă ar fi fost nişte bomboane într-o colivă şi acum ne face cu mîna cocoțată pe un norişor îngeriu, vai, ce drăguță e doamna De Scorbur-Suzi şi cum a întinerit ceața ei vernil, cît de amabilă şi de cochetă a devenit, cum se îmbujorează ca o domnişoară şi ne zîmbeşte, desigur că ne picură cu ceară, dar ceara ei are miros de raze şi de ud, desigur, pe semne ne vorbeşte De Scorbur-Suzi, ne zice „dragii mei, dragii mei, oh, dragii mei", iar noi ne topim precum zăpada, apoi ne îmbujorăm, fiecare după chipul şi culoarea sa, unii în galben sau în verde, alții în albastru şi violet, şi clipim des şi nu ne vine a crede cum de acolo, de sus, prin fereastra pe care a deschis-o De Scorbur-Suzi în ceața cea veşnică şi nemişcătoare, se zăresc nişte ochi albi de Pitic Uriaş, iar ochii aceia ne învăluie cu iubire şi blîndețe ca într-o scorbură deloc ursuză şi atunci e sigur că pesemne plutim şi suspinăm, că pesemne ceața noastră tremură şi ni se furnică, că pesemne numele bucuriei devine totuna cu cel al furnicăturilor, Mimi, şi iar nu ne vine să credem că Mimi se plimbă înăuntrul nostru şi al crengilor de frasin, că, de acolo, ascunse, încă

ascunse, auzim cum şuşotesc frunzele nenăscute, iar povestea lor ne spune că AUiaugh, All'laugh cel nemuritor şi nordic, All'laugh reeducatul se află printre noi, că ar fi de ajuns să aducem seninul mai aproape, să scotocim cu luare-

aminte munții, şi că acolo, desigur, printre fiiioarele acelea răsucite pe stînci înalte îl vom vedea, viu, puternic şi nevătămat pe el, pe All'laugh, îngrijind tezaurul de diatomee, foraminifere şi polen, desigur e sigur, pesemne că Pleistocenii Pitici l-au iertat de vreme ce ecoul răstălmăceşte cuvintele sale pentru a le transforma în vocale prelungi, iar aceste vocale prelungi, toate, ne spun că e bucuros, că ne salută, că cerbul a ajuns în pădure şi că în pădure e bine, încă e bine, iar nouă nu ne vine să credem, pentru că din pădure o auzim pe Ana lătrînd cu poftă, iar coada ei ciuntită se mişcă de la dreapta la stingă şi de la stingă la dreapta, iar Ana ne adulmecă şi ne latră, „Hams, Hams, Hams şi Regretel", iar acesta e cel mai frumos lătrat pe care l-am auzit în viața noastră de pitici, iar Ana aleargă aşa de frumos şi se apropie şi zboară, iar nouă, desigur, nu ne vine să credem, pentru că împreună cu ea plutesc spre noi toți piticii din această viață şi din celelalte, cîte or mai fi, iar culorile sînt atît de multe şi de strălucitoare, încît sclipesc în toate zările, iar zările sînt pline de ceață nemişcată şi de munți, şi oare poate fi ceva mai nesigur cînd totul e atît de sigur şi de frumos ?, ne întrebăm unii pe alții şi fiecare răspunde „nu", „nu", „nu", „nu", şi astfel ne ridicăm încet şi ne rotim, iar Altfred se umple de un soare galben şi dansează, iar noi îl urmăm, în cercuri paralele din ce în ce mai mici şi mai înalte, pînă cînd între pămînt şi ceața din ceruri se naşte un vîrtej pitic care absoarbe totul, totul, totul, lumea asta şi cea care va să vină, poveştile ştiute şi neştiute, şi mai departe înseamnă nicăieri, şi aici înseamnă niciunde, pentru că, desigur, nici unde tulburi nu vor mai veni vreodată, nu, nu, nu, nu, iar Altfred va fi galben ca soarele desprins din castani, pic, pic, pic, iar el ne va învăța să dansăm cînd vom fi gravi şi osteniți, intelectuali şi sobri, credeți-mă pe cuvînt, credeți-mă, pentru că nici nouă nu ne-a venit să credem pînă nu am văzut că pădurea a fost verde şi a rămas verde şi apoi a foşnit, şi că nu doar Ana şi piticii s-au apropiat grăbiți de noi, ci şi posacii, rotofeii şi întunecații spiriduşi, şi s-au adunat mîhniți pe crengile de brad şi au aşteptat pesemne să le facem un semn să ni se alăture, şi doar unul din noi a îndrăznit, cutezător, tantoş, verde şi demn să-i cheme, „țuşti încoace" a fost tot ce a spus, iar noi am desluşit o paralelă luminoasă şi dreaptă şi singură pe care ne-am aşezat cu toții, spiriduşi şi

pitici, o paralelă pe care forfotea încoace şi încolo un şobolan bătrîn şi înțelept cu numele de Ştegliț, şi o aură de blîndețe ne-a învăluit cu aripile sale pe toți, iar unul dintre noi, cel mai demn, mai verde, mai cutezător şi țanțoş a şoptit „oh, Maică Pleaculată, Zen Obia One Kenobia", iar ceata aceea de spiriduşi a început să se lumineze şi să zîmbească, s-a închinat cu respect şi cu sfială şi a rostit un nume, Usi, iar Usi a spus „la ulma uimei, de ce nu?tt şi, astfel, a devenit primul, ultimul şi singurul rege care a stins vrajba dintre spiriduşi şi pitici, între posaci şi colorați, între cei mari şi barbari şi cei mici şi peltici, şi totul, totul cu

un simplu țuşti către o paralelă dreaptă, care poate fi cea de dinainte, o alta sau amîndouă laolaltă, iar nouă nu ne-a venit să credem şi ne-am îmbrățişat, iar Ana a lătrat din nou, cu putere „Hams, Hams, Hams" şi de departe l-am văzut pe Bumbo aler-gînd, pe Bumbo alergînd în salturi strîmbe şi bucuroase, iar Bumbo plutea precum un pitic cu mai multe picioare pare, iar coada lui mare flutura de la dreapta la stînga şi de la stînga la dreapta, iar gura lui a rostit cuvintele „Hams, Hams", iar Ana i-a sărit în întîmpinare, şi cozile lor au fluturat împreună, una mare şi alta ciuntită, de la dreapta la stînga, iar apoi, pesemne, de la stînga la dreapta, iar Ana şi Bumbo s-au adulmecat, s-au atins şi s-au lins, iar nouă nu ne-a venit să credem, nu, ne-a venit să credem, aşa că, pentru o vreme, ne-am strîns cu toții, şi pitici şi spiriduşi, în blana lor şi am crezut. Şi am crezut tot ce s-a întîmplat, că zăpada s-a topit, că razele trec prin lucruri ca printr-o apă străvezie, că cerurile cu ceață veşnică s-au deschis, iar prin crăpătura aceea ni s-a arătat Piticul Alb, şi am crezut că picioare pare a dormit mai multe nopți şi mai multe zile fără să mai deschidă ochii, fără să ne mai strige şi fără să se mişte, a dormit, iar fierbințeala lui a devenit un sloi de gheață, iar răsuflarea lui fierbinte-fierbinte s-a stins într-o linişte mare, şi, cît a dormit, noi l-am priveghiat în tăcere, i-am adus ceață şi i-am răsfirat-o pe pleoape, i-am adus vînt şi i l-am trecut prin păr, i-am adus stropi şi i-am umezit buzele, iar chipul lui prelung şi osos se înăsprise, desigur, se lungise şi se încleştase, şi numai barba, unghiile şi părul îi creşteau pe nesimțite, iar atunci, după mai multe zile şi mai multe nopți în care am păstrat tăcerea, în care i-am cerut viscolului să se îmblînzească si să se ascundă, în care i-am convins pe Piticii Albi-ca-Zăpada să nu mai foşnească pe la geamuri şi să nu se mai aşeze unul lîngă altul pe podele, abia atunci am îndrăznit şi, tiptil şi cu iubire, l-am sărutat pe față, l-am stropit cu lacrimi galbene, verzi şi albastre, neam lipit de pielea lui

rece şi am adormit împreună, obosiți, într-o tăcere mare, deosebit de mare şi de adîncă, iar dinăuntrul tăcerii ăleia ne auzeam unii pe alții cum dormeam, încet, fără grabă, cîțiva pitici şi un picioare pare, pînă cînd n-am mai ştiut cine e cine şi mai ales de ce, iar din el, din corpul acela cu picioare pare nemişcate şi reci s-a desprins un alt pitic, un pitic neştiut şi vesel care a dat să se ridice, dar noi l-am oprit, „mai stai", pesemne că a mai stat mai multe nopți şi mai multe zile, iar în tot acest timp n-a făcut decît să zîmbească şi atît, nu avea nevoie de altceva, nu voia să învețe nimic, uneori era de ajuns să ațipim pentru ca piticul cu picioare pare să se înalțe brusc, să treacă de tavan şi să țîşnească precum un fulger de o culoare nelămurită deasupra noastră, spre o ceață nevăzută, trebuia să fim atenți, țîşnirea lui o întrecea cu mult pe a noastră, iar noi nu voiam să-l pierdem, ne era drag şi mirosea a picioare pare şi aşa pesemne că au trecut mai multe zile şi mai multe nopți în care doar picioare pare a dormit cu adevărat, iar

piticul său s-a jucat cu noi în fel şi chip, ne-a zîmbit şi ne-a păstrat de veghe, iar camera în care ne aflam s-a umplut încet cu un miros greu care a început să atîrne prin unghere, iar picioare pare nu se mai trezea ca să-şi ia piticul vesel şi zglobiu înapoi, iar noi pur şi simplu nu mai ştiam ce să facem cu el,

se ridica din ce în ce mai sus cu o viteză aiuritoare şi obosiserăm şi ridicam din umeri atunci cînd, de sigur e sigur, uşile s-au deschis cu un scîrțîit înghețat, iar în odaia noastră întunecoasă au năvălit mai multe picioare pare; nu-i cunoşteam, erau cîțiva şi vorbeau în şoapte despre miros, nu ne-au zărit, deşi am încercat să-i oprim, au trecut drept prin noi de parcă nici n-am fi existat: nici eu, nici Usi, nici Altfred, nici piticul cel zglobiu şi vesel care fremăta de bucurie şi le țopăia prin creştet; şi toate acele picioare pare s-au strîns în jurul prietenului nostru adormit şi au hotărît că e timpul să-l trezească, l-au ridicat cu greu şi l-au purtat pe sus, au ieşit prin zăpada mare şi l-au pus pe o sanie, piticul vesel şi zglobiu ne-a zîmbit plin de bucurie şi a țîşnit în lumină, l-a urmat pe tatăl său un timp, după care s-a făcut nevăzut, Bumbo a început să latre, dar ceilalți nu l-au luat în seamă, şi astfel, fără să ne vină a crede, am crezut, am crezut tot ce s-a întîmplat, am crezut că sania a început să se îndepărteze, iar de acolo, de sub pătura cu care era înfofolit, am văzut şi am crezut cum dragul nostru picioare pare, prietenul nostru cocoțat în frasing, se întoarce spre noi şi ne zîm-beşte ca un pitic vesel şi zglobiu, şi ne zîmbeşte cu toată iubirea care a fost vreodată prin lume, ne zîmbeşte în toată culorile care au strălucit cîndva prin ceață, un zîmbet alb, nemişcător şi veşnic, şi atunci, abia atunci, desigur, am văzut că prietenul nostru cu picioare pare s-a dezmeticit, că s-a trezit la viață şi se mişcă, da, am văzut cum pătura s-a dat la o parte şi am văzut cum mîna lui subțire cu un inel strălucitor pe deget se ridică şi flutură în vînt spre noi, de la dreapta la stînga şi, apoi, de la stînga la dreapta, iar aerul acela mare şi înghețat s-a mişcat o clipă, cît să răzbească pînă la noi cuvintele „iubiții mei, mă duc să mă întîlnesc cu Cristina", iar noi, mai mult ca sigur, desigur, am înțeles tot ce se întîmplase, că picioare pare a ştiut că soția lui, Cristina, îl aşteaptă, şi, ce e sigur e desigur, a trebuit să ne părăsească şi să o urmeze, nu ne-am supărat, am înțeles într-o clipă că aşa stau lucrurile, frumos, rînduite, cețoase, veşnice, că povestea noastră, chiar dacă se îndepărtează un pic, rămîne tot aici în culorile noastre verzi, galbene, albastre, că e de ajuns să ne strîngem unul în altul ca să-l simțim pe picioare pare cum se apleacă, ne gîdilă şi ne iubeşte, şi că asta poate să însemne totul, chiar dacă există paralele, la fel de adevărate, în care el şi cu Cristina se iubesc din nou, aşa trebuia să fie, ne-am spus, şi l-am însoțit o vreme pînă cînd sania s-a întîlnit cu asfaltul, iar de acolo au țîşnit culori urîte, mai ales roşii, apoi ne-am înălțat, într-o doară doar, şi am zărit-o pe

Cristina cum îl aşteaptă, cum el sie grăbeşte să coboare şi s-o întîmpine, cum o îmbrățişează şi cum o sărută, o dată, apoi de foarte multe ori, şi atunci,

mai ales în mine, o tulburare ciudată mi-a învolburat albastrul şi am început să plîng, iar din ochii mei a țîşnit o apă tulbure şi vîscoasă, o apă tulbure şi vîscoasă care a curs fără întrerupere în valuri sărate şi adîhci, iar ochii mei au devenit un şuvoi din care o culoare tulbure a ieşit la lumină şi s-a ascuns, iar atunci, pesemne că s-a făcut seară, iar seara s-a preschimbat în noapte, însă eu n-am ştiut şi n-am simțit nimic, iar noaptea probabil că sigur s-a tulburat de la lacrimile mele şi s-a lăsat muşcată de lumină, razele soarelui au coborît din înaltul cerului si s-a făcut dimineață, buna dimineața, bună dimineața, bună dimineața, god morgen, iar razele soarelui au început să treacă prin lucruri ca printr-o apă străvezie şi albastră, şi au trecut prin mine şi mi-au luminat ceața, iar ceața mea s-a umplut de o lumină limpede şi desigură, atît de limpede şi de sigură, încît, pentru prima oară, am zărit totul, şi roua şi aburii şi firele de nisip şi razele de soare, şi toate erau în mine şi străluceau albastre, atît de albastre, încît în mine a răbufnit cea mai violetă culoare cu putință, a răbufnit şi a strigat „Hams", iar eu am orbit de frumusețea ei neasemuită şi clocotitoare, am orbit

şi m-am afundat cu totul în adîncurile acelea, m-am răsucit o dată şi încă o dată, iar bezna s-a topit într-o clipă, iar albastrul a redevenit albastru, iar acolo, înăuntru, i-am văzut pe Usi şi pe Altfred, pe toți piticii şi pe toți spiriduşii, i-am văzut pe Cristina şi pe picioare pare fericiți, şi alb şi pur şi nemişcat şi veşnic s-a făcut totul şi, credeți-mă, asta era sigur, era cel mai sigur nesigur lucru din lume, iar numele meu a fremătat preaplin, am simțit că mă ridic şi că zbor, că razele soarelui trec prin mine ca printr-o apă străvezie şi, desigur, pesemne că eram toți şi toate laolaltă şi vai, ce bine era, şi atunci, abia atunci cînd o lumină mare şi albă s-a coborît peste noi şi ne-a învăluit cu totul, am simțit în mine, cu mine, lîngă mine o ceață violetă şi tămăduitoare, am priceput că cineva mă îmbrățişează, mă sărută şi-mi şoptește cu multă, sfîşietoare, nesfîrşită dragoste: „Bună dimineața, bună dimineața, bună dimineața".

Priviți-mă. Vorbesc. Numele meu e Şi Hams Şi Regretel.

Sfârşit...

au apărut:

Cezar Paul-Bădescu - Tinerețile lui Daniel Abagiu Mariana Codruț - UI Baboi şi alte povestiri Dan Lungu - Raiul găinilor. Fals roman de zvonuri şi mistere

Radu Pavcl Gheo - Fairia. O lume îndepărtată

Ioana Baetica - Fisă de înregistrare

Adrian Şchiop - pe bune/pe invers

Lucian Dan Teodorovici - Atunci i-am ars două palme

Cosmin Manolache - Ce față cumplită am

T.O. Bobe - Cum mi-am petrecut vacanța de vară

Dan Țăranu - Al patrulea element

Dragoş Bucurenci - RealK

IonChiva - 69

Claudia Golea - Vară în Siam

Bogdan Suceavă - Venea din timpul diez

Cătălin Mihuleac - Ratarea unui setter

Veronica A. Cara - Petrecere cu mama

Petre Barbu - Blazare

Silviu Gherman - Scurta şi plictisitoarea viață a lui Kjus

Sorin Stoica - O limbă comună

Filip Florian - Degete mici

Dumitru Ungureanu - Tunul fltozoafei

Adrian Buz - Zidul moale

Mircea Gheorghe - Partida de canmtă

Tudor Călin Zarojanu - Sftrşitul lumii

Liviu Bleoca - Erotikon

Cecilia Ştefănescu - Legături bolnăvicioase

Paul Cernat, Andrei Ungureanu - Războiul fluturilor

Cătălin Lazurca - Celebrul animal

Dan Lungu - Băieți de gaşcă

Lucian Dan Teodorovici - Cu puțin timp înaintea

coboririi extraterestrilor printre noi Florin Lăzărescu - Trimisul nostru special Mariana Gorczyca - Cheful nu se organizează, vine de la sine Tudor Lavric - Necăsătoriții Doina Ruşti — Zogru

Cora Flavian - Mart a sau etiologia inconturnabilului eşec

Antoaneta Zaharia - Garsonieră în centru

Dan Miron - Scîndurica

Măria Manolescu - Halterofilul din Vitan

Cezar Paul-Bădescu - Luminița, mon amour

Răzvan Rădulescu -»■ Teodosie cel Mic

Ana Măria Sandu — Fata din casa vagon

Victoria Comnea - Manuc

Filip Florian, Matei Florian - Băiuțeii (ediția a Il-a)

Dan Lungu - Sînt o babă comunistă!

Jean-Lorin Sterian - Lorgean

Bogdan Popescu - Cine adoarme ultimul

T.O. Bobe - Cum mi-am petrecut vacanța de vară

(ediția a Il-a) Gabriela Gavril - Fiecare cu Budapesta lui Li viu Bîrsan - Ochiul şi pulberea Alexandru Vakulovski — Bong

Dan Lungu - Raiul găinilor. Fals roman de zvonuri

şi mistere (ediția a Il-a) Călin Ciobotari - Şşştf Generalul visează... Iulian Ciocan - înainte să moară Brejnev Ştefan Baştovoi - Iepurii nu mor

Lucian Dan Teodorovid - Circul nostru vă prezintă

(ediția a !l-a) Mariana Codruț - Nudul Dianei Cosii Rogozanu m Fuck the cooi Spune-mi o poveste Sorin Stoica - Aberații de hun-simț Mzvan Râdtilescu - Viața şi faptele lui llie Cazane Daniel Mafieiu - Mic tratat de management culinar Dan Lungu •- Proză cu amănuntul Dan Sociu - Vrbancolta Mitoş Micleuşanu - Kasa Poporului Ioana Nicolaie - O pasăre pe sîrmă Doina Ruşii - Fantoma din moară

Radu Pavel Gheo - Numele mieriei 50 de Clifntfi vedete şl triste

Adela Greceanu - Mireasa cu şosete roşii

Cecilia Ştefănescu - Intrarea Soarelui

Dan Sociu - Nevoi speciale

Dumitru Crudu - Măcel tn Georgta

Lucian Dan Teodorovicl - Celelalte poveşti de dragoste

Corîna Sabflu •Blocul 29, apartamentul 1

Florin Lăzftreacu - Lampa cu căciulă

Bogdan Dumitrescu ~ SMS

Angelo Mitchievici - Cinema

Daniela Zeca $ Istoria romanțată a unui iqfan

Adrian Şchiop - Zaro grade Keltnn

Matei Flonan - Şl Hams Şi Regretai

in pregătire

Ovidiu Pop - Trttkstet

uutr.polirom. ro

Redactor: Alina Radu Coperta: Radu Răileanu Tehnoredactor: Gabriela Ghețău

Bun de tipar; noiembrie 2009. Apărui: 2009 Editura Poli rom, B-dul Ca rol I nr. 4 • P.O. Box 266 700506. Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;

(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro Bucureşti, B-dul I.C Brltianu nr. 6, et. 7, ap. 33. OP. 37 • P.O. Box l-728, 030174 Tel.: (021) 313-89.78; E-mail: or'fice.bucuresti€>polirom.ro

Str. Bucium nr. 34 laşi tel: 0232/211225 fax. 0232/211252
PRINT office@printmulticolor.ro multicolor www.printmulticokx.ro

SERVICII TIPOOBAFICI COMPUTE
Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii Scriitorilor din România Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA